உ

சிவமயம்.

குஹப்ரஹ்மணே நம:

திருத்தேவையெனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாம்பன்:

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

பத்துப்பிரபந்தம்.

First Edition 400—Copies.

இது,

கிரிஸ்டியன்காலேஜ்தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீ. இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்கள்

பகுபதபஞ்சகத்திற்கு

இயற்றியவுரையுடன்

பாம்பன்:

சா. கு. குமரகுருதாசபிள்ளையால்

சென்னைப்பண்டிதமித்திரஅச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன்விலை அணா - 7.

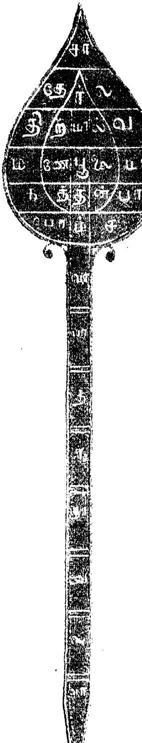

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

உ

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோ நம:

வேலுமயிலுந் துணை.

சஸ்திர பந்தம்.

பாட்டு ௫௫ - எழுத்து. சித்திரம் ௩௰ - எழுத்து.

நேரிசை வெண்பா.

வாலவே தாந்தபா வாசம்போ கத்தன்பா
மாலைபூ ணேமதிற மால்வலர்தே—சாலவ
மாபாசம் போக மதிதேசார் மாபூதம்
வாபாதந் தாவேல வா.

(இதன்பொருள்.) வால=தூயவனே, வேதாந்த பாவா=வேதாந்தவிலாசக்கடவுளே, சம்போகத்து அன்பா=பேரின்பமெனுஞ் சுவானுபவத்திற்கு நாயகனே, மாலை பூண்=மாலைகளை யணியும், ஏம=செம்பொன் னெனத் திகழ்வோனே, திற மால்=வன்மைசான்ற திருமாலுக்கும், வலர்=(மற்ற) வல்லவர்களுக்கும், தே=கடவுளே, சால் அவம்=(என்னகத்தே) மிகுந்துள்ள பயனின்மையும், மா பாசம்=பெரிய ஆணவாதி பந்தங்களும், போக=ஒழிய, மதி தேசு ஆர்=ஞானமும் புகழுமுள்ள, மா பூதம்=பரமான்மாவே, வா=(நீ என்முன்) வந்தருளுக, பாதம் தா=திருவடிச்செல்வத்தைத் தந்தருளுக, வேலவா=வேலிறைவனே. என்றவாறு.

குறிப்பு:— (ஹாவ:) பாவமெனுஞ் சொல் பதார்த்தம், விலாஸம், சம்பத்தெனும் பொருளையும், (ஹூத:) பூதமெனுஞ் சொல் உண்மை, நியாயமெனும் பொருளையுந் தரும்.

மயூர பந்தம்.

பாட்டு ௧௦௦ - எழுத்து. சித்திரம் ௯௪ - எழுத்து.

குற்றெழுத்துச் செய்யுள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தனதன தனதன தனதன தனதன தனதன தனனதன.

வரதந திபநக ரசுமுக வொருகுக வறிதுத புவிரிவிதி
மரகத வரிபர மதுகளி லசலவி மலமழ வெனலிரிய
மரபுறு குறுமுனி வருதிம யலசர மதிவிரி விபுதகுரு
சுரபதி நவரச பரததி நகரம துகமழ முனிவருதி.

(இதன்பொருள்.) வர தந= (விரும்புநர்க்கு இல்லையெனு தளிக்கும்) வரத்தையுந் தனத்தையுமுடைய, திப நகர=பிரகாசமயமான நகரத்தானே, சுமுக=நன்முகமுடையானே, ஒரு குக=ஆன்மாக்களின் இருதயகுகையின் கணிருத்தலின்) ஒப்பற்ற குகனெனுங் காரணப்பெய ருடையானே, வறிது தபு=குறைவற்ற, விரி விதி=பெருந்தொழிலுள்ள, மரகத அரி=பச்சைநிறமுள்ள தோராகு மயில்வாகனத்தின், பரம=கடவுளே, துகள் இல்=குற்றமில்லாத, அசல விமல= (திருப்பரங்கிரி - திருச்செந்தில் - திருப்பழநி - திருவேரகம் - திருச்சோலைமலை - திருக்குன்றுதோறாடலெனப்படு) மலையனைத்தையுந் தனக்குத் திருக்கோவிலாகக் கொண்ட அழுக்கில்லாதவனே, மழ என் அல்=அறிவுமுதிர்ச்சி யில்லாதவெனது (ஆணவ) இருளானது, இரிய=கெடும்படி, மரபு உறு=பாரம்பரியமான பெரியார் தன்மையுற்ற, குறுமுனிவர்=அங்குஷ்ட அளவான அகஸ்தியமாமுனிவர்க்கு, உதி மயல்=உதித்த மயக்கத்தையும், அசர மதி=சுவாசமில்லாத யோக அறிவையும், விரி=விளங்கச்சொல்லி யருளிய, விபுதகுரு=பேரறிவாளனான ஆசாரியனே, சுரபதி=தேவர்கள் தலைவனே, நவரச பரத = சிங்காரம் - வீரியம் - பெருநகை - கருணை - இரௌத்திரம் - குற்சை - சாந்தம் - அற்புதம் - பயமெனும் ஒன்பது இரசமுள்ள நாடக நாயகனே, திநகர=உலகை நோக்கு முயிர்க்கண்ணுக்கு ஒளியாக நிற்கும் வானசூரியனாகவும் அச்சூரியனை யுடம்பாக வுடையானாகவும் ஆன்ம வறிவாகிய கண்ணுக்கு ஒளியாகநிற்கு ஞானசூரியனாகவும்

விளங்குவோனே, மதுக மழ முனி=இனிமையான மாறு விளாகல முள்ள முனிவடிவுடையானே, வருதி=வந்தருள்வாயாக. என்றவாறு.

குறிப்பு:— திப நகா வெனற்பாலது திபநகரவெனக் குறுகும் வழிக் குறுகிற்று. தபு, உறு, உதி, விரியென்பன வினைத்தொகை. குவ்வுருபும் ஐயுருபுகளும், உம்மைகளுந் தொக்கன. இச்செய்யுள்—ஐஞ்சீர்க் கலிநிலைத் துறையாகவேனும் எண்சீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தமாகவேனும் ஆகாதோ வெனின்; நெடிலும் ஒற்றுமற்ற செய்யுளாதலின் அங்ஙனமாம். ஆயின், சீர்முன் அழகுறநிற்கு மோனையெழுத்துக்கள் அன்னண நில்லா திடைச்சேரும். ஓசைநயமுங் குன்றும். ஆகலி னவ்வா றுக்கொளுறுதென்க. இதன் முற்போந்த சஸ்திரபந்தத்தில் அதனையு மதன் றலைவனையு முணர்த் தாநின்ற "வேலவா" எனுஞ்சொல் இயைந்தமைபோல இம் மயூரபந்தத்தி னும் அம் மயூரத்தையு மதன்றலைவனையு முணர்த்தாநின்ற "மரகதவரிபரம" எனுஞ்சொல் இயைந்தமை மிக்க சிறப்பென்க.

அந்தாதித்தொடைக்
கமலபந்தம். பலபங்கி.

பாட்டு ௬௪ - எழுத்து. சித்திரம் உ௫ - எழுத்து.

கலிவிருத்தம்.

தனதன தனன தனதன தனான.

வரவிதி திருவ வருதிபொ னரவ
வரனது கருவ வருகணே குரவ
வரகுக மருவ வருமறை பரவ
வரபத மருவ வருமதி விரவ.

வருதிபொ னரவ வரனது கருவ
வருகணே குரவ வரகுக மருவ
வருமறை பரவ வரபத மருவ
வருமதி விரவ வரவிதி திருவ.

திருவ வருதிபொ னரவ வரனது
கருவ வருகணே குரவ வரகுக
மருவ வருமறை பரவ வரபத
மருவ வருமதி விரவ வரவிதி,

அரவ வரனது கருவ வருகணே
குரவ வரகுக மருவ வருமறை
பரவ வரபத மருவ வருமதி
விரவ வரவிதி திருவ வருதிபொன்,

இவை.—தம்மிற் பிறிதுபடுபாட்டுக்களாம். இவற்றுட் பின்னுள்ள இரண்டு கலிவிருத்தமும், மோனைநயமுள்ள வஞ்சிவிருத்தமுமாம். வருமாறு.—

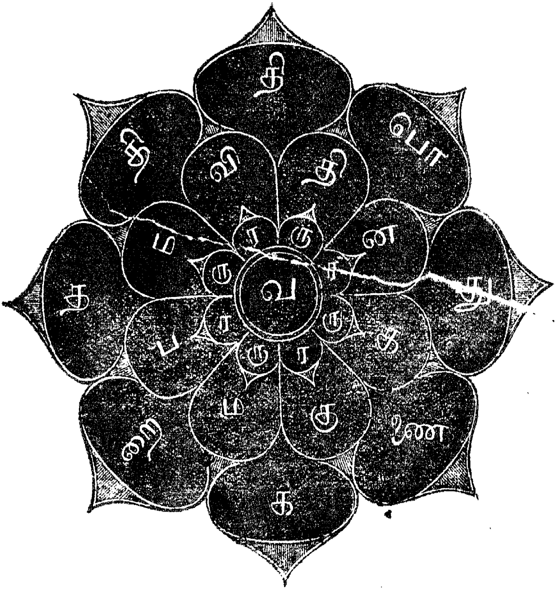

[திருவவரு திபொனரவ வரனது
கருவவரு கணைகுரவ வரகுக
மருவவரு மறைபரவ வரபத
மருவவரு மதிவிரவ வரவிதி.

அரவவர னதுகருவ வருகணை
குரவவர குகமருவ வருமறை
பரவவர பதமருவ வருமதி
விரவவர விதிதிருவ வருதிபொன்.]

வஞ்சிவிருத்தம்.

வரவிதி திருவ வருதிபொன்
அரனது கருவ வருகணை

வாகுக மருவ வருமறை
வரபத மருவ வருமதி.

வருதிபொ னரவ வானது
வருகணை குரவ வாகுக
வருமறை பரவ வரபத
வருமதி விரவ வரவிதி.

திருவ வருதிபொ னரவ
கருவ வருகணை குரவ
மருவ வருமறை பரவ
மருவ வருமதி விரவ.

அரவ வானது கருவ
குரவ வாகுக மருவ
பரவ வரபத மருவ
விரவ வரவிதி திருவ.

இவற்றுட் பின்னுள்ள இரண்டு விருத்தமும், மோனையமுள்ள வஞ்சித்துறையுமாம், வருமாறு.—

[திருவவரு திபொனரவ
கருவவரு கணைகுரவ
மருவவரு மறைபரவ
மருவவரு மதிவிரவ.

அரவவா னதுகருவ
குரவவா குகமருவ
பரவவர பதமருவ
விரவவர விதிதிருவ.]

வஞ்சித்துறை.

வரவிதி திருவ
வானது கருவ
வாகுக மருவ
வரபத மருவ.

திருவ வருதிபொன்
கருவ வருகணை
மருவ வருமறை
மருவ வருமதி.

வருதிபொ னரவ
வருகணை குரவ
வருமறை பரவ
வருமதி விரவ.

அரவ வானது
குரவ வாகுக
பரவ வரபத
விரவ வரவிதி.

மாலைமாற்று.

திருவ வருதி
கருவ வருக
மருவ வரும
மருவ வரும.

சொற்பிரிவு.— திருவ, வருதி, கருவ, அருகு, அமர், உ, அ, அரு, ம, மருவ, வரும.

(இதன்பொருள்.) திருவ = செல்வமுள்ளவனே, வரும = (சூரபதுமனை நசித்துத் தேவர்களைக் காத்தருளுமாறு பொன்) கவசந் தரித்தவனே, உ = உகாரமும், அ = அகாரமும், அரு = அருமையான, ம = மகாரமும், மருவ = வடிவாகப் பொருந்த, வருதி = என்முன் வந்தருள்க, கருவ = (அனைத்துக்கும்) காரணமா யுள்ளவனே, அருகு அமர் = என்னை நீங்கா திருப்பாயாக. என்றவாறு.

குறிப்பு:— (வட-நூ) கர்வம் = விசேடம். (கவ-நூ) கர்வம் = அன்பு என்று பொருளாமாற்றானே, கருவ என்பதற்கு விசேடமுள்ளவனே, அன்புள்ளவனே யென்றலுமாம். வர்மம் = கவசம். வர்மம் வருமமென்றாதலும், கர்வம் கருவமென்றாதலுந் தென்மொழி வழக்கு. வியட்டிப் பிரணவமான அகார உகார மகாரங்க ளொன்றாய் நிற்குநிலையே சமட்டிப் பிரணவமெனும் ஓங்காரமாம். இப்பிரணவப் பொருள் முருகப்பெருமா னென்பது "ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம்" எனுஞ் சுருதியானும் பெறுதும். மாலைமாற்றாவது, ஒரு செய்யுளை ஈறுமுதலாகக் கொண்டு வாசிப்பினும் அச்செய்யுளே யாவது. ஒவ்வோரடியும் வாறுதல்காண்க.

இம்மாலைமாற்றுச் செய்யுளின் ஈற்றடியை நான்குமுறை வாசிக்க அடியிலுள்ள ஏகபாதமாலைமாற்றுச் செய்யுளாகும்.

ஏகபாதமாலைமாற்று.

வஞ்சித்துறை.

மருவ வரும
மருவ வரும
மருவ வரும
மருவ வரும.

(இதன்பொருள்.) மருவ = மலைகளை யுடையவனே, வரும = கவசந் தரித்தவனே, மருவ = நல்ல வாசனை கமழவுள்ளவனே, வரும் மமர் (மம்மர்) உ = வென்னிடத்துண்டாகும் மயக்க மனத்தை, வவு (வவ்வு) = கவர்ந்துகொள், அரும் = காண்டற்கரிய, ம = அக்கினி மேனியாய் விளங்கியவனே, மருவ = (என்னைக்) கலந்துகொள்ள, வரும் அ = வரத்தக்க அகாரப்பொருளே. எ-று.

குறிப்பு:— மருவெனும் மலை, முற்போந்த மயூரபந்தத்தின் குறிப்பில் விளக்கப்பட்ட திருப்பரங்கிரியாதி மலை யனைத்துமாம். நாநார்த்த ரத்நமாலா வெனும் வடமொழிநூல் கூறுகின்றபடி "அ" என்பதற்குப்பொருள் பெருந் தன்மையெனக் கோடலு மொன்று. அக்கினி மேனியைச் சேந்தன், சேய், செவ்வேளெனுந் திருப்பெயர்களே யினிது விளக்கும். ஏகபாதமாவது, ஓரடியே மற்ற மூன்றடியுமாக வெவ்வேறு பொருள் பயப்ப வருவது.

இச்செய்யுளையே யிரண்டு வரியாக்கிக் கோமூத்திரஞ் செல்லுமாறு மேலுங் கீழும் ஒவ்வோ ரெழுத்து இடையிட்டு வாசிக்கக் **கோமூத்திரி** யெனுஞ் சித்திரகவியாகும். அடியிற் காண்க.

கோமூத்திரி.

ம	ரு	வ	வ	ரு	ம	ம	ரு	வ	வ	ரு	ம
ம	ரு	வ	வ	ரு	ம	ம	ரு	வ	வ	ரு	ம

இக்கமல பந்தத்தின் தலைச்செய்யுள் முதலடியின் உ - வது வகரத்தையும், இரண்டாம் மூன்றாமடிகளின் உ - வது ௬ - வது வகரங்களையும், நான்காமடியின் உ - வது வகரத்தையும் அடுத்துவரு சீர்களுக்கு ஆதியாகக் கொண்டு நான்கடிகளையும் படித்தால் நடுவிலொரு வகரமும், சூட்டின்மேல் நான்கு வகரமுஞ் சந்தியாய் நின்று முற்றுப்பெறு **நான்காரைச்சக்கரபந்த**மாம். அடியிற் காண்க.

வ

ர ர ர

ப ன ப

றை நா த

ம க ம

ரு ரு ரு

வ ர வி தி தி ரு வ ரு நி பொ ன ர வ

ரு ரு ரு

ம க ம

க ணே தி

கு கு வி

ர ர ர

வ

மேலைய தலைச்செய்யுளின் முதலடி யீற்றெழுத்துத் தொடங்கி மற்றை மூன்றடிகளிலும், முதலடியினுமுள்ள வெழுத்துக்களில் ஒவ்வோரெழுத்து இடையிட்டுவாசிக்க, ஒரு காதைகரப்புச் செயயுள்வரும். அது வருமாறு.—

காதைகரப்பு.

வஞ்சித்துறை. யமகம்.

வரதுரு வகரு
வரகரு வமப
வரதரு வமவி
வரதிரு வதின.

சொற்பிரிவு — வர, துருவ, கருவர், அகருவம், அபவர், அதர், உ, வம், அவி, வர, திருவ, தின.

(இதன்பொருள்) கருவர் = திசைகளிலுள்ள ஜீவர்களுக்கு, வர = வரமளிக்கும் வள்ளலே, துருவ = மலைகளையுடையானே, அகருவம் = அன்பில்லாமையையும், அபவர் அதர் = உள்ளதைப் பற்றாதவரது வழிச்செல்லும், உ = மனத்தின், வம் = விருப்பத்தையும், அவி = (என்னிடஞ் சேராத வண்ணம்) கெடுத்தருள், வர = (என்) விருப்பத்திற்குரியவனே, திருவ = சிறப்புடையானே, தின = அஞ்ஞான விருளை யொழிக்க ஞானப்பகலாக விளங்குவோனே. எ - று.

குறிப்பு:— திசைகள்.—இந்திரதிசைமுதல் ஈசானதிசை வரையுள்ள எட்டும், கீழும், மேலுமாகப் பத்தாம். ககுபமெனும்வடசொல் கருவவெனத் திரிந்தது. ககுபம் = திசை. அபாவர் அபவரெனக் குறுகிற்று. தின என்றதனாலே, அஞ்ஞானவிருளும் ஞானமுந் தந்துரைக்கப்பட்டன. உ: - மனமென்பது நாநார்த்த ரத்நமாலா எனும் வடமொழி நூலிலும், வ: - விருப்பமென்பது விச்வப்ரகாசம் எனும் வடமொழி நூலிலுங் காண்க. யமகமாவது அடிமுதலெழுத்தோடு இரண்டெழுத்து முதற் பத்தெழுத்துவரை ஓரடிபோல நான்கடியும் வெவ்வேறு பொருள்பயப்ப வருவது. இதனைக் காந்துறைச் செய்யுளென்று சிலர் கூறுவர். தண்டியலங்கார எடுத்துக் காட்டின்படி இது காதைகரப்பெனப் பட்டது.

இக் காதைகரப்புச்செய்யுள் மற்றுமொரு துகையா னடக்குமொருபிறிது படுபாட்டுமாம். ஆயினும் எதுகை மோனையில்லாதது சித்திரகவி யாகாதென்றல் இந்நூலாசிரியர் கோட்பாடாகலின், மூன்றடிகளின் மோனையெழுத்தில்லாத இஃதங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அது வருமாறு.—

துருவ கருவர
கருவ மபவர
தருவ மவிவர
திருவ தினவர

தலைச்செய்யுளில் "பொனரவ" (பொன் அரவ) எனப் பட்டதற்குப் பொற்சிலம் பணிந்தவனே யென்று பொருள் கொள்க. மற்றவைகளின் பொருள் வெளிப்படையாகலின் அவை யீண்டு விளக்கப்படவில்லை.

குறிப்பு:— "அரவம்" நூபுரமெனுஞ் சிலம்பென்பதை "அரவநூபுரமும் பாம்புமோசையுமாம்" எனும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்திற்காண்க. இப்பந்தத்திலிருந்து வெளிப்படுஞ் செய்யுள்களில், சிலவற்றி னடிகட்குரிய மோனை யெழுத்துக்கள் அடிகளி னிடையிலேனும், ஈற்றிலேனு முள்ளவாறுணர்க. அடிகளி னந்தத்தினிற்கு மெழுத்து நான்கும், ஆதியினிற்குமெழுத்து நான்கும் ஒருவகையா யிருத்தலால் இப்பாட்டு, அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தமெனும் பெயர்பெற்றது. சித்திரத்தினுள்ளே பல சித்திர கவிகளைத் தருதலானே இது விசித்திரகவியாம். முருகப்பெருமான், ஆன்மகோடிகளின் இருதயகமல குகையி லிருத்தலினாலே குகனெனப்பட்டனன். இக்குகனெனுந் திருப்பெயர் மேலைத் தலைச்செய்யுள் ௩ - ம் அடியில் வந்துளதாகலின், இக்கமலம் அவனது அந்தரியாமித்துவத்தை விளக்கி நிற்பதுமாயிற்று. ஒருசெய்யுளே ௪௨௫ - செய்யுளாகின்ற பஞ்சவிம்சதியதிகசதபங்கியை, இந்நூலாசிரியரது குமரகுருதாசசுவாமிகள் பாடலிலும், மற்றைய சித்திரகவி முதலிய விசேடபந்தங்களை, திருவலங்கற்றிரட்டு ௨ - ம் கண்டத்திலுங் காண்க.

அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தம் பூரணம்.

பிறிதுபடுதுவிதபங்கி.

நேரிசைவெண்பா.

கட்டங்கா வென்றுதிகொள் காதாகைத் தண்டாமா
மட்டங்கால் சாதமலர் வண்டாளா—வட்டம்பூண்
மாதுமையாண் மைந்தாவை வாரயிலா விட்டந்தா
வேதுதுமி யேகண்டா டீ.

கண்டாடீ கட்டங்கா வென்றுதிகொள் காதாகைத்
தண்டாமா மட்டங்கால் சாதமலர்—வண்டாளா
வட்டம்பூண் மாதுமையாண் மைந்தாவை வாரயிலா
விட்டந்தா வேதுதுமி யே.

பிறிதுபடுதிரிபங்கி.

நேரிசைவெண்பா.

பத்துப்பா. மேலாமோர் பாவோன் வரதாபல்
வித்துப்பார் மாலாம் விரகிலருன்—மத்தத்தா
வேலா மராமுடியா வெய்யமலா பத்தைத்தீர்
சீலா பராபரசீர் செய்.

பரசீர்செய் பத்துப்பா மேலாமோர் பாவோன்
வரதாபல் வித்துப்பார் மாலாம்—விரகிலருன்
மத்தத்தா வேலா மராமுடியா வெய்யமலா
பத்தைத்தீர் சீலா பரா.

மேலாமோர் பாவோன் வரதாபல் வித்துப்பார்
மாலாம் விரகிலருன் மத்தத்தா—வேலா
மராமுடியா வெய்யமலா பத்தைத்தீர் சீலா
பராபரசீர் செய்பத்துப் பா.

பிறிதுபடுபாட்டுப்பிரபந்தம்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

க. ஓமய வேலவ னேய்வறு சீர்த்திய னேமவுன
சீமய வுத்தமர் நாதன் மயின்மிசைச் செல்லிளைஞன்
கோமய மின்னிய வீடேறு மிட்டர் குரவனென
தாமய வீறிறு மாறன கானந்த மார்கவன்றே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஓமய வேலவ னேய்வறு சீர்த்திய
னேமவு னசீமய வுத்தமர் நாதன்
மயின்மிசைச் செல்லிளை ஞன்கோ மயமின்
னியவீ டேறு மிட்டர் குரவ
னெனதா மயவீ றிறுமா
றனகா னந்த மார்க வன்றே.

கட்டளைக்கலித்துறை.

உ. வாளவிர் தண்முக வள்ளி மணாளன்வில் வாளுடைய
கோளவிர் வஞ்சரைத் தேய்த்த பொருநன் குருகில்வரு
தாளவிர் தேமுரு கோன்வேலன் முத்தன் சரதநிறை
கேளவிர் காணித முங்குறை யாக்கொன்னர் கேட்குமின்பே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

வாளவிர் தண்முக வள்ளி மணாளன்வில்
வாளுடைய கோளவிர் வஞ்சரைத் தேய்த்த
பொருநன் குருகில் வருதா ளவிர்தே
முருகோன் வேலன் முத்தன் சரத
நிறைகே ளவிர்கா ணிதமுங்
குறையாக் கொன்னர் கேட்கு மின்பே.

நேரிசைவெண்பா.

ந. மாண்டாங்கும் வேலா மலர்குவளை மார்பாவாண்
டாண்டுதோ றுங்குறை யாதவத்தம்—வேண்டான்ற
கொன்பேண் விபுத குருவேநோய் தாண்டாண்மை
யின்பே தரவருதி யின்று.

கலிவிருத்தம். *காய் மா காய் மா.*

மாண்டாங்கும் வேலா மலர்குவளை மார்பா
வாண்டாண்டு தோறுங் குறையாத வத்தம்
வேண்டான்ற கொன்பேண் விபுதகுரு வேநோய்
தாண்டாண்மை யின்பே தரவருதி யின்று.

நேரிசைவெண்பா.

ச. பாட்டாத்த சேந்தா பசுவெவ்வையு நீதாளுட்
டாட்டமரு ளென்றறி யார்வுகொள்ளென்—கூட்டாக்கை
நோய்தான் குலைய நுனியாது பீட்டாக்க
வாய்தான் பெருகவருள் வந்து.

கலிவிருத்தம். *காய் மா காய் மா.*

பாட்டாத்த சேந்தா பசுவெவ்வையு நீதா
ளுட்டாட்ட மருளென் றறியார்வு கொள்ளென்
கூட்டாக்கை நோய்தான் குலையநுனி யாது
பீட்டாக்க வாய்தான் பெருகவருள் வந்து.

கலிவிருத்தம்.

௫. மாடுடைமா டிவரொருவன் மாவடிவோ டுலவோர்
பீடுடையா னயிலவன்மண் ணோர்பெருமான் மனமாம்
வீடுடைவிண் ணவனிமலன் வீரனடிக் களிசெய்
பாடுடையார் திருவினுய்வர் பாதமுற்றுய் குவரே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

மாடுடை மாடிவ ரொருவன் மாவடி
வோடுல வோர்பீ டுடையா னயிலவன்
மண்ணோர் பெருமான் மனமாம் வீடுடை
விண்ணவ னிமலன் வீர னடிக்களி
செய்பா டுடையார் திருவி
னுய்வர் பாத முற்றுய் குவரே.

கட்டளைக்கலித்துறை.

மாடுடை மாடி வரொருவன் மாவடி வோடுலவோர்
பீடுடை யான யிலவன்மண் ணோர்பெரு மான்மனமாம்
வீடுடை விண்ண வனிமலன் வீர னடிக்களிசெய்
பாடுடை யார்தி ருவினுய்வர் பாதமுற் றுய்குவரே.

கலிவிருத்தம்.

௬. மாலணைமான் மருகனுயர் மாதவர்நூ லவர்தே
வாலணைவே ணுவலருமெய் யாளனிரு மழவன்
வேலணைகை யழகனறை வீசடிக்கன் புளர்வன்
னீலணையா மதியினன்னர் நீடுநன்குய் குவரே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

மாலணை மான்ம ருகனுயர் மாதவர்
நூலவர் தேவா லணைவே ணுவலரு
மெய்யா ளனிரு மழவன் வேலணை
கையழ கனறை வீசடிக் கன்புளர்
வன்னீ லணையா மதியி
னன்னர் நீடு நன்குய் குவரே.

கட்டளைக்கலித்துறை.

மாலணை மான்ம ருகனுயர் மாதவர் நூலவர்தே
வாலணை வேணு வலருமெய் யாள னிருமழவன்
வேலணை கைய ழகனறை வீசடிக் கன்புளர்வன்
னீலணை யாம தியினன்னர் நீடுநன் குய்குவரே.

கலிநிலைத்துறை.*

தானனந் தானந்த தானதன தந்த தானதன.

௭. வேரியஞ் சேரிண்டை வேய்சுரனே தொங்கன் மீதுறுமோர்
சூரியன் போல்வென்றி வேலரசே துன்பு சூலருளீ
யாரியந் தாவிஞ்சு சீர்பரமே யென்றுள் கார்வெழுமா
பாரியண் டாதுந்த வாவிரவாய் வண்டில் பாவலனே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தனன தந்த தானதன தான தந்தா தந்தன.

சுரனே தொங்கன் மீதுறுமோர் சூரி யன்போல் வென்றிவே
லரசே துன்பு சூலருளீ யாரி யந்தா விஞ்சுசீர்
பரமே யென்றுள் கார்வெழுமா பாரி யண்டா துந்தவா
விரவாய் வண்டில் பாவலனே வேரி யஞ்சே ரிண்டைவேய்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

வேரியஞ் சேரிண்டை வேய்சுர னேதொங்கன் மீதுறுமோர்
சூரியன் போல்வென்றி வேலர சேதுன்பு சூலருளீ
யாரியந் தாவிஞ்சு சீர்பர மேயென்றுள் கார்வெழுமா
பாரியண் டாதுந்த வாவிர வாய்வண்டில் பாவலனே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

[இதழ்குவிக்கு முயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துந்
தீண்டாமற்பாடும்] நிரோட்டகம்.

௮. நாரிணை நெஞ்சினர் நாயக னெஃகின
ஞரியரி சீரிணை தங்கையெ னல்லா
டனதிளஞ் சேய்செறி தண்டா ரிணைசெங்
கனலா தார கண்டன் சகல
கலையே ரிணைகா ளினையா
ரலசேல யெய்த லாணை யன்றே.

---

* இக்கலிநிலைத்துறை — அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தமாதலை நோக்கப் பிறிதுபடுபாட்டாகவும், கட்டளைக் கலித்துறையாதலை நோக்கப் பதுபடுபாட்டாகவு மிருக்கின்றது. இவ்வித பேதம் முன்வந்த ௫-௬-ம் விருத்தங்களிலும், பின்வரும் வெண்கலிப்பாக்களிலுமுள்ளவாறு காண்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நாரிணை நெஞ்சினர் நாயக னெஃகின ஞரியரி
சீரிணை தங்கையெ னல்லா டனதிளஞ் சேய்செறிதண்
டாரிணை செங்கண லாதார கண்டன் சகலகலை
யேரிணை காணிணை யாலமை யெய்த லாமையன்றே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

[மேற்படி] நிரோட்டகம்.

௯. ஆறணி செஞ்சடை யந்தண னந்தன
ஞறிடத் தனீறணி யாக்கையர் நேயன்
சிகண்டிய னித்தியன் செஞ்சே றணிநச்
சகந்தேர்ந் தீயெ ஞதி திறத்தண்
ணளியே றணிசார் தகையார்
களியேய் நெஞ்சக் கந்த னெஞ்சே.

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஆறணி செஞ்சடை யந்தண னந்தன ஞறிடத்த
னீறணி யாக்கையர் நேயன் சிகண்டிய னித்தியன்செஞ்
சேறணி நச்சகந் தேர்ந்தீயெ ஞதி திறத்தண்ணளி
யேறணி சார்தகை யார்களி யேய்நெஞ்சக் கந்தனெஞ்சே.

வெண்கலிப்பா.

[மேற்படி] நிரோட்டகம்.

௧௦. தனநிறை தெரியறரி தகையணெறி யரசிகன
னளிநிகழ் நயனளிச நறியகதி கணிணையென
தினியரி கனெடிலயி லிறையடியி னததரணை
நனரளி செயினியைத னயன்.

கலிநிலைத்துறை.

தனதன தனன தனதன தனன தனன.
தனநிறை தெரிய றரிதகை யணெறி யரசி
கனனளி நிகழ்ந யனளிச நறிய கதிக
ணிணையென தினிய ரிகனெடி லயிலி றையடி
யினதத ரணைந னரளிசெ யினியை தனயன்.

கலிவிருத்தம்.

தனனதனன தனன தனனதன தனன.
தனநிறைதெரி யறரி தகையணெறி யரசி
கனனளிநிகழ் நயன ளிசநறிய கதிக
ணிணையெனதினி யரிக னெடிலயிலி றையடி
யினததரணை நனர ளிசெயினியை தனயன்.

வெண்கலிப்பா.

௧௧. நயமுள புதுநறவு கமழுடியி னவைவிறய
வியல்பெணை யுறவெணுக வினிமைதரு கவெயினக
ரயனரி வெருவவெழு கிரியதுபெ யரனடிக
ளுயரி சுகைதபிரிய முளன்.

கலிநிலைத்துறை.

தனதன தனன தனதன தனன தனன.

நயபுள புதுந றவுகம ழுடியி னவையி
றயவியல் பெணை யு றவெ ணுக வினிமை தருக
வெயினக ரயன ரிவெருவ வெழுகி ரியது
பெயரன டிகளு யரிசு கைதபிரி யமுளன்.

கலிவிருத்தம்.

தனனதனன தனன தனனதன தனன.

நயபுளபுது நறவு கமழுடியி னவைவயி
றயவியல்பெணை யுறவெ ணுகவினிமை தருக
வெயினகரய னரிவெ ருவவெழுகி ரியது
பெயரனடிக ளுயரி சுகைதபிரி யமுளன்.

பிறிதுபடுபாட்டுப்பிரபந்தம் முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

இதன்கண்ணேயுள்ள கட்டளைக்கலித்துறைகள், பண் - நட்டராகத்திலும் பாட வியையும்.

ஐந்தந்தாதியெனும்

பசுபதிபஞ்சக

மூலமுமுரையும்.

——(*)——

௧. கட்டளைக்கலித்துறை.

சிவகந்தன் சீர்மயின் மேற்றிகழ் செய்யுந் தினமதொன்றி
னவகண்டஞ் சூழினன் றனமின் விஞ்சொண் ணகையிதென்னெண்
கவலொன்றுங் காலவற் குட்கதி ரென்முக் கணிறையெஞ்சே
யவனங்கங் காணதென் றனரி வந்தித் தனனெழுந்தே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புளிமாங்காய் தேமா தேமா புளிமாங்காய் புளிமா தேமா.

சிவகந்தன் சீர்ம யின்மேற் றிகழ்செய்யுந் தினம தொன்றி
னவகண்டஞ் சூழி னன்று னமின்விஞ்சொண் ணகையி தென்னென்
கவலொன்றுங் கால வற்குட் கதிரென்முக் கணிறை யெஞ்சே
யவனங்கங் காண தென்று னரிவந்தித் தனனெ ழுந்தே.

புளிமா தேமா புளிமா, புளிமா கூவிளங்காய் தேமா.

சிவகந் தன்சீர் மயின்மேற் றிகழ்செய் யுந்தினம தொன்றி
னவகண் டஞ்சூ ழினன்று னமின்விஞ் சொண்ணகையி தென்னென்
கவலொன் றுங்கா லவற்குட் கதிரென் முக்கணிறை யெஞ்சே
யவனங் கங்கா ணதென்று னரிவந் தித்தனனெ ழுந்தே.

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் புளிமாங்காய் கருவிளங்காய்.

சிவகந்தன் சீர்மயின்மேற் றிகழ்செய்யுந் தினமதொன்றி
னவகண்டஞ் சூழினன்று னமின்விஞ்சொண் ணகையிதென்னென்
கவலொன்றுங் காலவற்குட் கதிரென்முக் கணிறையெஞ்சே
யவனங்கங் காணதென்று னரிவந்தித் தனனெழுந்தே.

கலிநிலைத்துறை. பண் - நட்டராகம்.

புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் புளிமாங்காய் புளிமா தேமா.

சிவகந்தன் சீர்மயின்மேற் றிகழ்செய்யுந் தினம தொன்றி
னவகண்டஞ் சூழினன்று னமின்விஞ்சொண் ணகையி தென்னென்
கவலொன்றுங் காலவற்குட் கதிரென்முக் கணிறை யெஞ்சே
யவனங்கங் காணதென்று னரிவந்தித் தனனெ ழுந்தே.

சிவகந்தன்=மங்கலசொரூபியாகிய கந்தசுவாமியானவர், சீர் மயில் மேல் திகழ்செய்யும் தினம் அது ஒன்றில்=சீர்த்திதங்கிய மயில்வாகனத்தில் ஆரோகணித்து விளக்கத்தைப்புரியும் ஒருநாளில், நவகண்டம் சூழ் இனன்=நவகண்டங்களையும் வலஞ்செய்கின்ற சூரியன் (அவ்விளக்கத்தைக்கண்டு), நமின் விஞ்சு ஒள் நகை இது என் என்=நம்மைக்காட்டினுமேம்பட்ட ஒள்ளிய (பெரிய) ஒளியாய இஃதென்னென்று(வுணரகில்லானாய்), கவல் ஒன்றும் கால்=(மனத்தின்கண்) துன்பெய்துமமையத்தில், அவற்கு உள் கதிர் என் முக்கண் இறை=(ஒளி செய்வோனாகிய) அச்சூரியனுக்கு உள்ளொளியெனவிளங்குந் திரிநேத்திரங்களையுடைய தலைவனாகிய சிவபெருமான், எம் சேய் அவன் அங்கம் அது காண் என்றான்=எம்முடைய குமாரனது (தேஜோ)ரூபம் ஆகு

தாகும் காண்க என்றனன், அரி எழுந்து வந்தித்தனன்=சூரியன் (துண்ணென) எழுந்து நமஸ்கரித்தனன்.

சிவகந்தன் - சிவகுமாரனாகிய கந்தசுவாமி. திகழ்செய்யுந்தினம் - பிரகாசத்தை தச்செய்யும் ஒருநாள் எனினுமாம். அல்லலாந்தொழில்படைத்தேயடிக்கடியுருவெடுத்தே மல்லன் மாஞாலங்காக்க வருகடவுளர் போலாது, "செத்துப்பிறக்கின்ற தெய்வங்கண்மணவாளன்" என்றபடி என்றும் விளங்குகின்றவரும், சிவகுமாரனு மாகலின் "சிவகந்தன்" என்றும், சுவாமிநாதனை இளையபிள்ளையாரைப்பணியார் உலகிலில்லாமையின் இவ்விறைவனைவணங்கும் யாவராலும் வந்திக்கப்படுசிறப்பு வாய்ந்ததுமயிலாகலானும், அம்மயில் பூர்வத்திற் சூரபன்மனாயிருந்தஞான்று பல தேவமுனிவர்களாலும் பயத்தால் வணங்கப்பட்டும், மயிலுருக்கொண்ட பின்றைப் பிள்ளையாரைப்பரிக்கும் பெருமை கருதி அன்பால்வணங்கப்பட்டும் சீர்பொருந்தி நிற்றலானும் "சீர்மயில்" என்றும், "பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு" என்ற நக்கீரனார் கூற்றுப்போன்று கடலிற் பசுமையும் ஞாயிற்றிற் செம்மையுந் தோன்றியவாறு மயிலிற் பசுமையும் தந்திருமேனியிற் செம்மையுந் தோன்றக் குமாரக்கடவுள் நிற்றலின் "மயின்மேற்றிகழ்செய்யும்" என்றும், அநுக்ரகார்த்தம் இறைவன் உண்முகமன்றி வெளிமுகமாதல் ஒரோகாலத்தன்றி யென்று மின்மையால் "தினமதொன்றில்" என்றும், "உலகமுவப்ப வலனேர்பு திரிதரு ஞாயிறு" என்றபடி உலக முழுவதும் களிப்பெய்த, அவ்வுலகினிடையேயுள்ள மேருவைவலமாகத் திரிதலைச்செய்யுமாற்றாற் பாரதம் கிம்புருஷம் ஹரிகேதுமாலம் இளாவிரதம் ரம்மியம் ஹிரண்மயம் குரு பத்திராசுவ மெனப்படு நவகண்டங்களையுஞ் சூழ்ந்துவருகை சூரியனியற்கையாகலின் "நவகண்டஞ் சூழினன்" என்றும், உலகிலுள்ள ஒளிகட் கெல்லாம் பேரொளியாய் விளங்குகின்றவனாகலின் தனக்கு மேம்பட்ட பேரொளிப்பிழம்பினைத் தன் புறக்கண்ணால் விளங்கக்கண்டு இன்னதென்றோர்தற்கேலாது சூரியன்மனக் கவலைகொண்டிருந்தானென்பார் "நமின்விஞ்சொண்ணகையிதென்னென் கவலொன்றுங்கால்" என்றும், சிவனார் காரணங்கட்கெல்லாங் காரணரும் "இமையாக் குஞ்சரமும் படங்கொள் நாகப்பாம்பணையும் பூவணையும்" தந்தருளினவரும்; சூரியசோமாக்கினிகளி னொளிக்கொளியாயிருந்து அவற்றைப் பிறங்கச்செய்பவரும்; காமனுக்குக்காமனும் காலனுக்குக்காலனும் உயிருக்குயிருமாய் விளங்குபவரும்; "அறிவேசிவமாயமர்ந் திருப்பான்" என்றபடி அறிவுமயமாக நிற்பவரும்,
([illegible])
"மஹாதேவ முமார்த்தக்ருதசேகரக் ஸோமஸூர்யாக்நிநயநம்" என்று அதர்வணவேத பஸ்மஜாபாலம் பகர்கின்றபடி சூரிய சோமாக்கினி களுக்குக் காரணமான திரிநேத்திரங்களையுடையவரும்; சூரியமண்டலத்திற் சூரியாந்தரியாமியாய்ப் பர்க்க சப்தவாச்சியராய்க் காயத்திரிப் பொருளாயிருப்பவருமாகலின் "அகற்சுடர்க்கதிரென்முகமணிமுற" என்றும், யாம் வந

கௌரியர்க்குபதேசித்த பரம்பரையொன்றுபோல, எமது ஐம்முகங்களுடன் அதோ முகமொன்றுங் கூடி நின்று அறுமுகச்சிவமாகி யுணர்த்து பரம்பரை யொன்றுமெனத் தெரிக்கக் குமாரக்கோலங் கொண்டனம்: "மகனறிவு தந்தை யறிவு" ஆம்: யாம்ஸநகாதியர்க்குக்குரு: இவன் எமக்குக் குரு: எமக்குங் குமாரனுக்கும் வேறுபாடின்று: எப்பாலுற்ற குணங்களெல்லாம் இவன் பாலுள: இவனெம் குமாரனென்றுணர்கவென் றாஞாறிவித்தாரென்பார் "எஞ்சேய்" என்றும், குமாரப்பெருமானது திருவுருத்தேஜஜைசத்தரிசித்தற்கும் வழிபடற்கும் அவனருளாலே யவன்றாள்வணங்க வேண்டுவதாகலிற் கண்டுபணிகவென ஐம்முகச்சிவனுருணர்த்தினனென்பார் "அவனங்கங்காண தென்றான்" என்றும், அங்ஙனம் உணர்த்த வுணர்ந்த சூரியன் அறுமுகச்சிவனைத் தரிசித்து மகிழும் ஆற்றலுற்றானாகி எழுந்து வாழ்த்தவாயும் நினைக்கமடநெஞ்சுந் தாழ்த்தச்சென்னியுந்தந்த தலைவனைத் துதித்துப் பஞ்சாங்க ஷடங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களைச் செய்தனனென்பார் "அரிவந்தித்தனனெழுந்தே" என்றுங்கூறினர்.

தான் - அசை. எகாரம் - கட்டளைக்கலித்துறையி னீற்றிற்குரியது. இது பிற செய்யுட்கண் ஈற்றசையாம்.

உருத்திராகிய சிவனார் பர்க்கசப்த வாச்சியரென்பதை, (ஸௌரா ஸஜ்யதீதிவெஸ ஸர்வஜ தி ரூபே ராஸ்ய ஹவர்ஷ நாயஸர்வ ஜதி) "பர்கோபர்ஜயதீதிவைஷபர்கஇதி ருத்ரோப்ரஹ்மவாதிநோதபர்கஇதி" என்று சாமவேத மைத்ராயணீயுபநிஷத்தும், (ஸர்வஸூம்பகஃ) "பர்கஸ்த்ர்யம்பகஃ" என்று நிகண்டு அபராஜிதமும் கூறுதல்கொண் டுணர்க. பர்க்கர் தியானிக்கற்பாலர்: அவர் காயத்திரிமந்திரப்பொருளென்பதை மேலைய உபநிஷத்து (ஸௌஷாதேவஸ்யதீமஹி) "பர்கோதேவஸ்யதீமஹி" என்ற வழிக் காண்க.

கலவத்தேரூர்ந்து வள்ளிநாயகியார்திருமாளிகைநோக்கி அதனை நடத்தும் அறுமுகச்சிவனாது பேரொளிப்பிழம்பாந் திருமேனி விளக்கத்தை இற்றென்றுணரவியலாச்சூரியன் நம்மினும் மேலானசூரியன் வந்துளனோவென அர்த்தோதயனுயிருந்து வருந்துகையில், சிவபிரானார் "எம்போன்றவனும் எம்குமாரனும் சுவாமிநாதனுமாவானவன் தேஜோரூபத்தை நீகாண்க" எனவுணர்த்த வுணர்ந்தெழுந்துபணிந்தனன்சூரிய னென்பதாம். (க)

உ. கட்டளைக்கலித்துறை.

தேனார் சுமன்முரு கோன்மயி லேறச் சிகிதிகழ்தன்
வானார் குரல்கொடு மூடிட வேனிவ் வணமெனவேள்
கானார் வெயின்மரு வாவண மென்னக் கதிரயிலோ
னானர் பரன்மதி யென்றுதை யிட்டா னனிசெலவே.

கலிவிருத்தம்.

தேமாங்கனி புளிமாங்கனி தேமாங்கனி புளிமா.

தேனார்சுமன் முருகோன்மயி லேறச்சிகி திகழ்தன்
வானார்குரல் கொடுமூடிட வேளிவ்வண மெனவேள்
கானார்வெயின் மருவாவண மென்னக்கதி ரயிலோ
னானார்பரன் மதியென்றுதை யிட்டானனி செலவே.

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

தேமாங்காய் கூவிளங்காய் புளிமாங்காய் கருவிளங்காய்.

தேனார்சு மன்முருகோன் மயிலேறச் சிகிதிகழ்தன்
வானார்கு ரல்கொடுமூ டிடவேளிவ் வணமெனவேள்
கானார்வெ யின்மருவா வணமென்னக் கதிரயிலோ
னானார்ப ரன்மதியென் றுதையிட்டா னனிசெலவே.

கலிநிலைத்துறை. பஃ - நட்டராகம்,

தேமா கருவிளம் கூவிளங்காய் கூவிளம் புளிமா.

தேனார் சுமன்முரு கோன்மயிலே றச்சிகி திகழ்தன்
வானார் குரல்கொடு மூடிடவே ளிவ்வண மெனவேள்
கானார் வெயின்மரு வாவணமென் னக்கதி ரயிலோ
னானார் பரன்மதி யென்றுதையிட் டானனி செலவே.

தேன் ஆர் சுமன் முருகோன்=தேன்பொருந்துதலையுடைய (கடப்ப) மலர் மாலையணிந்த இளைய பிள்ளையாராகிய இறைவன், மயில் ஏற=மயிலின்மீது ஆரோகணஞ்செய்ய, சிகி திகழ் தன் வான் ஆர் குரல்கொடு மூடிட=அம் மயிலானது விளக்கஞ் செய்வதும் ஆகாயமளாவுவது மாகிய தன் தோகையால் (இறைவனது திருமேனியை) மூடுதல் செய்ய, வேள் இ வணம் என் என= (செவ்வேளாகிய) முருகக்கடவுள் (இலீலார்த்தமாக மயிலே! நீ) இவ்வாறு (என் திருமேனிப்பொலிவினை மறைத்தல்) செய்தல் யாதுகாரணமெனவினவ, கான் ஆர் வெயில் மருவா வண்ணம் என்ன=(மயிலானது) கானகமார்க்கத்திற்பொருந்தும் வெயில் வெப்பும் (திருமேனியில்) எய்தாதவகை (ஆகச்செய்தனன்) என்று சொல்ல, கதிர் அயிலோன்=ஒளியைச்செய்யும் வேற்படை தாங்கிய விமலன், நான் ஆர் பரன் மதி என்று=என்னை யாரென்று கருதினை மேலானவனென மதிப்பாயாக வென்று, நனிசெல உதையிட்டான்= நன்றாகச் செல்ல உதைத்தருளினன்.

பருவமலருக்கு மணமுண்டு தேனுண்டு ஆகலின் "உருளிணர்க்கடம்பின்றெலிதாராயே" எனப் பரிபாடலும், "உருள்பசுந் தண்டார் புரளுமார்பினன்" என்த் திருமுருகாற்றுப்படையும், அதற்குத் "தேருருள் போலும் பூவாற் செய்யப்பட்ட போகத்திற்குரிய குளிர்ந்த மாலை யசையுமார்பினை

புடையன்" என நச்சினார்க் கினியருங் கூறினாராகலின் "தேனூர் சுமன்முரு கோன்" என்றும், இறைவன் ஐராவதம், நாரதன் வேள்வியிலுதித்த தகர் முதலிய பல ஊர்திகளையுடைமையின் அவற்றுளெல்லாஞ் சீர்த்தி மிக்கு ஆயிரத்தெட்டண்டங்களையும் நூற்றெட்டுகம் அரசுசெய்த ஆற்றலுடைய சூரனாகிய மயூரவாகனத்தாரோகணித்து விளங்கின னென்பார் "மயிலேற" என்றும், அம்மயில் உச்சிக்கொண்டையாகிய சிகையையுடையதும், பொன்னிறமுதலிய பன்னிற முற்று விளக்கம் பெற்று ஆகாய மளாவுநெடியகலாப முடையது மாகலின் "சிகிதிகழ்தன் வானூர் குரல்" என்றும், அம்மயில் இறைவனைச்சுமக்கு மானந்தங்கருதித் திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டு மெல்ல நடந்த தென்பார் "குரல் கொடுமூடிட" என்றும், விருப்பங்களை யெல்லாம் அருள்புரியுமவனாகலின் "வேள்"என்றும், முழுமணிப்பூணுக்குப் பூண் வேண்டாதவாறு, என் அழகிய மேனிக்கு ஓரழகு செய்வாய் போல அதன்விளக்கத்தை மறைத்ததென்னெனக் கடாவினனென்பார் "எனிவ்வணமெனா" என்றும், அதற்குள்ளபடி விடை கூற மனமில்லாத அம்மயூரமானது இறைவனது அதிகோமள திவ்விய மேனியானது தான் வழிப்படர்கையிற் சூரியப் பிரபையால் வருந்தாவண்ணஞ் செய்தேனென விண்ணப்பித்த தென்பார் "கானூர் வெயின்மரு வாவண மென்ன" என்றும், இறைவன் வில் வாள் அங்குச முதலிய பலபடைகளையுடைய னெனினும் தாரகன் சூரனாதியசுரரைத் தொலைத்து இந்திராதி யிமையவர் கட்கெல்லாம் அருள்புரிந்து ஞானசத்தியாய் விளங்குவது பிரகாசத்தோடு கூடிய வேற்படையேயாகலின் "கதிரயிலோன்" என்றும், நான்யாரெ ன்பதனையும் என்பராக்கிரமங்கள் இத்தகைய வென்பதனையும் மறந்தனை யோ? அறியாய் கொல்லோ? ஆயினுங்கூறுவல்—சர்வலோக நாயகனாகிய மேலானவனென்றறிதி: என் மூர்த்தங்களிலொன்றாகிய சூரியனது வெயில் வெப்பு என்னை நலிதல் செய்யாது: ஒழுங்கு பெறச்செல்க வென்று அதன் கருத்துணர்ந்த இறைவன் அதன் விடைக்கிசைய வுதைத்தனனென்பார் "நானூர்பரன் மதியென் றுதையிட்டா னனிசெல" என்றுங் கூறினார். "தேனூர்சுமன் முருகோன்" என்றது கடம்பனென்ப தொக்கும்.

"கானூர் வெயில்" என்றது வள்ளி நாயகியார் திருமாளிகைக்குக் குறிஞ்சி நிலவழியில் எழுந்தருளுதலின் என்றும்; உதையிட்டான் என்றது அம்மயில் தன் காலத்திலும் முற்பிறப்பிலும் அதன் முற்பிறப்பிலும் இறைவன் பிரபாவங்களை யறிந்திருந்தும் மறைத்துக் கூறுதல் கூடாதென்றறி வித்தலைக் கருணையாற் செய்தமையென்றுங் கொள்க. மயில்வாகனங் குரல் கொடு மூடி இறைவனை நெடுநேரஞ் சுமக்குமானந்தங்கருதி மெல்ல நடந்ததும், வினவுக்கு விடையிறுத்ததும் இன்ப அன்புக்கும் அறியாமைக்குஞ் சிலேடையாய் நிற்றலும்; இறைவன் வினவி உதைத்தருளினது நாயகியார்

திருமாளிகைக்கு விரைந்து செல்லுமாறு தூண்டினதற்கும் மயக்கம் நீக்குங் கிருபைக்குஞ் சிலேடையாய் நிற்றலுங் காண்க.

குமாரக்கடவுள் குறிஞ்சி நிலநோக்கிக் கடவிச் செலுத்திய மயூரமானது மென்னடை தருமாறு தோகையால் திருமேனியை மறைப்ப, இறைவன் இஃதென்னெனெ, சூரியப்பிரபையை மறைத்ததாமென, தண்மை, வெம்மை முதலியவற்றால் இன்பதுன்பங்களெய்துகை பசுக்களுக்கன்றி வானவர்க்கின்று: அவ்வானவர் தொழுஞ் சிவகுருநாதனும், சுவாமிநாதனுமாகிய யான் பதியாகிய பரனென்றறிந்து செவ்வே செல்க வென்று தூண்டினனென்பதாம். (உ)

௩. கட்டளைக்கலித்துறை.

செலவுதிப் பில்கந்த வண்ணல் சிலம்பருஞ் செல்வத்தரேய்
நலவடிக் கண்மன்னு மெங்க ணலங்கொனென் றுள்விம்முமா
விலகரைக் கண்மன்ன னெய்தை யெனுங்கொலங் கண்மல்குபூ
ணலருரத் தின்மத்த கத்துள வுஞ்சொலும் மவ்வண்ணமே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புளிமா தேமா தேமா தேமா புளிமா தேமா கூவிளம்.

செலவு திப்பில் கந்த வண்ணல் சிலம்ப ருஞ்செல் வத்தரேய்
நலவ டிக்கண் மன்னு மெங்க ணலங்கொ னென்றுள் விம்முமா
விலக ரைக்கண் மன்ன னெய்தை யெனுங்கொ லங்கண் மல்குபூ
ணலரு ரத்தின் மத்த கத்து ளவுஞ்சொ லும்மவ் வண்ணமே.

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

கருவிளங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் கூவிளம்.

செலவுதிப்பில் கந்தவண்ணல் சிலம்பருஞ்செல் வத்தரேய்
நலவடிக்கண் மன்னுமெங்க ணலங்கொனென்றுள் விம்முமா
விலகரைக்கண் மன்னனெய்தை யெனுங்கொலங்கண் மல்குபூ
ணலருரத்தின் மத்தகத்து ளவுஞ்சொலும்மவ் வண்ணமே.

கலிநிலைத்துறை. பண் - நட்டராகம்.

கருவிளம் தேமாங்காய் தேமா கருவிளம் தேமாங்கனி.

செலவுதிப் பில்கந்த வண்ணல் சிலம்பருஞ் செல்வத்தரேய்
நலவடிக் கண்மன்னு மெங்க ணலங்கொனென் றுள்விம்முமா
விலகரைக் கண்மன்ன னெய்தை யெனுங்கொலங் கண்மல்குபூ
ணலருரத் தின்மத்த கத்து ளவுஞ்சொலும் மவ்வண்ணமே.

செலவு உதிப்பு இல் கந்த அண்ணல்=இறத்தல் பிறத்தலில்லாத (நித்தியப்பொருளாகிய) கந்தப்பெருமானது, சிலம்பு=(திருவடியிலணியப்பெற்ற) சிலம்புமுதலிய காலணிகள், அரும் செல்வத்தர் ஏய்=அரிய (தவஞானச்) செ

ல்வர்கள் அடையத்தக்க, நல அடிக்கண் மன்னும் = நலத்தைப்புரியும் திருவடிக் கண் நிலைபெற்றிருக்கும், எங்கள் நலம் கொன் என்று = எங்கள் மேம்பாடு எத் தகையது என்று, உள் விம்மும் = எண்ணுதல் செய்து ஒலிக்கும், இலகு அரைக்கண் மன்னல் = பிரகாசிக்கின்ற திருவிடையிலே நிலைத்திருத்தல், மெய் தை எனும் = (திருவடியினும் உயர்விடத்திருத்தலால்) பெருமை யென்று பேசும், அங்கண் மல்கு பூண் = அவ்விடத்திற் பொருந்திய அரைப்பட்டிகை முதலிய இடையணிகள், அலர் உரத்தில் மத்தகத்து உளவும் = பரந்த திருமார்பிலும் திருநெற்றியிலும் திருமுடியிலும் பொருந்திய ஆரம் பட்டம் கிரீடமுதலியனவும், அவ்வண்ணம் எ சொல்லும் = அவ்வகையே (ஒன்றினொன்று உன்னதஸ்தானத்திலிருக்கின்றோமென்று தம்மைப்புகழ்ந்து) சொல்லாநிற்கும்.

"சந்திரனுக் குடலூனந் தனதனுக்கோர் கண்ணூனந் தருவினீழல்—இந்திரற்கோ பகக்குறியா மியமனுக்கோ புழுக்காலா மிரவி யீன்ற—மைந்தனுக்கோர் கான்முடமாம் வனசனுக்கோர் தலைகுறையாம்" என்றும், "தீய வசுரர் பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் டனங்கனுருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான—காயமுண்டு கைதொழவேண்டினரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வானோர்க் கென்ன வளனுண்டே" என்றும், "நூறு கோடிபிரமர்க ளொங்கினர்—ஆறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே—ஏறு கங்கை மணலெண்ணி லிந்திரர்—ஈறி லாதவ னீச னொருவனே." என்றும் வரும் இவையனைய பிரமாணங்களானே எல்லாத்தேவர்களும் சதுர்முகப்பிரமன் றைக்குஞ்சட்டையும், விதிவழித் தருமன் வெட்டுங்கட்டையுமாய் வினைக்கீடாகத் தநுகரண புவன போகங்களை நுகர்ந்து புண்ணிய மகன்றவழி மீண்டும் பல பிறவியடைவார் போலல்லாது "பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்" எனும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகளி னமுதவுரையின்படி இறத்தல் பிறத்தல்களில்லாதவனும் உயிர் கவருங் கர்த்தாவாகிய இயமனுக்கு இயமனும், சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனுக்குப் பிரமனுமாக விளங்குகின்றவனும் "உனது தாய் உலக சராசரமெவையும் ஒருங்குடன் பூத்தவளுந்தை—கனபரிபூரண சுகத்தனின்றமையன் காரிய முதல்வனுன் மாமன்—வனசனுதியர்கள் பணிபதனிவர்கள் வளனெலாமுனக்குரித் திதனால்—வினவு செல்வத்துட் செல்வனீ போரூர் வீறிவாழாறுமாமுகனே." என்றபடி எல்லா மேம்பாடுகளும் பெற்றுள்ளவனும் குமரக்கடவுளே யென்பார் "செலவுதிப்பில் கந்த வண்ணல்" என்றும், இறைவன் திருவடி மக்களை மனைவியை யொக்கலை யொரீஇத் தளர்வுறும் யாக்கை தளர்வித்துத் தவஞ்செய்தும், இல்லறநின்றே பல்லறமியற்றிச் சடக்கா மநுவைச் சதாகாலமும் ஜபித்தும், அண்ணலாரடியை மறவாது துதித்தும் அடைதற்கரியபெருஞ்செல்வர்களா னெய்தற்குரியதும் ஆகலின் "பெருஞ்செல்வத்தர் எய்அடி" என்றும், அத்திருவடி, திருமால்பிரமனாதி தேவர்களின் அடியுற்றோர் அவ்வத்தேவர்க் கறுதியிட்ட காலவளவிலே அப்பதங்களழிய அழிதல் போ

லாது, தன்னை யடைந்தாரைச் சமானாதிக ரகிதமான நிரதிசயானந்த அற்புத ஞான நிலையில் என்றும் இருத்துதலின் "நலவடி" என்றும், அத்தகைய பெறுதற்கரிய பேறாகிய திருவடிக்கண் நிலைபேறாக விளங்கத்தக்க எம் பெருமையிருந்தவா றென்னென அகங்களிதுளும்பிச் சிலம்பு ஒலித்த தென்பார் "சிலம்பு **** நலங்கொனென் றுள்விம்மும்" என்றும், திருவடியிலுள்ள சிலம்பு முதலிய காலணிகள் இவ்வாறுகளிக்கக்கண்ட திருவரை திருவுரம் திருமத்தகம் முதலிய உன்னதஸ்தானங்களிலுள்ள அணிகள், அக்காலணிகளிருக்குமிடத்தினு முயர்ந்தவிடத்தில் இருத்தல் கருதித் தத்தம் பெருமையைப் புகழ்ந்து பேசிக்களித்தனவென்பார் "இலகரைக்கண்****பூண்" என்றும், "அலருரத்தின்****அவ்வண்ணமே" என்றுங்கூறினர்.

பிறப்பிறப்பில்லாப் பெருமானாய் அறுமுகச் சிவபிரானார் மயூரவாகனாரூடராய் விரைந்து சேறலாலசையும் அடித்தாமரையிலணிந்துள்ள பாதசாலம் காற்சரியாகிய பரியகம் பாதகிண்கிணியாகிய பரிபுரம் சிலம்பு சதங்கை கழல் முதலிய காலணிகள் ஒலித்தலை, தவஞானச் செல்வர்களேயன்றி ஏனையோர் அடைதற்கரிய திருவடியை நிலைபேறாயடையப் பெற்ற நம்மேன்மையென்னவெனக் களித்துரைத்ததாகவும்; இடையின்கணணியப் பெற்ற அரைப்பட்டிகை அரைஞாண் கச்சு மதலிகை யெனப்படு தொங்கல் முதலிய இடையணிகள் விளக்கம் புரிதலையும், மேலிடத்து மேவுதலையுமே அவை சிறப்பெனக் களிகூர்ந்தனவாகவும்; கண்டிகை ஆரங்கள் மதாணி மலர் மாலை சரப்பணி முதலிய மார்பணிகளும், பட்டம் சுட்டி சூட்டு கிரீடம் முதலிய சிரவணிகளும் அங்ஙனமே களிசிறந்தனவாகவுங் கற்பித்தலங்கரித்துரைத்ததாம். (௫)

௬. கட்டளைக்கலித்துறை.

வண்ணந் திகழுந் திருமால்வண் போதயன் வாழ்வினையா
டிண்ணங் கெழுசிங் கனையான்றின் றேனெனுஞ் சேயொளிர்கை
யண்ணம் பெறுவச் சிரம்வேலன் றேனர சாருயிரை
யுண்ணென் றிறகன் றெனுமாலொண் டேவரு முட்குறவே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தேமா புளிமா புளிமா தேமா புளிமா புளிமா.

வண்ணந் திகழுந் திருமால் வண்போ தயன்வாழ் வினையா
டிண்ணங் கெழுசிங் கனையான் றின்றே னெனுஞ்சே யொளிர்கை
யண்ணம் பெறுவச் சிரம்வே லன்றே னரசா ருயிரை
யுண்ணென் றிறகன் றெனுமா லொண்டே வருமுட் குறவே.

கலிவிருத்தம்.

தேமாங்கனி கூவிளங்காய் தேமாங்கனி கூவிளங்காய்.

வண்ணந்திக ழுந்திருமால் வண்போதயன் வாழ்வினையா
டிண்ணங்கெழு சிங்கனையான் றின்றேனெனுஞ் சேயொளிர்கை
யண்ணம்பெறு வச்சிரம்வே லன்னோனர சாருயிரை
யுண்டென்றிற நன்றெனுமா லொண்டேவரு முட்குறவே.

கலிநிலைத்துறை. பண் - நட்டராகம்.

தேமா புளிமாங்கனி தேமா கூவிளம் கூவிளங்காய்.

வண்ணந் திகழுந்திரு மால்வண் போதயன் வாழ்வினையா
டிண்ணங் கெழுசிங்கனை யான்றின் றேனெனுஞ் சேயொளிர்கை
யண்ணம் பெறுவச்சிரம் வேலன் னோனர சாருயிரை
யுண்டென் றிறநன்றெனு மாலொண் டேவரு முட்குறவே.

சேய் ஒளிர் கை அண் அம் பெறு வச்சிரம் = குமாரக்கடவுளின்பிரகாசிக்குந் திருக்கரத்திற்பொருந்திய (படைகளில்) அழகுவாய்ந்த வச்சிராயுதமானது, ஒள் தேவரும் உட்கு உற = விளக்கமமைந்த விண்ணவர்களும் நாணெய்துமாறு, வண்ணம் திகழும் திருமால் = நிறம் விளங்குந் திருமால், வள் போது அயன் = வளர்ந்தங்கிய தாமரை மலரிலெழுந்தருளிய பிரமன் (ஆகிய தேவர்களது), வாழ்வினை ஆள் = வாழ்க்கையை ஆளுதல்புரிந்த, திண்ணம் கெழு சிங்கனை யான் தின்றேன் எனும் = வலிமை மிக்க சிங்கமுகாசுரனை யான் உயிர்பருகினேனெனக்கூறும். வேல் = (அவ்விறைவனுடைய பிற படைகளிற் சிறந்த) வேற்படை யானது, அன்னோன் அரசு ஆர் உயிரை = (வச்சிராயுதமே!) அச்சிங்கமுகாசுரனது தலைவனாகிய சூரபன்மனது அரிய வுயிரை, உண் என் திறம் நன்று எனும் = உண்ட எனது வல்லமை சிறந்தது எனக் கூறுநிற்கும். ஆல் = அசை.

விஷ்ணுமூர்த்தி தனக்குரிய தாமசகுணத்திற்கேற்ப நித்திரை, சோம்பு, பக்தவஞ்சனை முதலிய குணங்களுடன் மேகம், கடல், காயாம்பூ இவற்றை யொத்த கரிய வண்ணனாக விளங்குதலானும், திருமகள் கணவனாகலானும், மயக்கினைச்செய்வோனாகலானும் "வண்ணந் திகழுந் திருமால்" என்றும்; "பூவினுக்கருங்கலம் பொங்குதாமரை" எனக்கூறப்படுதலின் "பொழுதின் மலர்வுடையது போது" எனப்பட்டு, பிற கமல மலர்கள் போலாது சகத்திர தளங்களுடன் கூடிய தாமரையினிடத்திருந்து சிருட்டி புரிவோனாகலின் "வண் போதயன்" என்றும்; திருமாலாதி தேவர்களையெல்லாம் தன் கட்டளை கோடாது நடத்துவித்து அவ்வவரை அவ்வப்பதவியில் அமர்த்தவும் அகற்றவும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தவனாகலின் சிங்கனை, "திருமால்" "அயன் வாழ்வினையாள் திண்ணங்கெழு சிங்கனை" என்றும்; முருகவே

விறல் அருள் நன் கரம் என்றது கருணைபுரியும் நல்லஅபயாஸ்தமென்றும், அருணன் கரம் எனப்பிரிக்கப்பட்டுச் சூரியன்போலுஞ்சிவந்த திருக்கரமென்றும் பொருள்படும்.

தேவியாரது வேட்கையினைமுடிப்ப அதிகாலையில் மயிலூர்ந்து போந்த மாணிக்க வண்ணனாகிய இறைவன் பலநிலங்கடந்து குறிஞ்சிநிலத்துக் குறிச்சியையடைந்து, ஆங்கு எயினர்குலம் ஈடேறும்படி அம்மன்னன்வளர்க்க மகளாய் வளர்ந்த மரகதவடிவினளாய வள்ளிநாயகியார் திருமாளிகையை யடைந்தனனென்பார் "குறமகடன்னகஞ்சேர்ந்த" என்றும்; அங்ஙனஞ் சென்ற கடவுள் தேவநாயகனும் சேனாபதியும் சிவகுருவுமாய்ப் பெருமைமிக்கவனும், கந்தகிரியும் பரங்கிரி முதலிய பல்வேறு தலங்களும் குன்றங்களும் இடமாகக் கோடலன்றி அடியவர் மனமாகிய குகையையும் இடமாகக் கொண்டவனும், வேற்படையேந்தியவனு மாவனென்பார் "கொன் னேறு குகனயிலோன்" என்றும்; தன்னை யடைந்தோரது ஆணவாதி பந்தங்களை யகற்றி இஷ்டகாமியமுதல் முத்திவரையி லாம்பயன்கொடுக்கும் இயற்கையது அபயாஸ்தமாகலின் அதனை "விறலருணன்கரம்" என்றும்; அவ்வபயாஸ்தத்திற் றாங்கிய மலர்ச்செண்டானது திருமார்பிலணிந்த கடப்ப மாலை வளைவுற்றிருத்தலை நோக்கி நீ மிகவும்வளைந்து பாம்புபோலிருத்தல் ஏன் என உல்லங்கனமாக வினாவிற்றென்பார் " அறவளை பன்னகம் போன்ற தென்னென்ன " என்றும்; அம்மாலை, மலர்ச்செண்டு இறைவனது திருக்கரத்தடங்கிச் சிறுகியிருத்தலை நோக்கி நீ யென்னைப் பாம்பெனப்பகர்ந்தனை அப்பாம்பினால் நுகரப்படும் எலிபோல நீ சிறுகியிருத்தல் ஏன் எனத் திருப்பிக் கடாவிற்றென்பார் " அது எலிபோற் சிறுகுற லென்னென " என்றும்; அரும்புகள் மாலைக் காலத்தில் மலரும் இயற்கையால் மலர்ந்ததைப் " போகிலார்ப்புற்ற சிவணிய " என்றுங் கூறினர். கொன் ஏறு என்றதற்கு இறைவன் குறிஞ்சி நோக்கிச்சென்றது பற்றி வலிய சிங்கமெனப் பொருள்கூறினு மிழுக்காது.

'வளை பன்னகம்' இதனை வினைத்தொகையெனக் கொண்டால் மீண்டும் வளைந்து என்பது முதலியன கொண்டுகூட்டாக வருவித்துரைக்க வேண்டுதலின் அங்ஙன மின்றி, விகுதிகுறைந்த வினையெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டது. போகில்=அரும்பு. அரும்புகள் மலர்தல் மாலைக்காலத்தையுணர்த்தி நின்றது.

இறைவன் அணிகள் களிகூர்ந்ததையும், ஆயுதங்கள் ஆர்ப்பரித்ததையுங் கண்டு கேட்டுக் கழிபேருவகை கொண்ட மலர்ச்செண்டு தெரியலென்பவைகளும் தம்மகிழ்ச்சியால் நகைச்சுவை பொருந்த வசனித்தனவாகவும், அரும்புகள் மலர்தலையே அவ்வசனங்களைக் கேட்டு நகைத்தனவாகவும் அலங்கரித் துரைத்ததாம். (௫)

" அடியடி தோறு மைஞ்சீ ராகி—முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்—கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி—நேர்பதி னாறே நிரைபதி

னேழென்—றேறினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே" எனுஞ் சூத்திரப்படி இந்நூற்கண் வந்த கட்டளைக்கலித்துறை ஐந்தனுள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பாட்டுக்க ளாதலானே, அவ்வைந்து மொன்றற்கொன்று பேதமே யென்பதையும்; ந - ஞ் செய்யுளடிகளின் ஈற்றுச்சீர்கள் "சொல்லாரும் வல்லின மெல்லின மோடிடைத் தோன்றுமொற்று—மில்லாது நேர்நிரை நேராய் முடியு நிரம்பியநூற்—கல்லாத மாந்தர்க டேமாங் கனியென்பர் கற்றுணர்ந்த—நல்லார்கள் யாவருங் கூவிளங் காயென நாட்டுவரே." எனும் விதிப்படிக் "கூவிளங்காய்" எனும் வாய்பாடுடையன வென்பதையும்; சொல்லும் பொருளும் வேறுபடாமல் அடியுந் தொடையும் வேறுபட்டு வரும் பிறிதுபடுபாட்டிற்கு வேறாகச் சீர்க ளளவாகப் பிரிக்கப்படு மாற்றானே சந்தபேதத்தின் வெவ்வேறு செய்யுளாகப் பகுபடுதலையே இந்நூலாசிரியர் பகுபடுபாட்டெனும் மிறைக்கவியாக வமைத்தன ரென்பது மறிக. ஒருசெய்யுள் ரு - ஆகவும், ச - ஆகவும் பகுபடுதலிற் சிறந்த மிறைக்கவியாம். அருமறையி னிருதயத்துள்ளதாய் விசேட மங்கல மொழியாய் விளங்கும் "சிவ" என்பதை முதற்கட்கொண்ட "ஐந்தந்தாதி" எனு மிந்நூல்—அந்தச் சிவவெனுஞ் சொல்லே யீற்றிலுற மண்டலித்து முடிக்கப்படுவ தாயிற்று.

இவற்றினின்றுங் கட்டளைக்கலித்துறை வேறாகப் பகுபடுதலை யிதனோ டொள்ள பிறிதுபடுபாட்டுப்பிரபந்தத்திற் காண்க.

ஐந்தந்தாதி யெனும்

பகுபடுபேஞ்சக மூலமுமுரையும் முற்றுற்றன.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

சஷ்டிவகுப்பு.

குழிப்பு. (சந்தபேதம் - நஉ)

தந்தன தனதன தானன தானன
தந்தன தனதன தானன தானன
தனதன தனதன தானனு - தன -
தனதன தனதன தானனு

தத்தத் தனதன தத்தத் தனதன
தத்தத் தனதன தத்தத் தனதன
தந்த தனதன தானனு - தன -
தந்த தனதன தானனு

தனத்த தனதன தனத்த தனதன
தனத்த தனதன தனத்த தனதன
தான தானன தானஹ - தன -
தான தானன தானஹ

தானன தானன தானன தானன
தானன தானன தானன தானன
தத்த தனத்தன தானஹ - தன -
தத்த தனத்தன தானஹ

தனதன தனன தனந்த தானன
தனதன தனன தனந்த தானன
தனந்த தானன தானஹ - தன -
தனந்த தானன தானஹ

தானதன தந்தன தத்தான தானதன
தானதன தந்தன தத்தான தானதன
தனதன தனதன தத்தஹ - தன -
தனதன தனதன தத்தஹ

தனனதன தனதத்த தனனந் தனத்தா
தனனதன தனதத்த தனனந் தனத்தா
தனனதஹ தானதத்த தானஹ - தன
தனனதஹ தானதத்த தானஹ

தனனதன தத்தன தனனதன தாத்தன
தனனதன தத்தன தனனதன தாத்தன
தாந்தன தனதன தாந்தஹ - தன -
தாந்தன தனதன தாந்தஹ

தனன தனத்தன தாந்தன தந்தன
தனன தனத்தன தாந்தன தந்தன
தனன தனதன தந்தஹ - தன -
தனன தனதன தந்தஹ

தான தந்தன தானன தானன
தான தந்தன தானன தானன
தனத்த தனதன தானஹ - தன -
தனத்த தனதன தானஹ

தாந்த தந்தன தாந்த தந்தன
தாந்த தந்தன தாந்த தந்தன
தனதன தனதன தந்தஹ - தன -
தனதன தனதன தந்தஹ

சஷ்டிவகுப்பு.

தந்தந் தந்தன தந்தந் தனதன
தந்தந் தந்தன தந்தந் தனதன
தனந்த தான தனுதனு - தன
தனந்த தான தனுதனு

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன
தத்தா தத்தா தானதனு - தன -
தத்தா தத்தா தானதனு

தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன
தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன
தனதன தத்தன தாந்தனு - தன -
தனதன தத்தன தாந்தனு

தன்னன தத்தன தன்னன தத்தன

தானனத் தானன தையனு - தன -
தானனத் தானன தையனு

தனதன தனத்ததன தனதன தனத்ததன
தனதன தனத்ததன தனதன தனத்ததன
தானன தனன தானதனு - தன
தானன தனன தானதனு .

அந்தரர் முனிவரர் நாகர்க டானவ
ரங்கெழு மநுடர்க ளொடொரு வாழ்வுள
வரனுதல் விழிவரு தூயனே - யுமை -
யவண்முலை யமுதுணும் வாயனே

யத்தித் திருமுக நித்தற் கிளையவ
வப்புச் சுரநதி நச்சற் புதசுத
வண்டர் பதிபணி பாதனே - குண -
சந்த்ர னெனவரு நீதனே

[illegible]ரத்த மலரினு நயத்த துகிரினு
மழுக்கி லழலினு மிகுத்த துவரொளி
ராக ஞானவி னோதனே - சிவ -
போக போதக நாதனே

யாசினி யாரறு மீன்மத லாய்தக
ராகிய வாகன மேறிய வானவ
வட்ட குணப்பர மேசனே - சிவ -
சித்தர் கணக்கிரு பேசனே

யளிபல குடையு மலங்க லோடெழி
லவிழ்மண முடைய கடம்பு மேபுனை
யகன்ற மார்புடை யாதியே - களி -
நிறைந்து ளோரடை சோதியே

யாடகந றும்பணிம ணிப்பூணெ லாமிளிர
வாசறுந டம்புரியி றைச்சிர ருமயிலி
னனுதின மமருமுன் மத்தனே - யர
னொடுநவில் பிரணவ கத்தனே

யடலவுண குலமுற்று மழியும் படிக்கே
யசுரபதி வரையொத்த வுருவங் கிழித்தே
யவிரயிலொர் நீடிருக்கை வீரனே - யென -
தளியகலா தாடிருக்கு நீரனே

யணிமதுகை யுற்றபல் பறவையர சாத்திரி
யதியுரமு டைக்கனு பூனைமுனிசெ மாப்புய
ராண்டலை யணைகொடி யாண்டவா - குடை -
தோன்றிட வசையொரு தாண்டவா

வகிலம் வழுத்தரு ளாஞ்சுர குஞ்சரி
யரிய கொடிச்சிய வாம்படி வந்திக
முழக முருகர விந்தனே - குளிர் -
நயன வறுமுக கந்தனே

யாழி சங்கதி லாவுகை மாயனு
மாத ரஞ்செறி பாரதி நேயனு
மருக்க னொளியன மேனியே - யுள -
வுருத்தி ரனுங்கினை ஞானியே

யாம்ப ரம்பர லோஞ்சி தம்பர
வான்ற துங்கம ணம்பு யந்தனி
லமர்குக சரவண சம்புவே - சுப -
மழைதரு மருளொனு மம்புவே

யஞ்சஞ் சும்படி யுந்தும் பெரியவ
ரண்டுஞ் செந்திரு நின்றின் புதவிடு
மனந்த வேத விலாசனே - நனி -
சிறந்த யோக வுலாசனே ௨

யமுதம் விழைநல முடைய குறுமுனி
யதிக மகிழ்வுற வமுத வுரைநவி
லத்தா முப்போ தாறிலியே - யுயர் -
சத்தா சித்தா வீறிலியே

யற்றமறு கந்தகிரி யைக்கருது சிந்தையர
கத்துனித டிந்ததைய ளித்தருள வன்புசெயு
மகனித வற்புத சாந்தனே - பர -
சிவநிலை யைத்தரு சேந்தனே

யன்னையு மப்பனு மண்ணுக னிட்டனு
மண்ணனு மற்புறு செம்மலு மத்தனு
மாறெழுத் தானென வுள்ளியே - பல -
நூறெழுத் தார்கவி சொல்லியே

யலையுமெ னினைப்பிலுள குருபர தமிழ்க்கலைஞ
ரவையிடை மணித்தவிசில் வதியொரு திருப்புலவ
வார்வொடு பொருநர் சூழ்பரனே - துடி -
நாடக மதுசெய் மாசுரனே,

சுந்தர முறுகுற ணேரிசை காசறு
சிந்தியல் பலதொடை நாலடி கீரணை
தொகலறு சவலைக ளேகெடா - முத -
லுறுகவி யகவலி னேர்மைசேர்

சுத்தத் தொடர்புமி ரட்டைக் குறளிசை
துற்றத் தெகுள்கவி யற்றற் றமைவது
துண்டு படுகவி நாவிலே - யினை -
சந்த முளகவி நூலிலே

தொடுக்க வருதர வுகொச்ச கமடிகள்
சுருக்க மறவரு மியற்ற ரவிணை * சி

---

*சில் எய் ஓர் தாழிசை—சிஃறாழிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா. "சுந்தரம்" என்றற்றொடக்கத்து இவ்விரண்டாமடி—பாவையும் பாவினத்தையும் பகர்கின்ற யாப்பிலக்கணமா யமைந்துளது. இலக்கியம்—திருவலங்கற்றிரட்டின் உ - ங் கண்டத்திலும், இப் பத்துப்பிரபந்தத்திலுங் காண்க.

வேயோர் தாழிசை நேரக்களார் - பல -
வேயோர் தாழிசை பீறியே

சேர்வுமு ஞேர்கலி ரேரிசை சேர்கலி
தூயசு வேதம தார்கலி சீரடி
துப்ப லேயொத்துறு பாவரோ - நல -
கட்ட னேபெற்றவொர் பாவரோ

தொனிமலி குறள டிவஞ்சி சீர்மிகு
தொடையடி யுளவொ ருவஞ்சி யேமரு
டொடர்ந்த பாவிரு பாதமே - யுள -
குறைந்த தாழிசை நாதமே

தூவுடனி யங்குமொரு முத்தாள தாழிசைக
ளீரடிகொள் செந்துறைகண் முப்பாத மார்துறைக
டுரிசிறி ரிபதவி ருத்தமே - சது -
ரடியுடை யவெளிவி ருத்தமே

தூறுமகவ ளவொத்து நிகழுஞ் சதுர்ச்சீர்
சிவணியிடு மொருமுப்ப தமுறுஞ் சிறப்பார்
தொடையுடையோர் தாழிசைச்சொலேறுபா - வக -
வலதிழியா நீடுறைச்சொ லார்வதே

தொடையொலி மிகுத்தெழு நெடிலடியின் மேற்படு
மகவலின் விருத்தமு மிருபதம ருத்தலோ
தோன்றொரு திரிபத நான்குமா - முடி -
வாம்பத மிகுகலி சேர்ந்தசீர்

துதையு மிழிப்பிசை நான்கடி யைந்துசி
றுடைய நிலைத்துறை மேன்கனி தம்பெறு
துறைக ளளவடி நன்குமே - வுரை -
பலவு முறுகலி யந்தமே

தோன்மு ழுங்கிரு சீரடி நாலினே
மூவி தங்கிள ரோர்பொருண் மீதினோர்
சுரக்கு மியல்புடை யேசிலா - நறி -
யவச்சி யிசையிரு சீரினே

தோங்க ளங்கமி ஞன்க ரும்பத
மோங்கு வஞ்சியை யேய்ந்தி டுந்துறை

துகளறு துழனிகொள் சிந்துசேர் - சது -
ரடியுடை யிறுதியு மின்சொலே
துன்றுஞ் சந்தநெ டுஞ்செங் கவிசது
ரங்கம் பொங்கதி பாதந் திகிரிகள்
சுருங்கு பாதல வேகபா - தமு -
மிகுந்த பாவெழு கூறுசீர்
சுலவு சுழிகுள முரசி ரதகவி
சுடரு மயிலயில் வினவல் விடைபிறி
துபபா நற்கான் மாறுதலே - கர
வுப்பா வொற்றே ருததுமா
சொற்சுவைகொள் பங்கிகள்ச துர்த்தமொாத ரமபடுவி
கற்பநடை பங்கயமி னச்செயுள்கள் கொம்பிலது
சுகவித முற்றது கூம்புபா - முர -
ணுறுபசு முத்திர நோன்பொடே
சொன்னவர் மெச்சிட மின்னுதி ருபபுகழ்
பன்னிய வற்கரு ளின்னமு தக்கட
ரேன்மறைப் பூவுறை செல்வமா மரு -
காவிருப் பாலென துள்ளுளே
தொடர்வெரு வறப்பெரிய வருள்புரி நினைபபொடு
மறதியும்வி ளைக்குமிரு மலமத மிறக்களை
சூர்தபு நினது சேணருளே - யுற -
வாகிட வருள்செ யாயினியே,

மந்திர விதிவழி பாறயிர் நீடுக
ரும்பிடை வருதெளி சாறின நீர்நறு
மணமுள வுதகமெ லாமொரே - மன -
தொடுநல திருவபி டேகமே
மத்துப் பிரசமு மிட்டக் கனிகளு
மொட்பச் சுரபதி சிட்டிப் பவனரி
வஞ்ச மறுசிவ னுரெலா - மணி
யொண்பொ டியெனபி டேகமே
வழுக்க ளறமிக விழைத்து ரியவுடை
யுடுத்து நவையற முறுக்கி யகனக

மார்பு நாவிட லேசெயா - விரை -
நாறு தேய்வைக ளோயிடா

மாலதி கூவிள நீபம சோருக
லார *மி ராசிவ மாதிந ருமலர்
வைத்த புதுத்தொடை யேயிட - வரி -
யட்ச தையிற்சில தூவியே

மருமலி புகைக ளெழும்ப வேபணி
யெரிசுடர் பலவு மிலங்க வேபரவி
வளர்ந்த வாழைப லாவிளா - வதிர் -
குளஞ்சி மாதுளை கோளியே

மாவினிய முந்திரிபு ளிப்பேயி லாவதரி
யாசினிக ளின்கனிகு வித்தேயெ ளோடுபொரி
வடையதி ரசமிடி யப்பமோ - தக -
மகலிலை யடையவல் பிட்டுமா

மதுரரச மருவுற்ற புனலின் றயிர்க்கூழ்
கடலைபல பயறுப்பொ ரடறுநன் சுவைச்சீரா
மலியநிலா வேநிகர்த்த பாகலே - யுய -
ரெகினமெலீ போலிருக்கு மோசையே

வரியவரை கத்தரி துவரைபுடல் பூச்சுணை
கொடிவெளரி கக்கரி யிவைகளது காய்த்திரள்
வான்படர் முனைவரும் வேண்டுமோர் - சுவை -
தேங்கிய பலமூலம் வாங்கியே

மலரா நறுக்குபு மூண்டெரி யங்கியி
லூரிய குணப்பதம் வீங்கவ யர்ந்திறை
வதியி லெழுசிறு செம்புநா - விலை -
யுளது பசளைபொ ளென்றுமோர்

வாட னந்திய கீரைகொய் கீரைசில்
கீரை தண்டுறு கீரைகள் யாவையும்
வதக்கி நயனுற மூடியே - யிலை -
யிருத்தி நறுவய லூரிலே

---

* இராசீவம் = தாமரைப்பூ. இராசிவமெனக் குறுகியிற்று. வடநூலர் "ராஜீவம்" என்பர்.

வாய்ந்த தண்புனல் பாய்ந்த பைம்பயி*
ரீன்ற வின்சுவை யார்ந்த செஞ்சிறு
மணிபிளி கிளிலையு யர்ந்தசீ - ரக -
வரிசிய டிசில்பணி யன்பிலா

வண்டன் சண்டனி டம்பன் கொலையினன்
வம்பன் றுன்பின னெங்குந் திரிபவன்
மறங்கொ ளீனர்கள் காணொ - வணம் -
வளைந்த சீரையு ளேயெலாம்

வரிசை திரணிறை யிசையு மழகது
பெருகி யமர்வுற வடிவில் சுசியுடன்
வைத்தே நட்பா மேன்மனதோ - டுப -
டைத்தே நற்பா கேயிலையே

வட்டகையி னன்கமைய வைத்தமல கந்தமல
ரர்ச்சனைபு ரிந்துபிர சித்தசிவ கொன்றலையில்
வருளமு டித்தசு ரோந்திரா - வடி -
யவர்கள்ப ழிச்சுபு ராந்தகா

வன்னியு மத்தமும் வெண்மைய ருக்கமு
மன்னுபு யச்சிவ னண்ணுமொ ருத்திகை
மாமணித் தீபகம் வல்லியே - விழி -
யாயிரக் கோபதி செல்வியே

வதுவைசெ யருட்குமர மறைபுகழ் பரப்பிரம
வெனநனி துதித்தெமிட ரிறவரு ளெனப்பணியு
மாதவர் தலைவ னேநயனே - படர் -
பாளித மணிய ஞமயனே,

இந்திர னலரயன் மாதவ ஞதவ
னந்தக னறலிறை யீசனி சாபதி
யெரியிறை யளகையன் வாயுவீ - டுள -
நிருதிய றிவறவர் பூதரே

யிட்டக் கருடர்கள் சித்துப் புருடர்கள்
செச்சைக் கினரர ருத்தப் பணிபிலை
யிஞ்சை யுடையபி சாசர்வே - ணியர்
விஞ்சை யினரிசை பாடுவோ

ரியக்க ரிவர்பலர் விதித்த பணிசெய
வுடுக்கை திமிலைகள் பெருத்த பதலைக
ளோதி லாகுளி பேரிமா - முர -
சோடு தூரிய மாமுழா

வேணுடை யானகம் வானிடி போலினை
யேதர வூதுபல் கோடுகள் காகள
மிக்கு மணிக்குழ லேழுகோ - துள -
பொற்க லமெற்கிணி கோடியே

யிமிரொலி யிசைக டனந்த தானன
தனதன தனன தனந்த ஞெவெனு
மியம்ப லேதர வானளா - முரு -
விலங்கி யானைகள் கோடியே

யேசறுபெ ருங்கிரிக ளைத்தாவு தூசிமுது
கானதுவ ளைந்திரவ ணப்பேரு லாமிருக
மெழுசத மெழுதர மிக்கதீ - பிகை -
முழுமதி நிகர்குடை பிச்சமே

யிணைசிவிறி விரிவட்ட மெனுநெஞ் சரைத்தான்
வருகவென வசைபொற்கை புரையுங் கொடித்தே
ரிரிதலிலா வார்கழைக்க ணேறுநீள் - கொடி -
சுழலருகா வேழிலக்க மாகவே

யிருபுறந டக்கவொர் பெரியதுச நாட்டிய
விரதமிசை யொப்பறு பவளமலை போற்படை
யேந்துபு வருபெரு வேந்தனே - கிரி -
சாய்ந்திட வயிலெறி காந்தனே

யிகலுந ருக்கெம னுந்தனி மந்திர
வினியவ ருக்கினி தாங்குண பஞ்சர
விமையர் களிகொள வென்றுளே - யெணி -
யவர்கள் புரிதரு மங்களா

வேம பந்தன பூடண சேமனே
நாகர் சிந்தையி லேயுள வீமனே
யிடுக்க ணறுதவ ராஜனே - மறை -
முடிக்கு ளுளபர தேஜனே

யேங்கெ னெஞ்சினை யாய்ந்தி டுந்தயை
சான்ற சம்பரம பூஞ்ச தங்கைக
ளிலகிடு பதபர மண்டலா - பக -
லனைய க னமகர குண்டலா

வெங்குந் தங்குஷி சும்புஞ் சிறிதென
மிஞ்சொண் பண்பொடு நின்றெங் குகிகழு
மிரண்டி லேகவ ஞதியே - கறை -
யிறந்த சாதம ஞதியே

யிடரில் கலமுனி யுரிய சுகமுனி
யரைய முசுமுக னறிய பசுமுக
னிப்பார் மெச்சோர் கீரனுமே - னசை -
யுற்றோய் வற்றே சூழ்குரவா

வெட்டுமலை யுந்தகர வெற்றிமல ரங்கைகளி
லட்டகரி பந்தெனவெ டுத்தவிறல் பம்பினொரு
விரணிய வெற்பெனு மாண்புசால் - பொறை -
யதனைய சைத்ததி லேய்ந்தகோ

டென்னுமு கட்டினை விண்ணிலி றைத்தகை
மன்னவ வைப்பசி மன்னிடு சட்டியி
லேபுசிப் பார்திரு வுள்ளமே - யெனை -
யாதரித் தாளருள் வெள்ளமே

யெவையும றிசித்துருவ மகுடமு டியுற்றவர்க
டொழுசடை முடித்திருவர் புரவல குணத்திரய
வேதமில் பெயர்க ளாயிரமே - யுள -
பாவகி துரியப ராபரமே.

சஷ்டிவகுப்பு முற்றிற்று.

கலியுகம் ௫௦௦௫ - க்கு நேரான சோபகிருதுஸு ஐப்பசிமீ ௩௦வ கந்தசஷ்டி. சென்னையிலருளிச்செய்யப்பட்டது.

தங்கஆனந்தக்களிப்பு.

சுய*மான தங்கமித்	தங்கம்—சிவ
சுப்பிர மணிய மெனுந்தெய்வத்	தங்கம்.
க. அந்தரர் வேண்டொரு	தங்கம்—ஈறி
லறுசிக ரக்கிரி நின்றெழு	தங்கம்

* ஸ்வயம் என்பர் வடநூலர்.

சுந்தர மாய்ச்சுடர் தங்கம்—உமை
துங்க மலர்க்கரந் தங்கொரு தங்கம். (சுயமான)

௨. வேதத்தி லேயுள்ள தங்கம்—சுத்த
வித்தைசொல் லாகம நித்தியத் தங்கம்
நாதத்தின் மேலுள்ள தங்கம்— அந்த
நாதங் கடந்தபின் னுமடை தங்கம். (சுயமான)

௩. பார்ப்பவர்க் கின்புசெய் தங்கம்—சிவ
பாக்கிய மெல்லாம் பருக்கின்ற தங்கம்
சீர்ப்பர தத்துவத் தங்கம்—நிறை
சிற்பர தேஜோ மயானந்தத் தங்கம். (சுயமான)

௪. நினைப்பவர்க் கின்புசெய் தங்கம்—தொண்டர்
நெஞ்செனும் பேழையி லேநிறை தங்கம்
வினைப்பவம் வெல்பசுந் தங்கம்—ஞான
விளைவற்ற பூமியிற் புதைபட்ட தங்கம். (சுயமான)

௫. வாதிகட் கெட்டாத தங்கம்—அன்பு
வறண்டலை வோரறி யாவருந் தங்கம்
நீதிகற் சூள்களை தங்கம்—தவச்
செல்வர்க்குச் செல்வம தாந்திருத் தங்கம். (சுயமான)

௬. அஞ்சனத் தெட்டாத தங்கம்—பத்தி
யஞ்சனத் தேயெட்டு மற்புதத் தங்கம்
செஞ்சயத் தைத்தரு தங்கம்—சிவ
சித்தர்கள் யோகிகண் மெச்சிடு தங்கம். (சுயமான)

௭. மாற்றி லுயர்ந்தொளிர் தங்கம்—எல்லா
மங்கும் படிக்கருள் செய்தனித் தங்கம்
ஆற்றலின் மேம்படு தங்கம்—பகி
ரண்டமெல் லாம்விலை கொண்டுயர் தங்கம். (சுயமான)

௮. அளவைக் கடங்காத தங்கம்—தின
மனவிட் டிருக்கினு முருகாத தங்கம்
களவுக் கிணங்காத தங்கம்—தன்னைக்
காமுறு வார்மிடி தீர்க்கின்ற தங்கம். (சுயமான)

௯. யாதனை யைத்தெறு தங்கம்—தெய்வ
யானை விழிக்கித மாயவிர் தங்கம்
ஏதனை யாநறுந் தங்கம்—எழி
லேனவி னோர்கொடி தான்படர் தங்கம். (சுயமான)

௧௦. ஞானவின் ணுகின்ற தங்கம்—நல
நல்குந் திருப்புக ழோன்கண்ட தங்கம்
வானவர் மாமுடித் தங்கம்—நம்மை
வாழ்விக்க வந்த பராபரத் தங்கம். (சுயமான)

தங்க ஆனந்தக்களிப்பு முற்றிற்று.

அனவரதபாராயணாஷ்டகம்.

கலிவிருத்தம். பண் - முதிர்குறிஞ்சி.

௧. மன்றெனும் பதியுறை மழவிப முகவனு
நன்றெனும் பிரணவ வவனிளை ஞனுமறை
தொன்றெனும் பொருளெனச் சுடர்சிவ னுமுமையு
மொன்றெனும் பெரியவ ருயர்பதம் பணிவேன்.

௨. அள்ளலை யாப்படை யறுமுக வனுமனந்
துள்ளலை வோட்டுதண் சுடரணி பரமனும்
வள்ளலை யாக்கிரி மகளுமைமங் கரனுமெ
னுள்ளலை யாப்பொரு ளொன்றெனத் தொழுதேன்.

௩. ஆதித்தன் மதியன லாகுமுந் நயனனஞ்
சோதித்தண் முகவுமை தோமிலங் கரன்முரண்
காதித்தன் களிதரு கடம்பனென் றெனுநிச
மோதித்தண் ணளிமிக வுறுதுயர் களைவேன்.

௪. மயல்களை சிவையையு மதகரி முகனையு
மயல்கனை யயிலர சனையுமொன் னலர்கடம்
பியல்களை சிவனையு மொருபொரு ளெனினிடர்ப்
புயல்களை யருளுறு மெனநனி புகழ்வேன்.

௫. மாலொடு விதியறி யாதசெம் மஞ்சரமலர்க்
காலொடு நவிரமு மாரிறை களியுமை
வேலொடு வருகுக வேள்கள பமுகன்மெய்
வாலொடு மிளிரறி வினி

சா. திருவருள் புரியுமைங் கிளீந்திரி புரைபரை
குருவருள் புரிசௌங் கிரீஞ்சிவை குகனிட
ரொருவருள் புரிபத விநாயக னுயர்சிவ
னருவருள் புரிபதி யாயெனைக் காக்க.

எ. வானுதன் மடப்பிடி மலைப்புன மானலம்
பேணுதல் விழிச்சர வணபவப் பெருந்தகை
மானுத னயனகங் கணபதி வளரனல்
கானுத லரனுமை யருளெனைக் காக்க.

அ. பாமகண் மறைபுக ழோங்கண பதியெழிற்
சீமக ணணிபுக ழோநமச் சிவாயவை
பூமகள் புகழுமை பூம்புகழ்க் கவியிறை
யேமக கனவருள் காத்தருள் கெனையே.

அனவரதபாராயணாஷ்டகம் முற்றிற்று.

பத்துப்பிரபந்தம்ஸம்பூரணம்.

குமாரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எ	உ௫	வானுதல்	அவ்வாறுதல்
கஎ	௫0	(வுணர	(உணர
நக	உக	அமராஹிம்ஹ	அமரஸிம்ஹ
உ௫	உஅ	பரிபூரண	பரிபுரண

உ

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோநம :

திருத்தேவையெனுந் திருவிராமேச்சுரத்தைச் சார்ந்த

பாம்பன் :

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

காசியாத்திரை.

First Edition 400—Copies.

இது,

(L. D. MUTHUKARUPPA PILLAY AVERGAL,

Agent Messrs. Madura Co., Ld., Pombun.)

பாம்பன் மஜுராக்கம்பேனி ஏஜண்டு

லெ. து. முத்துக்கருப்பபிள்ளை யவர்களாற்

சென்னை :

புரோகிரஸ்ஸிவ் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை அணா—8.

உ

சிவமயம்.

குருபரப்ரஹ்மணேநம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

காசியாத்திரை.

நேரிசைவெண்பா.

க. எந்தை யறுமுகனை யீன்றுமை மீன்பன்றி
முந்தை யுலகளந்தோன் மொய்ம்பரிமா—நொந்தழியச்
செய்தவனைத் தானே திருமழிசை யாழ்வான்மே
லையெனவெண் ணாதிருந் தான்.

உ ஓம்பென் னிறையைநல் கோம்பொருளாய் மாலயனைச்
சாம்ப ரெனச்செய் தழற்கண்ண—னம்பரன்கட்
செந்தீயைத் தானே திருமழிசை யாழ்வான்கால்
வெந்தீ யடக்கு மிருந்து.

௩. என்னிறையைத் தந்தோ னெரித்த வுடம்பினையு
முன்னவனே கொய்த முடியினையும்—பின்னுமுறப்
பண்ணவிய லாரப்பன் பாதநினை யாழ்வானே
கண்ணுதலை வெல்வான் கணித்து.

௪. மாற்குவை குந்தமும்பல் லோர்க்குயர்வா னாளுமருள்
வேற்கையன் மெய்த்தந்தை பார்த்தாழ்வான்—மேற்சொனவாழ்
வீயென்ற போதேலா தென்றுனத் தேவென்ற
வாயென்றுன் புற்றதோ மாண்டு.

இந்நான்கு வெண்பாவும், திருமழிசையாழ்வானது சரித்திரத்தை வாசித்தபோது நிகழ்ந்தன.

௫. கிட்டிணி மூழ்கிக் கிடக்கக் கிடக்கவுட
னொட்டிண மாறுமனத் தோகையுறும்—பட்டினிபோம்
பூமனத்தை மாற்றியிளம் பூரணனை நாடுமொரு
மீமனத்து ளின்ப மிகும்.

௬. கோதா வரியிற் குளித்த பலன்றனை
யாதேனு முண்ணாமல் யானிந்தச்—சீதார்
விசாகபட்ட ணத்தருகே வெய்துறவே செய்த
தருணையற்ற வேலோ யறை.

௭. எத்தனைபே ரென்னோ டிருந்தாலு மன்னவரெல்
லாத்தனையுன் னன்பில்லா ராயினெனக்—கொத்ததனை
யாவரோ வென்னெஞ் சறிந்துதவு வாரிறைவர்
தூவார் கடம்பணியோய் சொல்.

௮. தேடரிய சேய்வாண தீர்த்தத்தி னீபட்ட
பாடதிக மில்லை பகீரதிசேர்—நாடினிது
பார்ப்பதற் குண்ணீ படும்பா டதிகமெனத்
தீர்ப்பதுதா னோவுன் செயல்.

௯. நண்புடையர் சென்று னடந்திருந் தாலிருக்கும்
பண்புடைய வெந்தாய் பதிமுருகா—தண்பெருகு
மன்பில்லார் பின்செல்லே னுளல்லா ரில்லெய்தே
னென்பதுன் னெஞ்சறிந்த தே.

௧௦. என்னரசா யென்குருவா யென்கடவு ளாயிருக்கும்
பொன்னயிலோ னன்பு புரிந்திங்ஙு—னென்னை
யிருவருளம் புக்கழைத்தே யென்பசியிற் கேற்ற
திருவமுது தந்தான் றெரிந்து.

௧௧. நித்திரைக்குத் தத்துவ நேதிசெய் யாதநீர்
சித்த மடங்கவது செய்வதென்னே—சித்த
மடங்கிடுமேல் யாவு மடங்குமக னேதிப்
படங்கள் படித்தலைவோ ரே.

௧௨. சுடலையளிக் கும்மானிச் சூரனர ரென்னுங்
கடலைவறுக் கின்ற கயையி—னடலைமனஞ்
செற்றுய்ய வெண்ணுமெனைச் சேர்த்தனையே யென்கவலை
யெற்றைய னைமுருக னே.

௧௩. எந்தை யிளம்பெருமா னீடில் கருணையினு
லிந்த வருங்காசி யெய்தியவென்—சிந்தை

காசியாத்திரை.

களிக்க வரகங்கை கண்டேன் குடைந்தே
னளிக்குமர னைக்கண் டனன்.

௪. காசியவிர் கேதார கட்டச் சிவாலயத்துண்
மாசிலயில் வேலேந்தி மன்னுசிவ—தேசிக
மூர்த்தந் தெரிமுன் முருகுருவிங் கில்லையெனச்
சூர்த்ததென் னெஞ்சஞ் சுழன்று.

௧௫. கண்ணுள்ளார் காண்பார்நற் காதுள்ளார் கேட்பாரின்
பண்ணுள்ளார் பாடுவரிப் பண்பேபோல்—விண்ணருளிற்
பாழ்வெளி மீச்செல் பலமுள்ள வான்மாவு
மூழ்வழி யேவிளையா டும்.

௧௬, காதுள்ளார் காண்பாரோ கண்ணுள்ளார் கேட்பாரோ
வாதலினற் றெய்வ வருள்வலியின்—மேதினியை
வெல்வார்க்கு மப்பிறவி மேவுதலைக் காலத்தே
யில்லாக் கலைக ளில்லை.

௧௭, எந்நதியின் மூழ்கிடினு மெக்கோவில் கண்டிடினு
மென்னிறையை யென்னகத்தி லேகாண—மின்னு
மறிவுபிறங் காவிடினெற் கானந்த முண்டோ
நறியமக னேநீ நவில்.

௧௮. மாசில் விசாலாட்சி மைந்தனைநன் மாண்புடைய
பாச மறுதண்ட பாணியினைக்—காசிப்
பெருநகரி லென்றன் பிணிப்பவிழு மாறே
யிருவிழியி னூற்றரிசித் தேன்.

௧௯. எவனுருவந் தோன்றி யிறவாதோ வென்று
மவனுருவ மாங்கதியு மற்றென்—றெவரு
மறிவதற்கோ ரையமில்லை யாதலிற்சா ரூப
திறமும் பலவெனநீ தேர்.

௨௦. கட்டினூர் சத்திரங்கள் காசுடையார் பார்ப்பார்கண்
மட்டுமே புண்ணவென மாநிலத்தி—னெட்டயிலோய்
மற்றவரு ணத்துதித்துன் மாணடியே நேடிநிற்கு
நற்றவரெங் குண்பார் நவில்.

காசியாத்திரை.

உக. காசரிசி சோறுதுணி தானமெனிற் காதவழி
பூசுரரென் பார்பெறற்குப் போவதையிக்—காசினியி
லாய்ந்துணர மாட்டா ரவர்க்கே யமுதளித்து
மாய்ந்திழிவை யேமருவு வார்.

உஉ. சுவருலக நீத்திறையை யெண்ணியிருப் பாரோ
ரவர்மகிழ வேசோ றளிக்குஞ்—சிவபுண்யம்
பண்ணு ழிலார்பிறருக் கோநாளு மீந்துபசு
புண்ணியவாழ் வொன்றுறுவர் போய்.

உஙு தாழ்வி லயோத்திதனிற் றண்ணார் சரயுநதி
மூழ்கி யெனதிதய மோகமலம்—போழ்கூர்த்த
வேலவனை நாடியடி வேட்டுநின் றேனிந்த
ஞாலநடை யெய்தாம னன்கு.

உச சீரா ரயோத்திதனிற் சீராம மூர்த்தமுநன்
றாரா ருமைநம்ப னல்லுருவு—மேரார்
கரிமுகத்தன் பேருருவுங் காணலாஞ் செவ்வே
லொருண்முகத்தைக் காண்ப தரிது.

உரு ஓமுருகா மெம்பெருமாற் கோரன்னை யானவளு
ரேம வரித்துவா ரத்திடைநீ—ராமுருவங்
காட்டிவரு தேவதையு மானவளைக் கண்டவுட
னீட்டியதோ மெல்லா மிறும்.

உசா தரிசிக்கத் தீண்டியிடத் தாழ்ந்துநனி தோய
வுருசிக் குரியநா வுண்ணக்—கரிசற்ற
சுத்தமுடற் குண்டாகுந தாவுளத்தி லோகையுறு
மித்தெய்வ கங்கை யினை.

உஎ. துளசிவன மாமூன்றைத் தொன்மதுரை தன்னை
வளையமுனை மூழ்கினேன் மாசி—லொளிமுருகின்
பூறருளி னுலரித்து வாரகங்கை யுண்ணுபொழு
தேறியதண் டன்மை யிலை.

உஅ விழித்துயிலுக் காதாரம் வெய்யமல மேயவ்
விழித்துயிலை நீக்கவெண்ணல் வீணுஞ்—செழிதகமல

வண்மை யறுத்தருள மாருகனை யென்றயட்டு
மெண்ணியிரு மன்பீ ரினி.

உ௯. கன்மமல முள்ளளவுங் காணுபசிக் கியுமுண
வின்மையுற மாட்டா தெனவறியுந்—தன்மையர்தாந்
தோன்றுபசிக் கேதேனுஞ் சுத்தவுண வுண்டுதமை
சான்றாகுகற் ருழ்வார் தனித்து.

நீறிடுவா ரைக்காணி னிந்திக்கும் வைணவர்க்கே
சோறிடுகோ வின்மடங்கள் சூழ்மனைகள்—காறாலே
காணினுஞ் சைவதவத் தோரங்கே கால்வைக்க
நாணுவது மிக்க நலம்.

௩௧. கரியமால் கோவிறனைக் காணினங னேநின்
றுரியநமற் கார முளுற்ற—* வரியடியா
ருண்டியுடை கேட்டா லுயர்சிவனுக் கென்றீத
லண்டனரு ளன்பர்க் கழகு.

௩௨. கண்ணன் குடையென்னக் கையிலெடுத் தேவிடுத்த
திண்ணவரை பார்த்தோஞ் செகநாத—மண்ணியநாள்
கார்த்திகே யக்கடவு ளென்றொன்று கண்டோமம்
மூர்த்தமுமிங் கின்றுமுன மே.

௩௩. கோகுலத்தைக் கண்டுகளி கூர்ந்தவென் னன்னெஞ்சே
யாகுலத்தைத் தீர்ப்ப தருளொன்றே—வாகுலைக்குப்
பிள்ளையெனுஞ் சேயடியே பேணிநிலை நிற்போர்க்கவ்
வொள்ளருளெய் தாதிருக்கு மோ.

௩௪. கங்கை யமுனை கரிசில் சரச்சுவதி
சங்கம மூழ்கியென் சஞ்சலங்கொல்—கங்கைமக
னமுருக னென்றுள்சே ராக்கமுற் றேனவன
தோமருளி னலின் றுவந்து.

௩௫. இந்தத் திரிவேணி சங்கமத்தி லேபடிவோ
ரெந்தத் துயருமில ரென்றாகிப்—பந்தக்

* அரியடியார் = அவைதிக சித்ரோர்த்வபுண்டர தப்தமுத்ராதாரண
மின்றி, வைதிக விபூதிதாரணமும், விஷ்ணுபக்தியு முளோர்.

கடல்கடப்பார் கந்தன் கருணைக்கா ளாகேற்
றுடனிருப்பா ரோகையுறு வார்.

௩௬. பிரயாகை யாமிப் பெருந்தலத்தி னல்லை
சூரியாரும் வேண்டுமதி தூய—வரநதியைக்
காரோர்த் திருயமுனை காணரிய வாணிதனைப்
பாராக்கண் ணுமென் பயன்.

௩௭. ஏற்றுக்கு நாம்பரமென் றெண்ணியுல கீர்வீணே
சொற்றுத் திரிகின்றீர் தோமெல்லா—மெற்றுந்
திரிவேணி சங்கமத்தைச் சேர்மின் குடைமின்
கருவானி நீத்துய்வீர் கள்.

௩௮. தென்மொழியைக் கேட்டலுமோர் தீட்டென்னும் பார்ப்பார்
சென்வழிதான் கைகூடு மிவ்வுலகி—னன்மொழிதேர்
சம்பந்த ராதிமுத்தர் சாரா வகங்கார
வெம்பந்தந் தானே மிகும்.

௩௯. பேசுவதுங் கேட்பதுவும் பெட்போ டெழுதுவது
மாசிறமி ழாயிருக்க வத்தமிழை—யேசுகின்ற
மூட மனுடரையெம் முத்தர் மதிப்பாரீண்
ணுடர் பிரானீ ரவில்.

௪௰. வடமொழியைத் தேர்ந்தோர் வடமொழிதா னென்னிற்
றிடமொழியாந் தென்மொழியைத் தேர்ந்தோர்—புடவிதனி
லத்தென் மொழிதந்தை யாமெனலுங் கூடுமெனல்
சுத்தனை யேத்தென் றுணிபு.

௪௧. எப்பொழுது தென்னு டெனுமொன் றுண் டாயினதோ
வப்பொழுதே யம்மொழியு மாயதென்றன்—முப்பொழுது
மோர்ந்தார்க்கு மொப்பா மொருமுருகை யேத்துமெனச்
சேர்ந்தார்க்கு மொப்பாந் தெளி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௪௨. காசிக் குமர குருபரன் செய்த கனமடத்திற்
பாசிப் பயறு கலந்தநல் லன்னமும் பாலுமுண்டங்
கேசற்று நின்ற வெனதுரை யிற்குமரேசனன்பர்
தூசிற் சிறந்தபொற் * காடாய வத்திரஞ் சுற்றினரே.

* இக்காடாயங் கட்டியகாலம், கலியுகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ் சுபகிருது வருஷம் ஆடி மீ ௨௨உ புதவாரம் பூராடநக்ஷத்திரம் என்க.

௪௩. சுற்று மமையங் குமர குருபர சாமிசொற்ற
முற்ற மடமிதிங் கேயிட்ட காவி யுடையிரண்டும்
பெற்றிட னின்கட னாகுங் குமர குருப்பெயரே
பெற்று சுவாமி யெனவுரைத் தாரந்தப் பேரன்பரே.

௪௪. பின்னு மெனையிங் கறியா தெழுந்ததிப் பெற்றிமையு
நன்ன ரிலையெனத் தள்ளே லெனவு நவின்றவன்றோ
சொன்ன மொழியைக் குமர குருபரன் சொல்லெனவே
யென்ன திதயமு மொப்பிப் பரவச மெய்தியதே

௪௫. அன்றிறை கோவணங் கட்டிவந் தெற்குய ராக்கமொ ரளிய்
சென்றநா டொட்டுவெண் கோவணங் கொண்டு சிவபதி யனி
யொன்றையே போர்த்துத்திரிந்தவெற் கிச்செவ் வுடையளித்த
நன்றெனத் தந்தசெவ் வேளருள் பூர்த்திநல் குகமே.

நேரிசை வெண்பா.

௪௬. வல்லா ரிராச மகேந்திரத்தி லேயொருவ
னில்லோர நான்று னிருந்தேனவ்—வில்லோன்போ
லேகொருவ னீயிங் கிராதுபோ வென்சொல்லை
னாகமனத் தைத்தொலைத்த துண்டு.

௪௭. சீருஞ் சிவமுமருள் செவ்வேளின் சேவடியே
சாருங் குமரகுரு தாசனெனும்—பேருநான்
றென்பொற் றமிழறியார் தேயங் களிற்கொண்ட
வின்புக்குத் துன்புறுவே.

௪௮. பிறர்வணக்கங் கண்டுமகிழ் பேய்மனமே வஞ்சக்
கறைமனத்தர் தாழுமதைக் காட்டி—மிறைவினைப்ப
ராகவினுள் ளன்புடையா ரன்பினையே நன்குமதி
மாகலைவே ளன்பும் வரும்.

௪௯. தனக்கோர் சமமின்றித் தாரணியில் வாழ
நினைக்கின்ற பேதைமையோய் நீயுன்—வினைக்குழுவை
வென்றுய்ய நல்வழியை மேவியிரா யெஃகொன்றுங்
குன்றெறிந்த கோனருளைக் கொண்டு.

௫௰. தேள்விடமென் காலைத் திருகிக் குடைதலினிந்
நீளுடலை நீக்கிடநா னோர்துன்பு—வாள்கொட

வெட்டுவது குத்துவது வீசுவது போலுறுமோ
விட்டகும ரேசவறி யேன்.

௫௧. நிதங்கட்ட மார்மதியா னேரில் புதிய
மதங்கட்டி யேயலையு மாக்கா—விதங்கெட்ட
சிற்றறிவைப் பேரறிவாச் செய்யுங் குகேசனடி
பற்றுதிர்முன் னூலின் படி.

௫௨. நெஞ்சடக்கி நிற்கு நிலையிலெழு பேரறிவிற்
கிஞ்சிலுங் காணக் கிறியுடையீர்—விஞ்சுவெளி
நோக்கமில்லை யாகாது ஞானமற்ற சேந்தனையுள்
ளாக்குதிர்நன் கேயு மது.

௫௩. எப்பாடு பட்டு மிதயநடு வேதலைவற்
கொப்பா முயிரை யுயிர்க்குயிரைத்—தப்பாமற்
காணவிதிக் கும்மதமே காசின் மதமெனுமெம்
மாணயில்வே ளாளரது வாய்.

௫௪. உயிர்க்குயிராய் நிற்கு மொருகுகனைக் காண
வயிர்ப்பறவே நெஞ்சடக்கி யங்க—ணுயிர்ப்பறுபோ
தானதினை யேவுறும லுன்னவிதி யாதமத
மானைமத மீனமத மாம்.

௫௫. வேளுக்காட் பட்டவரே வேளாளர் மற்றையவர்
கோளுக்காட் பட்டகோ ளாளரந்த—வேளுக்காட்
பட்ட வருணகிரி பார்த்தநல் வேளாக்க
விட்டதினை நெஞ்சே யினி,

ஸ்ரீ காசியாத்திரைமுடிந்ததன் பின்னர்
ஒவ்வொரு சந்தர்ப்ப நோக்கிப்
பாடியருளிய திருப்பாட்டுகள்.

௫௬. தென்னுட ருத்தரமே சென்றுநலந் தேடுக
வந்நாடர் தென்னாட் டருஞ்சேது—வென்னுசில்
சேத்திரமற் றுள்ளதலஞ் சேர்ந்துநலந் தேடுகவென்
றோத்தவே ளாளரறை வார்.

௪௭. நீர்க்குடந் தூக்கிவரு நேரத்தி லேபெண்க
ளார்க்கும் பலபேச்சுண் டாமங்ஙனேர்க்குடநேர்
கொங்கை யுடையீர் குமரன்மாண் பேபகர்மின்
சங்கையற வெய்துமருட் சால்பு.

௪௮. இத்தில்லை யாடி யிளஞ்சுதனை யேத்துநர்க்கா
பத்தில்லை யெட்டில்லை பன்னரிய—புத்தில்லை
யீயு மவனருள்வந் தேயுமஞ் ஞான்றுமன
மோயுமா றுண்டாமொன் றுண்டு.

அடியிலுள்ள ௪௯ - ம், ௫0 - ம் முறையே ஒற்றிணை
ந்த குற்றெழுத்துச்செய்யுளும், ஒற்றிணைந்த
நெட்டெழுத்துச்செய்யுளுமாம்.

௪௯. தப்பெற்றும் பொன்மன்றத் தம்பக்கந் தற்கன்புத்
துப்புற்றிட் டுண்சித்தந் துன்பத்துப்—பப்புக்குட்
சென்மக்கள் பண்பற்றுச் செம்மக்கள் கண்பெற்றுப்
பொன்மக்கண் மெச்சப்பம் பும்.

௫0. மாட்டாக்கோன் வார்பாப்போர் மாக்காண்மாண் போற்றோர்மாண்
பாட்டேற்றான் சேய்வேட்போங் காப்பாட்டோர்—மாட்டேச்சார்
நீங்காஞ்சோம் பாந்தேம்பாத் தேன்பால்வேந் தாந்தீந்தேன்
பூங்கால்வாழ் வோம்பேண்போம் போம்.

௫௧. தெய்வநகை முன்றந்தான் றெய்வப் பிரதான
சைவநகை பின்றந்தான் சாற்றெனக்குச்—சைவமுடி
வாகியசித் தாந்தநகை தந்தா னதன்பின்மெய்
யோகநகை தந்தான்சே யோன்.

௫௨. பூவிழிப்பை நிட்டையெனுஞ் சைவனையும் புல்லுணர்வை
மாவுணர்ச்சி யென்னுன்ம வாதியையுந்—தூவுணர்ச்சி
யுள்ளவரா யெண்ணே ணொருகுகனுக் காளாகி
நள்ளிருளை வெல்லுமொரு நான்.

௫௩. விழிப்புந் துயிலுமிலா மேனிலையைத் தானே
செழிப்புநிட்டை யென்னுஞ்சித் தாந்தம்—பழிப்பில்லா
வந்நிலையே யென்னிலையா மல்லார் நிலையயலா
மின்னிலைவே லோன்றயவு ளீர்.

௫௪. தோங்கடிந்த சித்தாந்தந் தூலமுதன் மூவுடம்பு
நீங்கிநிற்க வேசொலுமந் நேராகத்—தீங்கி

லொழிவி லொடுக்கமது முக்கழற்றி யோது
மிழிவிலைதக் காய்நெஞ் சிருட்டு.

௬௫. இருளிரித்து வாலருளீ யெந்தைமுரு கையன்
றிருவுளத்தை நேடாச் சிறார்தாம்—பொருளினிட்டை
முன்னில்லதான் கெட்ட முடிவனைம் வாக்குமன
துன்னலில்லை யென்றறிவா ரோ.

௬௬. வானோர்க்கு மேனோர்க்கு மன்னுங் குமரகுரு
வானோர்க்கு நான்முக ஞானென்மற்—றேனோர்க்குத்
தாசனினி யாகேன் றருக்கன்பு சாலார்க்கு
நேசனுமா கேனிஃதென் னோர்.

௬௭. ஈன்றாளின் மேலா மிரக்கமுள நச்செவ்வே
ளொன்றா துதித்தினிய நூலுவலத்—தேன்போற்
கிடைத்ததெய் வத்தமிழே கேளினையு நின்னைப்
படைத்தவனை யும்பழிச்சு வேன்.

௬௮. வேளா தொழிவார்கா ணெண்ணாத வேலிறைவற்
காளா கியவென் னனிநெஞ்சே—கேளானே
நற்றகரோ பாசனையை நாதனறி வித்தமையின்
மற்றையவெல் லாநீ மற.

௬௯. காமிகட்குத் தெய்வங் கருவேளே யேனோர்க்குச்
சாமிநச்செவ் வேளென்பார் சான்றோரச்—சாமியினை
யுள்ளா திருப்பான்கொ லோகையுட னேவந்து
கொள்ளா திருப்பான் கொலோ.

அத்துவிதப்பொருள்.

௭0. ஏகந் துவிதமெனு மெண்ணிருப்ப வத்துவிதந்
தோகமறு வேதஞ் சொனதாலவ்—வேகந்
துவிதமு மல்லாத சொற்பொருடா னேயத்
துவிதமென் றோர்த றுணிபு.

௭௧. ஏகமெனுங் கூற்றிற் கிறையொன்றே மற்றொன்றற்
கேகனுருச் சிவனுமென் றேநவிலல்—பாகமிலா
வத்துவிதச் சொல்லிற் கருளிறையுஞ் சீவனுமே
நித்தியசம் பந்தமென னோர்.

எ௨. அத்துவித மும்மேக மாஞ்சொலுமொன் றேவேக
புத்திரனை யத்துவித புத்திரனென்—றித்தனையி
லோதுவழக் கில்லா தொழிந்ததுணர் வோர்க்குமிது
நீதவழக் காகு நிதம்.

எ௩. இன்மைப் பொருள்கோடற் கே † யகரம் வந்ததெனி
னின்மைப் பொருளகர மெண்ணலல்லாச்—சொன்முன்
வருதறகு மெண்மேல் வருமகர மன்மைப்
பொருளுதவும் வேறில் பொருள்.

எ௪. ஏகத்தின் முன்னகர மேய்ந்தே யனேகமென
வாகக்கண் டோமே யதனுனே— * யேக
மறுதலையா மின்மைகொளிற் சூனியமா மற்றே
தறிவதெனி லவ்வன்மை யாம்.

எ௫. ஏகத்து முன்னகர மெவ்வா றிரண்டொன்றைப்
போகச்செய் தவ்வெண் புணர்கூட்ட—மாகெண்ணி
னத்தந் தரு ‡ கிறதோ வவ்வா றறைந்ததுவி
தத்தகர முந்தான் றரும்.

---

† இது நகரத்தில்வரும் அகரம். * ஏகமறுதலையாமென்றதற்கு ஒன்றன்மறுதலை யிரண்டென்றும் என்பது பொருளென்க.

‡ இக் 'கிறு' நிகழ்கால விடைநிலையாம். இது:—மதுரைக் கடைச்சங்கத்தார்க்கு இலக்கணநூலாயிருந்த தொல்காப்பியத்தி லில்லாமையால் அச்சங்கப்புலவர் பாடிய பாட்டுக்களிலும், அக்காலத்து வேறு சிலர் பாடிய பாட்டுக்களிலு மில்லாமையாயிற்று. இதுபோல அத்தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களில் வெளிப்படாக் 'கின்று' 'ஆநின்று' எனுமிடைநிலைகளு மப்பாட்டுக்களில் அரியனவாயின. பிற்காலம் இலக்கியங் கண்டவழி அக் கின்று ஆநின்று என்பவற்றையுங் கோடல் வேண்டுமென்று காட்டக்கருதிய சேனவரையர் " அவைதாம்—அம்மாமெம்மேம் " என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரவுரையில் " உண்ணாநின்றனம் " உண்கின்றனம் " முதலிய வுதாரணங்களைக் காட்டினர். ஆண்டுங் கிறுவுக்கு உதாரணங் காட்டாராயினர். அஞ்ஞான்றதற் கிலக்கிய மவர்க்குக் கிடைத்திலது போலும். இலக்கியங்கண்டவழிப் பன்னூறேர்ந்த நன்னூலாசிரியர் " ஆநின்று கின்று கிறுமூ விடத்தி—னைம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை." எனச் சூத்திரஞ் செய்தாரன்றே. அன்னணஞ் செய்தாராயினும், கிறு வசனத்தினன்றிச் செய்யுளகத்து வருதலுண்டோவெனின்,—அறியாது வினயினய்: என்னை? ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் திருவீழிமிழலை யமகம் ௨-வது திருப்பாட்டில் " பணிகி றேன்மிகு மாதையே " என்றும், ஸ்ரீஅருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் ௧-ம் பாகம் ௬௮-வது திருப்பாட்டில் " அவிகிற சுடர்போலே " என்றும், சித்துவகுப்பில் " மொழிகிற வகையிது சிறிது பெற்றிலர் **** இருக்கிற சருக்கரை வருக்கைக தலிக்கனி " என்றும், வடுகநாததேசிக ரியற்றிய புன்

௭௬. ஒன்றுமற் றொன்றாக மாறுவது தானன்மை
யென்றறிதல் சாலுமனே கம்மெனுஞ்சொ-லொன்றிரண்டின்
சம்பந்தங் காட்டியவை தாண்டியமூ வெண்டொட்டுப்
பம்புநிரல் கண்ட படி.

௭௭. இச்சம்பந் தந்தன்னை யீனுதரக் கண்ணிருந்
தச்சுருவு மாவியுமொன் றவருமோர்—நிச்சயம்போ
லாருயிருந் தேவு மறுதியே யத்துவிதம்
நீரிருமை யென்றுணர்த னோர்.

௭௮. ஏசுவிழி சேரொளியிற் கேசேறு தவ்வாறே
யாசுயிர்சேர் தேவிற்கு மாசேறு—தேசதுதா
னீங்கவிழிப் புண்டாகு நேர்போலவ் வாசொழிவி
லாங்கடியின் பேழுத்தி யாம்.

௭௯. அலியென்னு மோர்மொழிபெண் ணாணில்லை யென்ன
வலியதாய் நிற்றல்போன் மாசி—லொலிமறையி
னந்துவிதச் சொல்லுமிரண் டொன்றை யகற்றவொரு
சத்தியுள தென்றறிதல் சால்பு.

௮0. இவ்வத் துவிதத்தை யேழுத்தான் மாவினுக்
கொவ்வப் புகலி னொருதேவன்— * றெவ்வமிலா
வத்தேவை விட்டதுவி தச்சித்து மன்றெனவா
மித்தீர்வன் மைப்பொருளா மே.

௮௧. அவ்வன்மைக் கேயப் பிரமாண ணுங்காட்டே
தெவ்விலிதைத் தற்சா திருசியமென்—றிவ்வுலகத்
தோதும் வடநூலே யொப்பென்னுந் தென்னூலே
யேதுமிதி லேத மிலை.

னிருக்கும் வேளூர்ப்புராணம் துசீலச்சருக்கம் ௯-வது திருச்செய்யுளில் “ திருடர்போ னீள்கடை **** தருகிறே னென்றுதாம் பூல மாதியாய்” என்றும், திருவிழாச்சருக்கம் ௯-வது திருச்செய்யுளில் “பண்ணுகிறதில்லை யென்று” என்றும், சூதசங்கிதை பஞ்சாக்கரமந்திரமுரைத்த வத்தியாயம் ௮-வது திருச்செய்யுளில் “பயங்குலவு மருத்தந்தான் வணங்குகிற தென்றுரைக்கப் படுமற் றிந்த” என்றும், மானதயாகமுரைத்த வத்தியாயம் ௧௫-வது திருச்செய்யுளில் “ துதியறுகிட் பலவாத மிருக்கிறதின் றெனச்சொல்லிவ காரத் திற்கு” என்றும் வருவனவற்றுள் வந்தவாறே பல்வேறு செய்யுளகத்தும் அக் கிறு வரூஉமென் றறிக.

* எவ்வம்=துக்கமென்பது பிங்கலிகண்டு.

௮௨. பிராமண னூனும் பிழியுநனி யுண்‡டப்
பிராமண னாகிப் பிழைசா—விராவணப்
பஞ்சமனுக் கொப்பாகு பண்புபோ னீத்தோனுஞ்
செஞ்சிவத்கொப் பாதல் சிவம்.

௮௩. ஒப்பா மிதுசமவா தத்துமுடி வோவன்றே
யெப்பாடு மற்றதிலை யெய்தியமா—துப்போ
ரடைமுடிவா மிவ்வரிய வத்துவிதந் தானே
கொடையுடைமெய் கண்டான் குறி.

௮௪. ஒன்றென் றிரண்டென்று மோரிரண்டு மேசேர்த
லென்றுமிங் கார்ப்போ ரிடர்களைந்த—நன்றி
மறவாம லேதாயு மானவரு மம்மெய்
யறிநாத வைத்துதித் தார்.

௮௫. இச்சமமென் சாமியத்தை யேவித்து வான்வினைதீர்ந்
துச்சிதமா யெய்துவனென் றோதிடுமே—மிச்சைசொலா
முண்டகமவ் வாறே மொழியுஞ்சை வாகமமும்
பண்டையிவற் றுற்சொனதும் பண்டு.

௮௬. ஒன்றெனற்குச் சுட்டு விரலிணையு மோரிரண்
டென்றிடற்கஃ தோடொன் றிணையுமிரண்—டொன்றுமென
வாட்டியொன் றுக்குதலுங் காட்டமல வத்துவிதங்
காட்டியதே கல்லாலிற் கை.

௮௭. அத்துவிதச் சொற்கிவ்வா றத்தங்கொள் ளாதேக
நித்தமெனின் முத்திபெறு நீர்மையினர்—மித்தை
யெனவாந் துவிதமெனி னின்பிலைசேர் வென்னி
னனகாம் பரமெலிவிற் றும்.

௮௮. ஆகலினிவ் வத்துவித வத்தம் பலவுள்ளுந்
தோகமில தேயென் றணிபாமிஃ—தோகையுய
ருண்மை யநுபவத்திற் கொவ்வுநனி யோங்குகதே
வண்மை யருள்விழைவார் மாட்டு.

---

‡ அப்பிராமணனென்பதற்கு, இழிகுலத்திற் பிறந்து பிராமண கர்மங்களைச் செய்துகொண் டிருப்போனென்று சிலர் பொருளுரைப்பர். அஃதீண்டைக் கோடற்பாற்றன்று. பிராமணனாகப் பிறந்து ஊனும் பிழியு முண்பவனென்பதே கோடற்பாற்று.

௮௯. சுத்தமெனு மிவ்வத் துவிதப் பொருட்கணெழு
வத்து விலக்கணமு மற்றையவும்—வித்தைப்
பெருநூல் சிறுநூல்க ளாகப் பிறங்கென்
றிருநூல்கள் கூறுந் தெளித்து.

இன்னிசைவெண்பா. [illegible]

௯௦. மாதவம்பி லாமனத்தின் மாலுளது மாலுளது
நீதமுண ராமனத்தி னீலுளது நீலுளது
பாதகமெ லாமடுகு கேசனடி பாடுணர்வி
லேதமிறை யேனுமில்லை யே.

அத்துவிதப்பொருண் முற்றிற்று.

நேரிசைவெண்பா.

௯௧. தூவார் மலர்தூய்த் தொழுவார்க்கு மின்பொருளீ
மாவான கற்பகமெம் மான்குகவேள்—பூவா
மவன்று டுதிமின்க ளார்கடனே நீங்குங்
கவன்றேடு நன்மாந்தர் காள்.

௯௨. என்றமிழை யுண்மடுக்கு மோர்ச்செவிய னுமுருக
னன்றறிவிக் குந்தூய ஞானகுரு—வென்றெழுபல்
பன்னவர்க்கு மேலாம் பரம குருவெனற்குக்
கண்ணுதலே சாலுங் கரி.

௯௩. அழகாய தண்ணளியி னந்தணராய் வாழுங்
கிழவோர்காள் வேலேந்து கேடின்—மழவோனைப்
பண்ணவரு மெண்ணப் படுவோ னெனற்குமறைக்
கண்ணரியே சாலுங் கரி.

௯௪. மடவிய வார்முலையார் வண்டோளை நாளுந்
தடவியுழன் மாந்தர்காள் சாவா—வடல்வேலோ
னெண்ணு ரெவரையுமே தண்டிப்போ னென்றற்கென்
கண்ணுனே சாலுங் கரி.

---

* 'திரு' எனு மொழியை முதற்கட்கொண்டு விளங்காநின்ற "திருவலங் கற்றிரட்டு" "திருப்பா" முதலிய நூல்கள்.

௯௫ அம்பரனை நாடு மறிவுடையீர் செவ்வேளா
மெம்பரனை மிக்கழக னென்றறிதற்—கும்பரொலா
மாதரமுற் றேபுகழு மாற்றலுடைச் செங்கண்மால்
காதலியர் சாலுங் கரி.

௯௬. பல்லேடும் பார்த்திப் பழவுலகிற் சித்திகள்செய்
வல்லாரே தேவென்னு மக்காள்வேல்—வல்லான்
றிடனுளமா சித்தரெலாந் தேடுசித்த னென்னைக்
கடமுனியே சாலுங் கரி.

௯௭. கட்டிளமை மாறுக் கடவுளாஞ் செவ்வேளை
மட்டில்லா மாவீர னென்றுசொல—வட்டவரி
மூட்சூல் வசிறுழையா மொய்ம்புப் பெருவலிவெங்
கட்சூரே சாலுங் கரி.

௯௮. வெண்டளையை யோராதார் வெண்பாவு மக்கவியு
மொண்டுறையும் பாடவலி யுள்ளாரோ—பண்டுலகி
ராழ்கலிபோ லாருள்வே ளாற்றலுண ராவ்வேட்
சூழ்வலியுள் ளாரோ சொலும்.

௯௯. யான்பிறந்த வூரா மிராமேச் சுரமங்கே
தான்செல்லே னந்தத் தலமேய—வேன்முருகை
யெங்குமுள தேவெனவு மென்கண்ணு முள்ளமெனு
மெங்கருது கின்றே னுவந்து.

௧௦௦. சேனூர்க் கினியதிருச் சேயவனை யோர்சிறிதும்
பேணாப் பெருமை பெருமைகொளும்—வாணு
ளறுமுன் னவனடியுள் காசை பிறங்கின்
வறுமையாம் வந்தவறு மை.

௧௦௧. நன்செல்வ வேலரசை நம்பாதார் முன்னேன்மை
யின்செல்வஞ் செல்வ மெனுநம்பு—மன்பு
நிகழானை மிக்குடையார் நீடுய்யு மாறு
துகளாகுஞ் செய்த துகள்.

௧௦௨. ஞாலக் கடறுண்டி ஞானக் கரைசேர்ந்த
சீலக் கனல்வளைப்பேர்ச் செல்வனையே—போல
முழுதுங் குமரனையே முன்னுதல்கை வந்தோ
ரழுதிங் கலையாருய் வார்.

௧0௩. கல்லாதார் மேம்பாடு கற்றார்முன் மங்குதலிற்
கல்லாதார் கற்றாரைக் காண்டலுமே—பொல்லாத
வஞ்சம் விளைப்பரென வாள்வேலோய் நானவர்கட்
கஞ்சுமிள நெஞ்சமுடை யன்.

௧0௪. கற்றார்தம் முன்னுங் கசடருளர் வேலோயுன்
னற்றாளி லன்புசெயு நற்குணமொன்—றுற்றார்தாங்
கல்லாரே யாயினுமக் கற்றார்க்கு மேலோரிந்
நல்லா ரதுநட்பு நன்கு.

௧0௫. குடமுனிக்கும் பாணினிக்குங் கோதில்லான் சொற்ற
வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மாறு—விடுமே
தணிகா சலமயிலே சம்முருகே சன்னென்
றணிகாவிந் நாட்டிலறை தல்.

௧0௬. வளம்பூ ரணமாமிம் மண்டலத்தி லெங்க
ளிளம்பூ ரணற்பாடு மின்பீர்—களஞ்சேர்
கலியிற் சிலமகமு மம்மணமுங் காசற்
றொலியிலக்க ணங்குறைபாட் டும்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௧0௭. பண்டாய வொப்பில் சரித்திரந் தன்னைப் பராசரன்சேய்
கண்டாய வாறுசெய் காந்தம் புகழு மலாதுபெரி
தூண்டாய மாபிர பந்தங்க ளில்லை யொடுங்குகவி
கொண்டாய புத்தக மேசில வுண்டெங் குருபரற்கே.

௧0௮. தேயிர வோடு பகலுமில் சேந்தன் றிருவடியை
யாயிர மாயிர மாப்புகழ் மின்கவி யார்தமிழா
ஞேயிர வேம னதிகார மண்ணுநன் னுண்ணுணர்வாம்
பாயிர நூல்கள் பலவுந் தெரிதமிழ்ப் பண்டிதரே.

௧0௯. முன்னிலா ருள்ளுண ராநினை நித்தலு முன்னிடுவோர்
முன்னிலா ரந்தக ணோர்விடு தூதுவர் மோதவொளி
முன்னிலா வுங்களி யேமிகு மெற்கு முதமருளின்
முன்னிலா ருள்ள நடிக்கின்ற வாறு முககுருவே.

௧௧0. முன்னிலா வேணி யுழன்றிட வானந்த முக்கணிதன்
முன்னிலா டீசன் கனல்விழி வந்த முருகநித

முன்னிலா முன்புடை யேனையு முன்னருண் மூடுநல
முன்னிலா ரோடிருக் கச்செயு மோநின்றன் முன்னமதே.

ககக. சிறந்தேயு னல்லன்பு வாழ்க்கையி னுளுந் திகழ்ந்திடவே
சிறந்தேயு நிட்டை யிருப்பரைத் தேடித் தரிசிக்கினு
மறந்தேயு மின்ப வருளேயு மென்றுள வாய்மைகண்டு
மறந்தேயு மெள்ளுங்கொ லென்னெஞ் சுனைச்செம் மழமுனியே.

கக௨. திறவேல் செறிந்த பெருவயற் சேந்த திறப்பதொன்றைத்
திறவேல் விடுகென வேரீ தடாமற் றிறக்கவருண்
மறவேல் புகும்வரை யுத்தர கோசமங் கைத்தளிவாழ்
மறவேல் வதிகைத் திருவவிண் ணுசெம் மழமுனியே.

கக௩. கட்டே யிருக்கு மெனைவிடு விக்கக் கருதளிநின்
கட்டே யிருக்கு மெனவுணர் வுற்றுனைக் கண்ணுமென
கட்டே யிருக்கு முரணுள தோபசி கட்டிடத்திற்
கட்டே யிருக்கு முதனூன் முதலயிற் கையரசே.

கக௪. துதிக்கை முகவிளங் காளைதம் பியெஞ் சுவாமியென்று
துதிக்கை யெவரிடத் துண்டவர் சொல்லினைச் சொல்வினும
துதிக்கை யொழிகை யிலாததைக் காட்டுமுட் டோன்றுமினி
துதிக்கை யுறுபே ருலகைப் பழத்திற்குச் சுற்றரசே.

கக௫. ஓடி யறியா மனத்தரு முள்கப்ப னும்மகனுந்
தேடி யறியா வடிமுடித் தேநல்கு சேயவனைப்
பாடி யறியாத நாநறு நாக்கொல் பகலுமல்லு
நாடி யறியா மனநன் மனங்கொலுண் ணட்பினரே.

நேரிசைவெண்பா.

கக௬. முத்திமுதல் வேறென்று முன்னிடுவ தெற்றுக்குச்
சித்திமுதல் முத்திமுதல் சேயதனைச்—சத்தரனென்
னுத்தம மாவிளக்கி லேகொளுத்தி யுள்ளபகல்
வத்தியெனக் கொள்க மதித்து.

கக௭. ஆடுவார் பாடுவா ரன்பரொடு கூடுவா
ரோடுவார் தேடுவா ரூமர்போன்—மூடுவார்

நிற்பா ரிருப்பார் நெடுங்கூ ரயிலனரு
ளற்பா லடங்குமடி யார்.

கக௯. பாவத்தின் மூத்துப் பகைமையினின் மூத்துநெடுங்
கோவத்தின் மூத்துக் குடிகெடுப்போர்—மாவித்தை
யாளர்க்கும் வாய்த்தற் கரிதா மிளம்பெருமான்
ருளூற்றாய் வாரோ சதா.

ககக. பரம்பொருளெவ் வண்ணம் பரிசுத்த மோவத்
தரம்பெருகி னேரே சமான—பரம்பெறுவ
ரென்றறிதன் ஞாயமென்ப ரெம்மிறையா மாண்மகன்
றன்றுணையை விட்டுவிடா தார்.

க௨0. ஆண்மகனு மெம்மிறையை யாசற்ற கண்ணாலே
காண்மகனே வியாக் கதிபுக்க—சேண்மகனென்
ஞேதற்கு மையமுள தோகளியி னேங்கவவன்
காதற்கு ளாயகருத் தே.

க௨க. மந்திரம் பேய்மை மருந்தறியேன் மற்றவர்செய்
தந்திரந் தேரேன் றமைமிக்கா—ரெந்தையாங்
கந்தனே போமளவிக் காசினியி னுனுய்த
லெந்தவா றேவறிகி லேன்.

க௨௨. கடுத்தின்றான் சேயேபல் காலு மிவன்றான்
கொடுக்கின்றான் றன்பெனநீ கொண்டா—லடுக்கின்ற
வின்னு வினைத்திற்கு மீடு கொடுத்துய்ய
வென்னாலே யாமோ வினி.

க௨௩. இம்மா நிலமற்று மெற்கில்லா தற்றிடநான்
சும்மா விருக்குமட்டென் றாக்கிறைநீ—சும்மா
விருக்கொணு தென்வேண்டு கோட்படியே செய்தி
திருக்கொணுர் வேலோய் தெரிந்து.

க௨௪. வாய்க்கு மதுர மனக்கு விருந்துவன்
னேய்க்கு மருந்து நுகர்பசியைத்—தேய்க்குஞ்
சருமேன் செவிக்கினிதெஞ் சாமி குமாரப்
பெருமான் பெரிய பெயர்.

கஉரு. பேரம்ப லங்கண்டென் பேர்பன்னி நின்றதுபோற்
சீரம்ப லஞ்செய்சிற் றம்பலஞ்சேர்—நேரந்தண்
ணார்தயவி னலணைக்கு மாண்டகையே செவ்வேளே
யார்தயவி னின்றிடுவேன் யான்.

கஉசு. தீயனேன் றீதெல்லாந் தேய்த்த சுரகங்கை
சேயனே நின்றன் றிருவடியி—னேயமே
யிந்தத் துறவா மிருஞ்செல்வ மீந்தினி
யந்தத் துறவு மருள்.

கஉஎ. அன்புக்கன் பாநின்றெஞ் ஞான்று மணைத்தாளு
மின்புக்கந் தாவுனதன் பிற்கிங்கே—துன்புற்றே
யீன்றாளி னன்மை யிணையாக்குங் கொல்லோநின்
வான்றாள் விழைமென் மனம்.

கஉஅ. புத்தற் புதவாழ்வார் புள்ளிருக்கும் வேளூருய்
முத்துக் குமாரனது முன்செல்வா—னித்தினநா
ளூறுகெடச் சேறலிடை யூறுதல் கண்டுபல
வாறெனுளம் வாடிற் றரோ.

கஉக. பொய்தபுக்கும் புள்ளூரெம் பொன்னயிலோய் நானுனக்குச்
செய்தகுற்ற மேதுமில்லை செய்திருப்பி—னெய்தறுக்கு
நீபொறுத்துக் கோட னினக்குக் கடனேயுன்
மாபதத்தை வேட்டன் மதித்து.

கங0. தண்டை சிலம்பு சதங்கைக ளோலிடுநின்
னிண்டையந் தாட்போ திரண்டையுநான்—கண்டு
களிதலை மீக்கொள்ளுங் காலமெஞ் ஞான்றோ
வளிதுதைவே ளூர்முருகை யா.

கஙக. பந்த நிகளமது பட்டென்ன வேயொடிய
வந்தருளு மெந்தாய் மயிலீசா—வெந்த
வடிவையு நீயெனவே வந்திக்கு மெற்குன்
னடிதூர மாமோ வறை.

கஙஉ. நாட்பட்ட தேவருன்னு நாயகனெம் மான்குகனுக்
காட்பட்டு ளாரை யவமதிக்குங்—கோட்பற்

றுடையூத்தை வெங்கெஞ்ச மொல்லைநம ஞர்காய்
கடுமூர்க்கப் பேய்வாழ் கடறு.

கஙங. தயவுறு நெஞ்சச் சடக்கரத்தே வைச்சூழ்
நயவரே ஞாயமெது மின்றிக்—கயவ
ரொருகன்னந் தாக்கின்மற் றொன்றுங் கொடுமின்
றிருமன்னு நுங்கட் சிறந்து.

கஙச. அறுமுகனை நிந்திப்போற் காணி னவன்வா
யிறுமா றடக்குகவன் பேய்ந்தோர்—வறிதே
விருநற் செவிமூடி யேகவுண்ணெஞ் சேந்தல்
கருதித்தண் டித்தல் கடன்.

பின்முடுகு—பல்சந்தம்.

கஙரு. பூரணத்தைக் கோடற்கென் புத்திரவா வாவென்றுன்
ஞரணச்செந் நாத்தா னழையாதோ—வாரணச்செந்
தோகையிறை வாநெடிய சோதியயி லாவரைவி
லீகையுடை யீசநவி லே.

கஙசா. ஒளவினுரு வைத்தெரிவா னன்றேட்டை யாராய்ந்த
விவ்வறிவி லிக்கா யிரக்கணக்காத்—தெவ்விறமிழ்
பாடவுயர் நாலுணர வேபணிய பாதவருள்
கூடவரு ளாறுகொல்கு கா.

கஙஎ. வென்றிவடி வேல்பிடித்தம் விஞ்சுமயி லூர்காளா
யன்றுசொன நின்மொழிமூற் றுங்கால—மென்றேறு
வெனமா கவல்கூ றெனுவே மகிழ்மா
நனவே யதைநீ நவில்.

கஙஅ. வம்பார் கடம்பணிந்து மஞ்ஞைஞ வருகாளாய்
நம்பார் வழிகடந்த நானுன்ற—னம்பூ
ணடிவாழ் வினையே யடைநா டொலையோ
படிறே னறிமா பகர்.

கஙகூ. எந்தா யருள்வள்ளிக் கேற்றதலை வாவென்னுட
செந்தா மரைப்போதைச் சீறுகின—தந்தா

டடதா கிடதா தடதா வெனவோர்
நடமா டிடவே நடி.

கசO. சேண்மதியு நாணவரு செம்முகமு முன்னுநரைக்
காண்விழியு முள்ள கதிர்வேலும்—காண்மை
கிளர்ந்த கடம்ப கிளம்பெ னகந்தை
களைந்தி டுவந்து கவிந்து.

கசக. அடியார்க் கெளியனென வன்புநணி செய்யும்
வடிவேற் பெருமவெனுண் மல்கு—கடியாங்
களிப்பை யளப்பில் கருத்தை நிசத்தை
யொளிக்கு மிருட்டை யொடுக்கு.

கசஉ. எப்பாடை யுள்ளாரு மெத்தேயத் தெண்ணிடினு
மப்பாடை தேர்ந்தேயங் கங்கருள்வே—லப்பா
விளாத கருத விஜேத வடீறு
கொளாவொ ருவீடு கொடே.

கசங. சந்ததவின் பார்தெய்வத் தந்திதலை வாமயிலூர்
கந்தசிவ னேநிற் கருதெனக்குத்—தந்தருடி
யண்டர்பு கழ்ந்திடு னந்திக ழுங்கழல்
கண்டும கிழ்ந்திடு கண்.

கசச. என்னுடைய நாயகமே யெங்குமொரு பூரணமா
மின்னெடிய வெஃகரசே வேண்டெனக்கா—லின்னளியிற்
றந்தரு ணின்கெழு தண்கழல் கண்டணி
கந்தரா மிஞ்சுத கை.

கசரு. காண்டொறுங் காண்டொறுங் காமுறற்கா முன்னடியே
வேண்டெனது முன்னெடிய வேன்மழுவே—மீண்டுரையாய்
பொய்த்திட லற்றவிர் புத்தறி வுக்களி
துய்த்தியெ னச்சொலொர் சொல்.

கசசா. கடியார் கடம்பணிந்து கானலயி லேந்தித்
தொடியா ரொடுவருவோய் சூழ்ந்துண்—ணடியே
தனதத் தனதத் தனதத் தனதத்
தனதத் தனதத் தென.

கசஎ. வாடா மலர்சூடா வாரயில்கை யேந்தியெனைக்
கோடா யிருவரையுங் கொண்டாய்வர்—தாடாய்
தனதங் தனதத் தனதங் தனதத்
தனதங் தனதத் தெனா.

கட்டளைக்கலித்துறை.

கசஅ. தமிழ்வளங் தேர்ந்த குமர குருபரன் றன்மனத்தின்
புமிழ்வளங் கூரும் படிக்கருள் பாலித்த வுள்ளங்கொடுள்
ளிமிழ்வளங் காணவென் கண்ணொரு நட்ட மிழைத்திசந்து
கமழ்வளங் கொள்குய வேனற் கொடிச்சியங் காவலனே.

கசகூ. அவிமுத்த மேய குமர குருபர னையவென்றன்
பவிமுத்த வொண்ணகை வள்ளிகொண் காவின் னருட்குயினுய்க்
கவிமுத்த ரீசுர வானந்த தாண்டவ கந்தவென்றன்
கவிமுத்த மேயருள் காமுற்று நிற்குமென் கண்மணியே.

கரு0. பூமண நாறுநின் பொன்னடி நாட்டப் புனிறுகொண்டே
யூமண நாறுபெண் ணல்குல் விருப்பை யொழித்தவெற்குச்
சாமண நாறுதன் மேவாப் பரகதி தந்தருளாய்
பாமண நாறுசெந் நாவா குமார பராபரனே.

கருக. அரவை விரும்பி யணிமணி கண்ட னருங்குருந்துன்
வரவை விரும்பி யிருக்கின்ற வெங்கண் மனம்புணர்க்கும்
விரவை விரும்பி யெழுந்தரு ளென்பவர் விழுமருட்
பரவை விரும்பி யுலமபெனை யாளென் பராபரனே.

கருஉ. கடிய விருமனங் தேடாவு னின்பக் கழலிணைகாண்
கடிய விருமனந் தாரா யெனக்கொலி காட்டுசிலம்
படிய விருமனஞ் சிந்தைசெய் யாதி படைத்தவகம்
படிய விருமனஞ் சென்னி புடைத்த பராபரனே.

கருங. சாங்கட்டி லேகிடந் தோய்வார் செயறமை யாதெற்குனன்
பாங்கட்டி லேகிடந் துய்புத்தி யீயர ரளித்த
தீங்கட்டி யேகுற மான்பக்க நாடர சேசிறந்தோர்
பாங்கட்டி டாதணைத் தாள்குக னேயென் பராபரனே,

௧௫௪. ஆய்ந்தறி யும்படி சொன்னா லுணர்ந்திங் கழுங்குமன
மோய்ந்தறி யும்படி யோதுங் கடவு ளுரைபிடித்துள்
ளேய்ந்தறி யும்படி நிற்பார் பெரும விரக்கவெள்ளம்
பாய்ந்தறி யும்படி வாவெனுட் கந்த பராபரனே.

௧௫௫. அடிக்க வனேக கணங்கணல் வாச்சிய மானந்தமா
நடிக்க வனேக கணங்கள் விருதுக ளேற்புறமும்
பிடிக்க வனேக கணங்கணற் பாடகர் பின்னுமுன்னும்
படிக்க வெனவெதிர் வாராய் குமார பராபரனே.

௧௫௬. கொடியா னினைப்பினுக் கெட்டாத சிர்த்தியங் கோழியனை
கொடியா னெனைக்கொள்க வென்பார் தமைக்கொள் குகவென்கவி
படியா னகத்தை விழைவைகொல் கந்தன் பலரளவிற்
படியா னெனச்சொற்றன் னூற்பொரு ளேயென் பராபரனே.

பின்முடுகு—பல்சந்தம்.

௧௫௭. பேயனை மங்கையர் வார்முகிழ் வன்முலைப் பெட்புவந்து
பாயனை துன்ப மொழிந்தது போலென் பழமலந்தான்
தீயனை மேவிடு நாளெது வேதொரு தீதுமிலா
நீயனை நாளெது கூறுதி மான்மக ணேடரசே.

௧௫௮. நோயுரு வாமிப் புலாலுடல் சேதித்து *நுன்னருளிற்
றோயுரு வேற்றிட வல்லனு மல்லேன் சொலார்மறையு
மேயுரு வீழ்தலின் ஞானமு ருதெனு மேபரிவோர்
தாயுரு வாயகு காசெயு மாறெது தானருளே.

* உன், நின் எனும் பொருள் பயக்கத்தக்க "நுன்" எனும்இது சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத் திருமுறையில் "நொந்தா வொண்சுடரே நுனையே நினைந்திருந்தேன்" என வருதற் கண்ணுமுளது. "சலந்தரன் முதலா நுன்குலத் தலைவர்" எனத் தணிகைப் புராணத்திற் சீபரி பூரணப் படலத்து ௧௩௩-வது திருச்செய்யுளிலும் வந்துளது. பிறநூற்கண்ணு முண்டு. இவ்வாறு வருவழக்கறியா துரையாசிரிய ரொருவர் "சொல்வழூ வென்பது சொல்லிலக் கணத்தொடு—புல்லா தாகிய புகர்படு மொழியே." என்ற தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்திற்கு இச்சொற்புக்க வொரு செய்யுளைத் தாமே யுதாரணமாகக் காட்டி அதிலுள்ள "நுனக்கு" என்பதை வழூஉச் சொற் புணர்க்கப்பட்டதாக வரைந்து வைத்தார். அதற்கது காட்டாகா தென மறுக்க. பன்மைக்கு நும்மெனுஞ்சொல் வருஉமென் றுணர்த்திய தொல்காப்பியனார் முதலிய இலக்கண நூலுடையாரும் ஒருமைக்கு நுன் னென்பது வருஉமென் றுணர்த்தாமைக்குக் காரணம் யாதாமெனின்,— இதுபோன்ற அடிப்பட்ட சான்றோர் வாக்கிய மவர்க்குக் கிடையாமையே யஃதாமென்க.

கருகூ. ஒளியே விழைந்து சுகத்தி னுலாஞ்செய லொல்கியல்குற்
களியே விழைந்து நசிப்பவர் காணாக் களிப்பினையென்
னளியே யுளநீ கொளவா வெனையே யடையெனவே
விளியே விளியே துணிகா னுதிவேல் விறலரசே.

கசுO. மொழியே கரும்பு விழியே சுரும்பென முன்னியல்குற்
குழியே விழுந்துழி தந்தழி காமுகர் கூறுவஞ்ச
வழியே நடவே னுனையே தொடர்வேன் மருவியநோ
யொழியே யருளே கொடுவா மயிலே றொருதுரையே.

கசுக. பலநோய் விளைவதற் கேதுவென் னென்று பகுத்துணரின்
மலநோய் தனைமுத லாயுள்ள கன்ம மலமெனவாங்
குலநோய் குடிநோய் குணநோ யிலிநீ குபிலதனோர்
சலநோய் தொலைமா றருளாய் பரபூ தரகுகனே.

கசுஉ. பறந்து திரிகின்ற பாழ்த்தநெஞ் சோடு படுந்துயரை
மறந்து திரிகின்ற நல்லார்கள் வாழ்க்கை மருவிடவே
பிறந்த வெனெஞ்ச மடங்கி யுறங்கல் பெறும்படிநீ
சிறந்த வரம்பு ரிகந்த சிவந்த சிலம்பிறையே.

கசுங. அலைந்த மனத்தக மேபிர பஞ்ச மனைத்துமது
கலைந்த மனத்தக மேசுக முண்டெனக் கண்டுணர்நான்
மலைந்த விடந்தி டநின்று பிறங்க மனஞ்செய்துழாய்
மிலைந்த முகுந்த னருஞ்சு தையன்பு விரும்பரசே.

கசுச. திருத்த முளமறை யாகமந் தேர்ந்து சிவமெனுஞ்சொற்
கருத்த மொருபிர மஞ்சூ ழதுகுக னுமெனக்கொள்
கருத்த ருளத்தி லிருக்கு மளப்பில் களிப்பினையே
பொருத்த வெனக்கு மளித்தி யுயுத்த புரிப்பொருளே.

கசுரு. அளக்க வமையாத வண்டங்க ளெல்லா மடங்குமுன்றன்
விளக்க வருள்வெளிக் குள்ளதற் குள்ளென் வினைவடக்கிக்
கிளக்க னினைத்தன் மறத்த லுமற்ற கிடக்கைகொடாய்
துளக்க வயிற்க ரவத்த நிரப்பில் சுகக்கடலே.

கசுசு. அனாதி மலமுத்த மைய நினதடிக் கன்புடையென்
மனாதி கரண மெலாந்தப நின்றுன் மகாமவுன

மெனுது கணுக விராவ லெனாள்சொ லிருதவிஞோர்
மனுது வளாவ யிலாசு ரசேனை மஞோரதனே.

கசஎ. அந்தர மோவிடை செந்துவ ரோவித மூல்குழலோ
மந்தர மோமுலை யென் றுழல் வோர்செல் வழிப்புகுதாச்
சுந்தர நெஞ்சம கிழ்ந்திட வந்தருள் சொந்தமொடா
லெந்தர நன்குணர் கந்தசி ரந்தர வெண்குணனே.

கசஅ. வெய்ய பகைக்குப் பெரும்பகை யாய்நல்ல வேட்கையினுக்
குய்ய வருளுநட் பாயுள்ள சேர்ந்தவென் னுண்ணடிவா
ஞைய தனத்தன ஞைய தனத்தன ஞையதனு
ஞைய தனத்தன ஞைய தனத்தன ஞையெனவே.

கசகூ. கனதன வள்ளிகண் டேகளி கூரொரு கட்டிமுத்தே
யெனதன னெஞ்சங் குளிர்ந்திட வோர்நட மேபுரியாய்
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனதனனு
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனவெனவே.

நேரிசைவெண்பா.

கரு0. பிமரங்கா ணும்போது பெட்பொடுகொள் கூற்றின்
சமரங்காண் முன்னே தவம்பே—ணமரங்கா
ளோங்கார நாட்டா யொளிர்சிவலிங் கத்துநமை
நீங்காத சேயையுள்க னோர்.

கருக. தாமாலைக் காதுருகன் முள்விழைமேவாய் வேள்வாடும்
பூமாலைக் கின்பம் பொழியுமெனி—னுமீயும்
வாடாத பாமாலை வம்பாமோ நன்னீதி
கோடாத நீயே குயில்.

கருஉ. விருத்தியறு செய்மையினும் வேண்மனைவி மக்கள்
கருத்துநல மாறியகா லத்தும்—தரித்திரநோ
யுற்றகா லத்து முனைவிரும்பு வார்கொள்கை
நிற்குமோ வேலோய் நிலைத்து.

கருங. எல்லிருக்குங் கண்ணல்லு மல்லிருக்குங் கண்ணெல்லு
மில்லிருக்கும் பூவி லிராவா று—வில்லிருக்கும்
வென்றி யயிலோயுன் மெய்ந்நடையும் பொய்ந்நடையு
மொன்றி யிராவெனலென் னோர்ப்பு.

கஎ௪. கணுவி னணுவுமலர்க் கண்டிறந்து காணு
நணுவிற் கணுவுமிலா ஞாயம்போன்—மணுசை
யுலகிற் பரமும் பரத்தி னுலகு
மிலையென்ப சேயின் பினர்.

கஎ௫. இறக்கவொண் ணாதெனவே தேடுபடித் தேமேற்
பறக்கவெண் ணெஞ்சீரிப் பாடேன்—றிறக்கவருள்
செய்யுங் குகனும்முட் டேசா யுளன்காணி
னுய்யுந் திறமுண்டா கும்.

கஎ௬. நூற்றை யடுத்தபத்து நூற்றொசை கோடல்போ
லூற்றை யொழிக்கு மொளிமுருகன்—காற்றண்மை
யுற்றவனைச் சார்நல் லுயிரு மவன்பெயரே
பெற்றுய்யு மீதே பெரிது.

கஎஎ. குறுநூற்றி லேதுங் குறையெண்ணவ் வோசை
பெறுமாற்றல் காணுத பெற்றி—யுறுமாறே
யம்முருகன் றன்மைகுறை யான்மாவுங் கீழ்நீர்த்தா
மிம்முறைமற் றெண்ணுயிர்க்கு மே

கஎஅ. நூறொருதொண் ணூற்றையுந்தொண் ணூறிழியெண் யாவையு [மெவ்
வாறுதனு ளாக்கிமே லாமோவவ்—வாறுகுகன்
முத்தரையும் பெத்தரையு முற்றி றனுளடக்கி
யத்துவித மாயிருப்ப னோர்ந்து.

கஎகூ. வேந்தைக்குச் சக்கரமீ வேந்தை நெடுஞ்சூல
மேந்தைக்குச் சேய்க்களிநல் கெம்மானைத்—தோந்தைக்கு
நெஞ்ச நினைத்திடுமோ நீடாக்க முற்றிடுமோ
செஞ்சொ னயமுடையாய் செப்பு.

மடக்கு. (யமகம்)

கஅ0. ஆனை யுரியானை யன்பி னுரியானை
மானை யணிவானை மாவானைக்—கோனையுயர்
தந்தையெனும் வாயானைத் தாழார்க்கு வாயானை
யெந்தையெனும் வாயோ னியான்.

கஅக. வேட்போர்வாழ் வுள்ளானை வேளார்வாழ் வுள்ளானை
நாட்போர்கா னல்லானை நாயமிலா—வாட்போர

ரூட்டி னயிலானை யோகை யயிலானை
யீட்டின்பாக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௨. ஓங்குவரை யில்லானை யொப்புவரை யில்லானைத்
தீங்கினர்கண் ணில்லானைச் சேயமுக—னாங்குகனை
யேசி லருளானை யென்று ரருளானை
யீசனெனக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௩. எத்துநருட் கண்ணானை யேத்தாருட் கண்ணானைக்
கூத்தரனார் நீட்டுமயில் கொண்டானை—நீத்தளியே
கொண்டார்க்கு மஞ்சானைக் கூடெவர்க்கு மஞ்சானை
யெண்டேவாக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௪. ஆறம் முடியானை யந்தின் முடியானைக்
கூறின் மொழியானை கொண்டானை—வீறுகொள்வேன்
மின்சிவப்புக் கையானை மேவினர்க்குக் கையானை
யின்செருக்கிற் சேர்வோ னியான்.

கஅ௫. கூடுநர்சொற் கேளானைக் கூடார்சொற் கேளானைச்
சூடுதொடைத் தோளானைச் சூரொடுபோ—ராடுதொழின்
மங்கமனம் பண்ணானை மாசுவையம் பண்ணானை
யெங்கணுமே சூழ்வோ னியான்.

வேறு.

கஅ௬. பணைநல்கு வோருற்றூற் பார்ப்பார்தங் கோவி
லணிவியவர்க் கொண்டாடு வார்காண்—பணைநல்கார்க்
கேது முதவா ரிவர்க்கும்பொன் வேசிகட்கும்
பேதமென்னை வேன்மழுவே பேசு.

கஅஎ. இருப்புள்ளார் கையேற் றிலாவன்பர்க் கன்பு
பெருக்குதளிப் பார்ப்பாரே பீழை—முருக்கி
யிகபரத்து மேயுய்வா ரென்பநின தன்பர்
பகையறுத்தாள் வேற்கைப் பரா.

கஅஅ. காட்டரணே நீரரணே கல்லரணே வெள்ளிடையின்
மோட்டரணே கொள்ளினுமென் மொய்ம்பியமன்—சீட்டு
ரெய்திடுபோ தோரரணு மில்லையது ணன்முருகன் [டையா
கையடைசேர் கட்டைக் கருது.

௧௦௯. ஆக்கையுள வேயுன் னதிகார மாக்கைவிடிற்
றூக்குநமன் றன்னதிகா ரங்கண்டாய்—சீக்கிரமே
யென்னுடைய நாயகனே யீசுரனுக் காட்படுதி
யன்னமனூர் தாக்க லற.

௧௧௦. பலமேவு மக்களுருப் பட்டுளநீ யீண்டுப்
பலவாறு சிந்தித்துப் பார்த்த—கலதியென
வோடி யுழலாதே யுட்புலத்து ளோருகனை
நாடி யிருத்தி நடந்து.

௧௧௧. புறக்கோயில் செல்லும் புலந்தோறும் வாரா
திறப்போர்க்கு முண்டிதயக் கோயின்—மறப்போர்க்
கிரண்டு மிலேநினைவோ ரோர்ப்புறமுங் கண்டிட்
டிரண்டுநனி நோக்கல் சிறப்பு.

௧௧௨. அகக்கோயி னிற்ற லதிகமுறின் மற்றைச்
சகக்கோயி னேமந் தடையே—சுகக்கோயி
னிற்கு மொருகுகனை நெஞ்சிருத்தி யுய்யோகங்
கற்கும் விவேகி களுக்கு.

௧௧௩. விழிப்புண்டா மாயின் விளங்குமயிற் கையன்
பழிப்பில்பூங் கோயிறனைப் பார்த்து—விழிப்புன
லூற்றெடுப்ப மேல்வலம்வந் தோகையுடன் வீழ்ந்தெழீஇ
நீற்றினையிட் டுள்ளடக்க னோர்.

௧௧௪. அருள்பழுக்குங் கற்பகமா மாண்மகனை வெஃகா
விருள்பழுக்குஞ் சோம்புடையார்க் கிந்தத்—தெருள்பழுக்கு
முள்ளும் புறமு முயர்வாகா வென்பதிதந்
துள்ளுந் துயர்வென் றுளார்.

௧௧௫. உடம்பழகு காட்டி யுலாத்தரு பேதா
யுடம்பழகெஞ் ஞான்றுமுண் டோசொல்—கடம்பழகன்
கால்பிடிக்கு நல்ல கருத்தழகு கோடியிது
கோல்பிடிக்கி னுஞ்சால் குழகு.

௧௧௬. நற்குடி வந்தவெழி ளரிநீ யாண்பூட்டுச்
சொற்குடன் பட்டச் சுகங்கருதி—னிற்கின்

றருங்குகன் வாழ்வண்ணு தாஞ்சூ லொடுபல்
லிருங்கலா மேமே விடும்.

ககஎ. நற்குடி வந்தவெழி னம்பிசீ பெண்பூட்டுச்
சொற்குடன் பட்டச் சுகங்கருதி—னிற்கின்
றருங்குகன் வாழ்வண்ணு தாங்தொய் வொடுபல்
லிருங்கலா மேமே விடும்.

ககஅ. தூண்டிற் பசைவிழையு மீன்பெரிய துன்புறல்போ
லீண்டுப் பெருந்துயர்சிற் றின்பருமே—காண்டறுணி
பாதலினம் புந்தியுளீ ரத்துன் புருதுகுகன்
பாதநலஞ் சேர்மின் பணிந்து.

ககக. ஆசில் பரிபூர ஞனந்த போதத்தி
னேசி றுறவிற்சிற் றின்பிழிவைப்—பேசினேன்
வாதுளதே லவ்விளக்கம் வாசித்துத் தீர்ந்துகுகன்
போதடிசேர் மின்களளி பூத்து.

உOO. பதக்கண்டா பண்பா வலங்கற் றிரட்டின்
முதற்கண்டம் பாடு முருகோன்—பதக்கண்டா
மின்புனது கண்ணுறுமா றேதி லருணேக்கு
மன்பருநின் முன்வருகு வார்.

உOக. யாப்பி னிலக்கணமும் யாத்த விலக்கியமும்
யாப்பொவிபல் சித்திரமு நச்சியல்போய்—மூப்போ
தலங்கற் றிரட்டினிரண் டாங்கண்டம் பாருன்
விலங்கைத் தறித்து விடும.

உOஉ. மன்பதைபெல் லாமாள்வேன் மன்னே நினதங்கா
லின்பதுமம் விட்டுவே றேபுத்தே—டன்பதமுட்
டாழை விரும்புஞ் சரீரியெனு மஞ்சிறைவண்
டேழைமதி யென்று மிவண்.

உOந. என்பெருமா னும்வள்ளா லேராா மயிலுவகைப்போ
யுன்பொருவி லாமுகத்தி னுக்குலகும்—யன்பர்
மதியை யுவமிக்க மாண்பினது செய்த
முதியதவ மென்னீ மொழி.

உ0௪. ஒளிசான் முழுமதியே யுன்னைமட மின்னா
ரளிவாய் முகத்திற்கொப் பாக்கத்—தெளிபுலவ
ருண்டதனாற் செய்முகத்தை யொப்பிடே னிற்கொருநீ
யெண்டிசையெ லாமியங்கி னும்.

உ0௫. கூழைச் சிகியூருங் கோகின்கட் டீயளியர்
பீழைக் கடலாம் பெருக்குணுமுன்—கேழைக்
கடைக்கட் குளிர்ச்சியன்பர் கண்ணிருக்கும் வெப்பை
யடக்கி யருள்புரியு மால்.

உ0௬. வன்மையுங் கூர்மையு மில்லா மதனம்பு
சென்மவுயிர் வெல்லுஞ் செயல்வியப்பே—பொன்மையயில்
வேலோ யதினும் வியப்புன் னினைப்படியர்
பாலாய பந்தம்வெல் பண்பு.

உ0௭. ஞாயிறுகண் டாங்கு நனிகண் டிறுமாக்க
வேயெனுள் வந்தருள்செய் வேலோயே—யோய்விலா
துன்னரிய தீயரஞ் ரோட்டி நலம்புரியு
நின்மதியி னேர்தானென் னீர்த்து.

உ0௮. நல்லார் விரும்புநெடு ஞாங்கரவிர் கைக்காளாய்
பல்லா யிரவுலகும் பன்னரிய—வில்லார்
வெளியி லடங்குநின் மெய்ம்மை யடங்க
வுளதின் றெனவுணர்த லுப்பு.

உ0௯. சீர்த்த திருமலிநச் செவ்வேட் பெயர்ப்பெரியை
கூர்த்த வயிலோயுன் கோதிலடி—பார்த்தவிவ்
வீயுண் மறைகளிம் மேலழுகென் றேநமக்கு
மேயுமென வாடினவா லிங்கு.

உக0. மைத்த விழிமானே மாமாய விவ்வுலகங்
கைத்த மனத்தவர்கள் காமுறுமின்—பைத்தருசெவ்
வண்ணவயி லோன்சொல் லமுதறுகர் வோர்மதியின்
றண்ணமுத நச்சுவர்கொல் சாற்று.

உகக. பூவளிகள் கிண்டுகுழற் பூவாய்செவ் வேளடிமஞ்
சாவளியை நோக்கமக வானுக்கு—மோவலறச்

செப்ப வனந்தற்குந் தீட்டவொரு வீரியற்குந்
துப்புவலி யுண்டோ சொலாய்.

௨௧௨. மழைமதர்க் கண்மானே வண்பாம்பே பாம்பின்
குழைநடைக் கால்காண் குணம்போ—விழைவள்ளி
மன்னுலையா மாண்பினையும் மன்று னறிமோமற்
றென்னவோ யானறிகி லேன்.

௨௧௩. சித்தப்பெண் ணேபெற்காச் சேயிடநீ தூதுசென்று
முத்துப்போ லுன்னன் முகம்வேர்த்துக்—குத்துப்பட்
டேர்வன்மைக் கொங்கைகுழைந் தேவந்தாய் நான்செயலிங்
கோர்கைம்மா றுண்டோ வுரை.

௨௧௪. குறுநீ ருறைமீன் குளிர்நதிகண் டாங்கு
மறுநீ ருடையென் மனது—நறுநீ
றணிமேனிச் செவ்வே ளடிகாணிற் கொள்ளுங்
கணியாமெய்ப் போகக் களி.

௨௧௫. முறுக்கவிழு மொட்டிண்டை மூடுதடஞ் சூழுங்
குறுக்கமறு காளத்திக் கோவில்—சிறக்கவுறை
வென்றிக்கை வேலவனை வேண்டென்னை நோக்காயே
லென்றக்க மெவ்வா றிறும்.

௨௧௬. சுழித்தோடும் பொன்முகலித் தொன்னதியின் றண்மை
செழித்தோங்குங் காளத்திச் சேயே—விழித்தீங்கு
செய்தவற் கூன்றந்தை செய்தகதி யைத்தாநோ
வெய்தெற்குஞ் செய்வா யிசை.

௨௧௭. பாட்டளிக டேனுண்டு பாடுந் திருவாலங்
காட்டரனார் தந்தவிளங் காளாயென்—பாட்டுத்
தமிழ்த்கனித் தேவுன் றயவன்றி யென்னோய்
துமித்தருள்வா ருண்டோ சொலாய்.

௨௧௮. கானார் திருவாலங் காடா ரயினுதா
வானோர் பணிசெம் மலர்ப்பாதா—நானு
னுனக்கய லானேமற் றோராத பேயோ
வெனக்கயல்போ னீநிற்ப தென்.

௨௧௯. எங்கு மிருக்கின்ற வெம்பெருமா னேசேயே
கங்குல் பகலுனையே காமுறுநீர்—பொங்கு
மெனதுநெஞ் சஞ்சிறிது மேங்காமே செய்த
துனதுநெஞ் சின்கடனன் றே.

௨௨௦. வள்ளி மணவாளா மாசி லருளாளா
புள்ளி மயிலூரும் பொற்புலவா—வள்ளிலேவன்
மன்னுவுன் வாழ்வுக்கே மாலானேன் கொள்ளாயே
லென்னுகு மென்னிலைமை யிங்கு.

௨௨௧. பகிர்முகத்தே தேடு பதுமத்தா னுக்குந்
துகிர்நிறக்கண் மாலுக்குந் தோன்று—தகமொளித்த
சென்னியுஞ் சேவடியும் போலுமோ வெற்குமுன
தின்னருள்கொன் வேலோ வியம்பு.

௨௨௨. அளியாத்த நீப மணியுன்றுள் கண்டு
களியாட் டயர்கின்ற கால—மெளியேற்குத்
தூரமெனி னெஞ்சந் துடிதுடிக்குஞ் சூரடுமா
தீரவிரை விற்றயவு செய்.

௨௨௩. அஞ்சிறைய மஞ்ஞையுன் ஞண்டவனென் ஞண்டவனே
நஞ்சுறைநீர் மீன்போல நான்மயங்கி—னஞ்சிறுவ
வஞ்சற்க வஞ்சற்க வென்றருளா வாறெனவன்
செஞ்சொற்க ளானன்கு செப்பு.

௨௨௪. இருள்போல் விராயமல மெற்றியருள் செவ்வே
ளருள்வாதி யென்னகமே யார்ந்த—மருள்கண்டு
நேடி வராரீரென் னேரி லவன்கொடியா
யாடிவருங் கோழீ யறை.

௨௨௫. இழிவில் பெருங்கருணை யீசனெனுஞ் சேயோ
னழிவில் கருணைவிழைழுந் தாசில்—கொழிதமிழ்சொன்
ஞவா ரருணகிரி நாதாவுன் றேவென்னை
மேவாத பண்பென் விளம்பு.

௨௨௬. நாடுமதி காணூஉ நார்நறிதீ கந்தனையே
பாடுமரு ணசலப்பேர்ப் பண்ணவனே—பீடுடையுன்

றேவனையே நம்பிடுமிச் சிந்தையனை யன்னவனன்
காவணையா வாறென் னறை.

௨௨௭. மெய்யடியார் சூர்தபுத்து மின்னும் விறல்வேலே
தொய்யடியா னுய்யுமென் றன்பிரியச்—செய்யடியா
னாங்குமரன் றான்வந் தருளா திருத்தலெவ
னேங்குமரு ளானன் குறை.

௨௨௮. அளப்பரிய சத்தியெனு மாரயிலே யென்ற
னிளைப்பழிய வாளான் னிறைவன்—வளப்பவருள்
காட்டானே னான்சேர் கதியென்னு முற்றவருட்
கூட்டானே நீயே குயில்.

௨௨௯. பெருங்கருணை யாகப் பிறங்கெந்தாய் வல்லீ
யருங்கரிமின் னேயெனையா ளப்ப—விருங்களிவே
ளெண்ணா திருப்பினினி யென்செய்வேன் சொன்மின்க
ளண்ணார் பெருக்கி யுவந்து.

௨௩௦. தாமரைக்கு நீரன்றிச் சார்பிலையவ் வாறெனக்கும்
போம்வரைக்கு நின்னையலாற் போக்கில்லை—யோமுரைக்கு
மாண்டகையே செவ்வேளே யானந்த தாண்டவனே
யாண்டுமிது சத்தியமே யாம்.

௨௩௧. வேரிக் கடம்பணிதோள் வேந்தே கருங்கவல்சேர்
மூரிக்குவ் வின்னு முளைப்பதென்றாற்—பாரித்த
துன்புமீ தூரத் துடிதுடிக்கு மென்னெஞ்ச
மன்புமீ தூரவின்றே யாள்.

௨௩௨. மட்டவிழும் பூங்காவில் வாழ்பறவை காளெளிருங்
கட்டவிழு மாறு கருணைபுரி—நெட்டயில்வே
ளாக்கவடி நச்சுபுமிக் கஞ்செனது நெஞ்சிலா
வேக்கமுடி நாணவின்மி னின்று.

௨௩௩. கொவ்வைக் கனியுண்பான் கூடுபசுங் கிள்ளைகா
டெவ்வைக் கடியயிலன் றேவர்கோன்—செவ்வை
மலையாளி யென்கவலை மாற்றவரு நாளென்
றலையாவன் பானுரைமி னேர்ந்து.

உஙச. முத்தனைய புள்ளியெழின் மொய்த்தகுயில் காளைதிர்
நித்தநினை யன்பருமை நீணிலத்தி—னெத்துயரு
மொட்டா தவர்செல் வழிச்சென்று புல்வழிப்புக்
கிட்டாள்செவ் வேள்வருநா ளென்று.

உஙரு. இன்றே னருந்தி யிசைபாடு பூவளிகா
ணன்றேநும் போனு முய்பாக்கா—லென்றே
வெனுங்குமர வேடுணையி லின்பப்பே ருள்ள
மினுங்கருத வில்லையிது வென்.

உஙசா. நன்மருந்து விண்ணவரே நற்றயவு செய்திஙனீர்
பன்மருந்து தேடுநரும் பார்ப்பரிய—சொன்மருந்து
கொண்டுவருஞ் சூர்ப்பகைநீ கூறற்க துன்பெனினு
மண்டியமூங் காதென் மனம்.

உஙஎ. சான்றீரே சான்றீரே தண்ணளியி னீயிரிங
ஞன்றே ரகக்கோயி லார்குகதே—மேன்றேலா
மின்சொற் கொடுவருநீ யெற்றுக் குழல்கின்று
யென்சொற் சொலினெற்கா மின்பு.

உஙஅ. முக்கால முந்தெரிநன் மோனமுனீர் ஞானமுனீ
ரெக்காலம் வேள்வருமென் றேங்குமென்மு—னக்கால
மிக்கால மென்று விசைப்பிரே லென்மனத்தின்
மிக்காய வெங்நோய் விடும்.

உஙகூ. துதிப்பிரிய ஞமுருகன் றேல்புகழை நன்கு
துதித்துவய மாக்கவருந் தூய்மை—கதித்தபல
நாப்படைத்தே னில்லை நமற்கரிக்கப் பல்கரமெய்
யாப்படைத்தே னில்லையளி யேன்.

உசO. ஏனலம ரோர்மானை யெண்ணியிரு கால்சேப்பப்
போனவொரு காளாயென் புந்தியுடம்—பூனமெலாம்
பாற்றியருள் பண்ணுதலுன் பக்கமன்றே வெஞ்ஞான்றுங்
கூற்றினியின் றென்றே குயின்று.

உசக. பத்தர் பெருமானே பன்னரிய பண்டிதனே
சித்தர் பெருமானே சேயவனே—யித்தருண

முற்றபிணி யொன்றொழித்துள் ளோகைதந்த வாறேநீ
மற்றொன்றுந் தீர்த்தி மகிழ்ந்து.

௨௪௨. இவ்வருடக் கந்தசட்டி யேதமற முற்றுமென
வெவ்வருள ருந்துதிக்கு மீசாவென்—றெவ்வினைஞ்ச
மெண்ணியதற் கோரிடையூ றென்கவொரு நோயாயிற்
பண்ணியிடல் யாது பகர்.

௨௪௩. அன்ப ரகக்களியா யானந்த வாரிதியா
யின்ப மலையா யியங்குகுகா—துன்பந்
தொலைத்தருள வேண்டுமெற்குன் றாவடிமெய் வாழ்க்கை
நிலைத்திடவென் றேநீ நினைந்து.

௨௪௪. சேந்தவனே சேந்தவனே சேவடியீ யென்பவர்கட்
போந்தவினை சீத்தருளும் புண்ணியனன்—பாந்தபவா
விவ்வருடச் சட்டி யினிது நடந்ததிவ்வா
றவ்வருளும் வந்துகொள்க வார்ந்து.

௨௪௫. எதுநா முண்ணோ மெனவிருந்தி யாருமறி
யாதிரா விற்புசித்துள் ளார்மலநீர்—தாது
மறைக்கும் பதடிகளை மான்கவென் நம்பே
னறைக்கடம்ப னல்லடியார் நம்பு.

௨௪௬. மாணிப் பிரப்பன் வலசைதனில் வாழுமெழி
லாணிப்பொன் வேலேந் தருளாளா—வீணிற்செல்
புந்தியுளோர் நட்பறுத்துன் பூவடிசூழ் வாழ்வெனக்குத்
தந்ததுபோன் மேல்வீடுந் தா.

௨௪௭. கொம்ப ரிருக்குங் கொழுந்தேங் கனியுகுமா
றிம்ப ருனைநினைந் தேயிருக்கு—நம்ப
ருடலுமுயி ரும்பிரியு மோமற்றென் றோமோ
படர்முடிவிற் சேயே பகர்.

௨௪௮. கருவி லழிவபல்ல கட்டுமுலைப் பாலைப்
பருகி யழிவபல்ல பண்பு—பெருகியெழில்
கூர்போழ் தழிவபல்ல வென்றுணராக் கோண்மதியுஞ்
சூர்போழ் குகற்றொழுமோ சூழ்ந்து.

௨௪௯. அன்னைநாக ராகார மக்குழவி சென்னிநடு
மன்னுதொளை சென்று வளர்க்குமென—வுன்னி
யெழுதிவைத்த பொய்யேட் டினைநம்பு மாந்தர்
குழுவுமொப்பில் சேயறியுங் கொல்.

௨௫௦. தாயருந்து மன்னத்தின் சாரநா பிக்கொடியின்
வாயிலா கச்சென்று வண்சிசுவின்—காயம்
வளர்க்கு மெனவறியா மந்தமதி யோவொள்
ளொளிக்குமர னெண்மையறி யும்.

௨௫௧. நிலத்தும்பை தொல்சுரத்தை நீக்குதல்போ லென்றன்
மலத்துன்பை நீக்கு மருந்தே—குலத்தும்பர்
நாயகனே செவ்வேளே நாளுடு நன்னிலையை
யீயளியி னென்கவியை யேற்று.

௨௫௨. தியானத்தின் மூப்பே சிவநிட்டை யென்றுன்
றயாநச்சு நல்லார் சவஞ்சேர்—மயானச்செந்
தீயண்ணு ஞானமயா னஞ்சேர்வர் தீதகைக்குஞ்
சேயண்ணு வாண்டெனையுஞ் சேர்.

௨௫௩. என்பாட்டுத் தேவே யெரிவரையின் பேர்ப்புலவன்
றன்பாட்டுச் சாமீ தயவுடையா—யின்பாட்டுக்
காட்டியெனைக் கொள்காலங் கம்பலையி ராதெனலே
தீட்டஞ்சு மென்னெஞ்சின் றீர்வு.

௨௫௪. கொன்முடியே முண்டித்துக் கோவணமொன் றேவிக்கி
யென்முனமுன் னேவந்த வேருருவை—யின்னுமொரு
காலென்கண் கண்டு களிகொளுமோ கொள்ளாதோ
வேலொன்று கையோய் விளம்பு.

௨௫௫. வாளசுரர் கோளரியாய் மாணடிசூழ் யாவரையு
மாளரசா யுள்ள வறுமுகவே—டாளருளை
யெண்ணு துழிதந் திரிவருதான் முன்றவமே
பண்ணு வறியவர்தம் பாற்று.

௨௫௬. துங்க வருட்சிவமாய்ச் சூழடியார் தேவாகி
யெங்கு மிருக்குமயி லீசனைநன்—கிங்குணராப்

பேதைமைதா னல்லூழ் பிறங்கா விலம்பாட்டு
வேதனைமிக் குள்ளார்தம் மேற்று.

உ௫௭. விண்முதலோ ரைந்தற்கும் வேறுயல் லுள்ளதுபோன்
மண்முதனா றாந்த மலிகருவி—யுண்மைக்கு
வேறுயஞ் ஞானவிருண் மேவிநிற்கு மென்றுணர்தல்
காறேயில் சேயடியார் கட்டு.

உ௫௮. பூதத்தின் வேறுய்ப் பொலியிருள்பூ தைக்கண்ணை
வாதித்து மூசி மறையாம—லேதமக்கள்
போதகல்கண் ணைமறைத்தல் போலுண் மலியிருளு
நாதனலா ஞானமறைக் கும்.

உ௫௯. இருடா னொளிமுன் னிருந்துமதன் வண்மை
பெருகா தடங்குதல்போற் பேதந்—தருமிருடான்
ஞானக் குகனருட்செஞ் ஞாயிற்றின் முன்னடங்க
ஞானத் துவிதசுகச் சால்பு.

உ௬௦. இருளின் மதிபிரகா சிப்பதுபோ லேதொல்
கருளில் விளங்குங் கருத்துத்—தெருளன்று
சிற்றறிவே யாமென்று தேர்ந்துகுகற் சூழ்வோர்க்கு
முற்றறிவை யீயு முருகு.

உ௬௧. விண்ணுனை வென்றிமுனை வேலானை மூவாறு
கண்ணுனை யோவாக் களியானை—யெண்ணு
வுயிரு மலவிருளை யோட்டுங்கொல் லோவெஞ்
செயிர்தீர் மதியுடையாய் செப்பு.

உ௬௨. கட்டுக் கருளறுக்குங் கந்தபக வான்றனே
யெட்டுக் குடியிருக்கு மீசனவன்—மட்டில்
கருணைக்கா ளாவோர்க்குங் கம்பலையொன் றுண்டோ
வருணைச்சு டைமந்தா வறை.

உ௬௩. சாந்துணையும் வீரமே சாதிப்பார் போலுடம்பு
போந்துணையு நச்செவ்வேள் பொன்னடியே—யாந்துணை
றவ்வடியே நாடுதிற ஞர்ந்தார் பெறும்பேறே [யென்
யிவ்வடியா னுடுகின்ற வின்பு.

உ௬௪. அணுபக்கஞ் சம்புபக்க மாய்ந்தறிந் தன்பு
பணுபுத்தி யின்றிப் பலவா—றணுபுத்தி
யுள்ளார் வழிச்செல்லா துன்னருளே நாடெனைநீ
கொள்ளா வழியென்சேய் கூறு.

உ௬௫. எளியே னிறுமாக்க வெஞ்ஞான்று மொல்கா
வளியே யளித்தருள்க வாசில்—களியே
தருகவமு துண்ட தகையுடைவிண் ணோருங்
கருதரிய வொண்குகலிங் கம்.

உ௬௬. பாரா தனவெல்லாம் பார்த்துப் பரமார்த்த
வாரா வமுதை யடைபெரியர்—சீரார்
நிலையெற்கு நன்கருள்க நீடுசிவா னந்த
கலைமிக் கவிர்குகலிங் கம்.

உ௬௭. எனது துதியெல்லா மின்செவிக்கொண் டொல்காத்
தனது பதியெனக்குத் தந்தா—னனதி
யருணிலையை யீக வகத்தினடு வேமின்
கருணைகெழு பொற்குகலிங் கம்.

உ௬௮. என்றன் மனவடக்கத் திற்கோ ரிடையூறே
யின்றி யருள்புரிக வின்பருள்க—தொன்றுதொட
ரேசொட்டா மேயுய்வா னெண்ணுந் திருவடியார்
காசெற்று சிற்குகலிங் கம்.

உ௬௯. அடியார் சினஞ்சினவி யன்பிற் புணர்த்தி
முடியா வொருநன் முடிவீ—கடியா
மமலவரு ளைத்தமியேற் கீக வகச்செங்
கமலமம ருங்குகலிங் கம்.

உ௭௦. வெல்க பிணிகளையே வெல்க வினைகளையே
வெல்க விருள்வலியை வெம்மனத்தை—வெல்கவிது
செஞ்சிவமென் றுள்ளிநிதஞ் சிந்திக்கு மென்னிதய
கஞ்சமம ருங்குகலிங் கம்.

உ௭௧. கொல்க கொடும்பகையைக் கொல்க பொறுமையினைக்
கொல்க மடமதத்தைக் கோண்மடியைக்—கொல்க

தனையண்ணு வாழ்க்கை தருக வெனுது
கனைகண்ணு குங்குகலிங் கம்.

௨௭௨. இடைகலை பிங்கலையை யேனார்மற் றுன்னை
யடைநிலைக் கண்ணே யடைத்தென்—னுடைய
வுருவுணர்வை யுண்டருள்க வோங்கார மானான்
கருதுமறி வுக்குகலிங் கம்.

௨௭௩. எவ்வுலகு முள்ளடக்கி யென்னுருவைத் தன்னுருவாச்
செவ்வ னிமைத்தே செறிந்துசுடர்—தெவ்வினிலை
தந்தருள்க தந்தருள்க சச்சிதா னந்தசிவ
கந்தனென வாங்குகலிங் கம்.

௨௭௪. உடம்பால யுத்துள் ளுளவான்ம லிங்கத்
திடம்பிறங்கு மீசன் குகனத்—தடம்பொருளைப்
பார்க்க விலிங்கநடுப் பாவித் திடுமுதியோர்
சீர்க்குமே யில்லையொரு சீர்.

௨௭௫. குகனிருக்கு மூர்த்தங் குகலிங்க மேயக்
குகனுருக்க வற்புவந்து கூடிற்—குகனிருக்கு
மொன்றிரண் டல்லா வுயரத் துவிதநிலை
நன்றுறுமென் றென்மனமே நம்பு.

௨௭௬. சித்துருவா யுள்ள சிவகுகனு மான்மாவு
மத்துவித மாக வவிர்தலினுன்—முத்திவிரும்
பான்மா விலிங்கமா மத்தே விலிங்கியாம்
வான்மா றிடாவிதுவே மாண்பு.

௨௭௭. இம்மாண்பே யோகமுடி விம்மாண்பே ஞானநிலை
யிம்மாண்பே யொப்புமுத்தி யென்றறியுஞ்—செம்மாண்பர்
முன்னவனுக் கான்மாவோர் மூர்த்தமென வுண்மைநூல்
சொன்னதுமிஃ தென்ப துணிந்து.

௨௭௮. பிண்டமும் பிண்டத் துயிரு மிலிங்கமெனக்
கண்டபடி கோவில் கனையமைத்துட்—கொண்டவிடந்
தன்னிற் சிவலிங்கந் தாபித்தார் மிக்காரென்
றுன்னித் தொழுவருணர் வோர்.

உஎகூ. அஞ்சுயம்பு லிங்கமதா மான்மாவைப் போலவே
செஞ்சுயம்பு லிங்கமுமென் றேதெரிநன்—னெஞ்ச
ரனைத்துஞ் சிவலிங்க மாமுண்மை கண்டு
நினைத்தருக ளாத னிசம்.

உஅ௦. வெண்காந்தட் பூவணிசேர் மேன்றோ ளுடையிறையே
யொண்காந்தித் தாணினைவார்க் கோகைதரு—வண்காந்திச்
செக்கர் நிறமுருகே சிற்சுகநான் மேவலெந்நாள்
சொக்கர் களுமதிக்கச் சொல்.

உஅக. சிந்தைசென்ற மார்க்கந் தெரியாமற் றேடுமரி
நாதனங்கி யாய்நின்ற நம்பனது—கோதிலடி
தேடிமயங் காஞெசால் செங்கண்மா லன்பவெனு
நாடினருண் சேயடியர் நா.

உஅஉ. தவநிந்தை செய்யாத சக்கரமா லன்பா
சிவநிந்தை யின்றிநீ செல்லி—னவநிந்தை
காணாது வைகுந்தங் கண்டுமகிழ் வாயன்றேல்
வீணாள் போலுழல்வாய் மிக்கு.

உஅங. மதத்தாற் சிவகுகனை வைகதைகள் கட்டிப்
பதத்தாள் வினையின்றிப் பாழா—மதத்தார்போல்
வண்சங்க மேந்தரியை வைகுற்றங் கோடற்க
வொண்சைவ னாகியநீ யும்.

உஅச. சழக்காற் றுயருழந்து சாம்பொழுதும் பொன்னங்
குழைக்காத னாங்குகனைக் கும்பிட்—டழைத்தால்
வருவான் றுயர்துமிப்பான் வஞ்சமிலா வாழ்வு
தருவான் கருணையினாற் றான்.

உஅரு. நான்றுயர வென்ற னடுவான நெஞ்சமது
தான்றுயர வோசெய்யுந் தண்ணளிசா—லான்றவர்தங்
கல்விப் பொருளோர் கருணைப் பரமசிவ
செல்வக் குமரன் செருக்கு.

உஅசு. பல்பெரியீர் பல்பெரியீர் பாவகியை யேநேடிச்
செல்பிரிய முற்றதினிச் சேரார்பெண்—டொல்புவிநோ

யென்கடைவந் தோங்க நடுவுண்டோ வின்னன்பி
னன்கறிந்து சொன்மி னனி.

உ௮எ. அந்திமான் சந்திமா னூனூர்க் கருள்குகனே
நந்திமா னம்புமொரு நன்மகனே—தந்திமா
னன்பா மழமுனியே யாறு நிழலரசே
யென்பா டறிந்தருடி யின்று.

உ௮௮. நின்னருளிற் சித்தி நிகழ்த்திடுவா ருள்ளாரே
லன்னவரை யெற்கினிய ராக்கியருணின்னருடா
னின்றிப் பலவினையா லேது மிழைப்பாரோ
டொன்றப் புரியேல்வே லோய்.

உ௮௯. அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிர்க்கு மண்ணலா யுள்ளகுக
விவ்வுயிரின் கட்டுன்பொன் றேய்ந்தக்காற்—றெவ்வறுநின்
னுள்ளம் பொருதென்றே யுன்னருளை நம்பியுளேன்
கொள்ளன்பில் யாதுளதோ கோள்.

உ௯0. யாதொருபி ராணிபடும் யாதனையை நாம்பொறு
நீதியென நம்மினோய் நேர்பொழுது—மாதயவு
மல்கயிலோ னும்பொறுக்க மாட்டா னெனவுணர்தல்
பல்கவிபா டென்னெஞ்சின் பண்பு.

உ௯க. காண்பசிசோ றுண்டக் கடையொழியு மாறிம்பர்
மாண்பறுமென் னுள்ளே மலிகலக்கஞ்—சேண்படரு
தேவர்பிரா னெம்பெருமான் செவ்வேள்கால் கண்டவழி
யோவலுறு மஃதெக்கா லோ.

உ௯உ. தொழும்பர் குழாஞ்சூழத் தோகை மயின்மீ
தெழும்பர மேசா விதவுக்—கழும்பரிசேன்
கானங்கா ணும்புவிகாண் கான்மகிழ்வெய் தாதவென்னை
வானங்காண் போதுமகிழ் மாறு.

உ௯௩. முழுச்சீத வெண்டிங்காண் முட்டறுமொள் விண்ணோ
விழுச்சீர் விசாகன் வியன்றாட்—குழுச்சீர்சூழ்
பத்தனென கண்களுமைப் பார்த்து மகிழ்ந்திடல்போ
லித்தரைகண் டேமகிழா வே.

உகூச. தீங்காம் வினையேதுஞ் செய்யன்மோ செய்யன்மோ
போங்காறு நல்லுளமே புல்லுளம்போ—லோங்கார
மேனிச்செவ் வேட்சூழ் விழுமியோர் செய்கையினி
லேநிற்றி நாளு மியைந்து.

உகூரு. எலக் கருங்குழலார் யாவரையுந் தாயெனவே
சாலக் கருதுதலுந் தாமேழைமை—போலத்
திரியுயிரை மக்களெனச் சிந்தைசெய லுஞ்சு
ரரிமுருக னன்பரியல் பாம்.

உகூசா. பொன்னினையு மண்ணினையும் பொய்யென் றுணர்ந்துபுறஞ்
சென்னினைவு சாலாச் சிலவரிவை—நன்னிலைதேர்
ஞானிகளை யென்செய்யு மென்பரிவர் நட்பொழிதல்
லானியில்லே யன்பர்க் கழகு.

உகூஎ. ஆசைப் பிணியாளர்க் கக்குகதே வில்லையெனு
மோசைப் பலநூ லுணர்ந்தாரு—மாசைப்பேய்
பொள்ளென வுண்ணுழைந்து பீழிக்கப் புன்னடையே
கொள்ளுவதிங் கென்னை கொலோ.

உகூஅ. மந்ததர மந்தமுயர் தீவிரம தன்றரமெ
ணிந்தநாற் பக்குவர்கண் ணேற்றறிவு—கந்தெகுளும்
வாழைத்தண் டீர மரநன் குலர்ந்தவிற
கேழைப்பஞ் சிற்றீ யிடல்.

உகூகூ. பன்னேய்பல் லோடு பறந்தாங் குதிப்பழிவாம்
வன்னேயஞ் ஞான மலத்தொடுபோ—மந்நீண்
மலங்கோறல் வேலிறைவன் மாணருளென் றோர்ந்துட்
கலங்காது நிற்றல் கதி.

௩00. இரக்க வருணகிரி யெண்ணத்தெஞ் ஞான்றும்
வரக்கடவு ளாங்குகனை மால்சால்—குரக்குமன
மெண்ணு தகையாத்தவ் விசனையெண் ணிக்கலுழுங்
கண்ணு ருரூர்பின்னுங் கட்டு.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௩0க. கடல்சூழ் கிடக்கு நிலத்துட் பெரிதடுக் கல்லதினு [ண்ணரி
மடல்சூழ் பொறுத்தபொன் மேரு பெரிதோங் கதினுமெ

லுடல்சூழ் பசுத்தனு மாயை பெரிதகி லும்மதுவே
விடல்சூழ் கருத்துப் பெரிதனை யீயெற்கு வேலரசே.

௧௦௨. நீதற்ற செங்கழைச் சாறே கசக்குமின் றேன்கசக்குங்
கோதற்ற பாலின் சுவைகசக் குங்குடக் கூழ்கசக்கு
மேதற்ற முப்பழங் கற்கண்டு தெள்ளமு தேகசக்கும்
வாதற்ற நின்சீ ருணர்ந்தார்க் கயிற்கை மழமுனியே.

௧௦௩. சீர்மல்கு வாயுண்டு கையில்லை காலில்லை செந்தலையுண்
டேர்மல்கு நின்முன் பராவுநர்க் கென்று மெனவுணரென்
னூர்மல்கு நெஞ்சி னடுவே யெழுந்தரு ளுகநெடுங்
கார்மல்கு மட்டார் குழல்வள்ளி கொண்கவென் கண்மணியே.

௧௦௪. ஊனம் பரந்த பிறப்புண்டு நோயுண் டுறுகணுண்டெள்
ளீனம் பரந்த வறுமையுண் டுண்மரு ளுண்டிரியா
ஞானம் பரந்த நினைப்பணி யார்கட்கெஞ் ஞான்றுநறுங்
கானம் பரந்த குழல்வள்ளி நாயகி காவலனே.

௧௦௫. ஊனம் பரந்த பிறப்பின்று நோயின் றுறுகணின்றெள்
ளீனம் பரந்த வறுமையின் றுண்மரு ளின்றிரியா
ஞானம் பரந்த நினைப்பணி வோர்கட்கெஞ் ஞான்றுநறுங்
கானம் பரந்த குழல்வள்ளி நாயகி காவலனே.

௧௦௬. துன்பே முயங்குதற் போதமென் றேது தொகைகொடுத்
தின்பே முயங்குநின் சேவடி பெற்றே யிருப்பரு [தே
ளன்பே முயங்குநல் லாரவர் பெற்றி யளியெனக்கு
மென்பே முயங்கணி பூணரன் றந்த விறையவனே.

௧௦௭. நேயங் கிளர்ந்த மனத்தார்க் கினிய னிலமகிழ்ச்சி
மாயங் கிளர்ந்தநெஞ் சில்லார்க் கினியன் மறங்கள்புகா
ஞாயங் கிளர்ந்தவுள் ளுள்ளார்க் கினிய னவைதபுவொண்
டோயங் கிளர்ந்த சடையாற் கினியன் சுரேசுரனே.

௧௦௮. ஏதங் கலந்த மனத்தோ டுழிதரு வேனையிந்நாள்
வேதங் கலந்த மனத்தின னாக்கி விளம்பரிய
நாதங் கலந்த கழலார் களியென்க ணூட்டினது
சீதங் கலந்த மலரர சாங்குகன் சேவடியே,

வெண்டளையான்வந்த

பரஞ்சோதிக்கண்ணி.

௩0௯. தித்திக்கு மானந்தத் தேனே தெளிஞரனே
முத்திக்கு வித்தே முருகா பரஞ்சோதீ.

௩௧0. தூவடியர் பண்டைத் தொடர்ச்சிதுமித் தாணினது
சேவடியை நான்மறவேன் சேயே பரஞ்சோதீ.

௩௧௧. பொன்னுடர் தண்ணளியிற் போற்றிசைப்ப வீற்றிருப்பா
யென்னுடல் கண்டருள்செய் யெந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௩௧௨. அனந்தலை யற்பமற்ப மாகவென்மிக் கார்சேர்
னனந்தலை யீந்தருளென் னுதா பரஞ்சோதீ.

௩௧௩. அந்த னனந்தலையி லாணியு நானுமரோ
நந்த விலாதொளிர்சீர் நல்காய் பரஞ்சோதீ.

௩௧௪. பூதவெளி மும்மாயைப் பூவெளியெல் லாங்கொளுமோர்
போதவெளி நிற்கயலாப் போகேன் பரஞ்சோதீ.

௩௧௫. தொன்றுயிருண் ஞானச் சுடராய வுன்னைவெளி
யென்றனுப சாரமன்றே வென்றும் பரஞ்சோதீ.

௩௧௬. விகாரமிலி யாகவெங்கு மின்னுதலி னின்னைச்
சிகாதவெளி யென்றுமறை செப்பும் பரஞ்சோதீ.

௩௧௭. உறேனே சிவஞான மொல்காவுன் றேங்கல்
பெறேனே விதுப்பினனி பேசாய் பரஞ்சோதீ.

௩௧௮. நின்னிறைவு சேர்பாக்கு நித்தம் பிதற்றியழுங்
கென்னிறைவு காண்கிலையோ வீசா பரஞ்சோதீ.

௩௧௯. இங்கின்னு மெத்துணைநா ளிவ்வா றழிதருவேன்
பொங்கின் னுவப்பாற் புகலாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨0. வானமாய் நின்றுயை வாக்காலெவ் வாறுசொல்வேன்
ஞானமாய் நின்றறிய ஞாட்பீ பரஞ்சோதீ.

௩௨௧. உள்ளும் புறமு மொருபடித்தாக் காண்பாக்குத்
துள்ளும் பொறிமனத்தைச் சூழாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨௨. வானமெல்லா மாளினுமிவ் வையம் புரக்கினுமெய்ஞ்
ஞானமில்லா ரேழையன்றே நட்பே பரஞ்சோதீ.

௩௨௩. விண்முதன் மண்காறு மெய்யில்லை யென்றுணர்ந்தார்
கண்முதன் மைத்திருவைக் காட்டாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨௪. சிவஞான மில்லாத செல்வவழ் யெல்லா
மவஞான மென்றகன்றே னாளாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨௫. கயிலாயம் வைகுந்தங் கண்டாரு மிங்கா
ருயிராகி னாரென்னு மொண்ணூல் பரஞ்சோதீ.

௩௨௬. அப்பருஞ் சுந்தரரு மக்கயிலை நின்றிழிந்தே
யிப்புடவி வந்துகண்டா ரெம்மான் பரஞ்சோதீ.

௩௨௭. ஆதலிற் சாலோக மச்சாமீ பம்போத
வீதலிற் சாரொருவீ டாகா பரஞ்சோதீ.

௩௨௮. ஞானசா யுச்சியநல் காவிடினு நாயேற்கன்
பானசா ரூபநல்கி யாளாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨௯. மாரூப மண்ணுதிக்குஞ் சாரூப மல்லாவண்
சாரூப மொன்றைத் தருவாய் பரஞ்சோதீ.

௩௩0. இந்தப் பகுதியுடம் பின்னுமெடுத் திப்புவிக்கட்
பந்தப் படவெனைநீ பண்ணேல் பரஞ்சோதீ.

௩௩௧. காமியினுங் காமியரோ காமுறுதற் குள்ளவிந்தப்
பூமியினா னுற்றதுன்பு போதும் பரஞ்சோதீ.

௩௩௨. சின்னாளிப் பூமிநின்றீர் சேர்ந்தி ரழுக்கெனக்கண்
ணன்னார்க் கரனுமுரைத் தானே பரஞ்சோதீ.

௩௩௩. மண்ணுலக மாசேறி மாளுமுன்னர் விந்துகொள்ளை
யுண்ணுமைழதல் போலிழுக்கொன் றுண்டோ பரஞ்சோதீ.

௩௩௪. இப்படியா மண்வாழ்வை யின்பென் றெனார்க்கதையே
யெப்படிமே லுங்கொடுப்பா யீசா பரஞ்சோதீ.

௩௩௫. இச்சைவழி யேநின் னிருஞ்சத்தி செய்யுமென
லச்சுருதி சொல்கடப்பா டன்றோ பரஞ்சோதீ.

௩௩௬. தவம்புரிந்து வாழவிம்மண் டக்கதெனி னுங்கோ
ளவம்பொருத லூங்கென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதீ.

௩௩௭. மாசிலப்பி ராகிருத மன்னுசுத்தப் பேராக்க
மீசிலப்பி ணைத்தா ளிறையே பரஞ்சோதீ.

௩௩௮. நாங்கடவு ளென்பார்க்கு நஞ்செயலே யென்பார்க்கு
மாங்கதிகொல் லோவெனக்கு மாகும் பரஞ்சோதீ.

௩௩௯. உன்னைவிடு வோர்க்கிரங்கா வுன்னருடா னுன்னைவிடா
வென்னைவிட ஞாயமுண்டோ வெந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௩௪௦. வாவா வலிந்துகொள்ள வாவா வளைந்துகொள்ள
வாவா நுகர்ந்துகொள்ள மாண்பார் பரஞ்சோதீ.

௩௪௧. தீயனைய செக்கர்த் திருமேனி காட்டியருள்
பேயனைய நான்வாழ்வான் பீடார் பரஞ்சோதீ.

௩௪௨. இன்பை நினைத்திருக்கு மென்னைவிழுங் காவிடினுன்
னன்பை நினைத்தே யழுவேன் பரஞ்சோதீ.

௩௪௩. மண்ணி னவைசெறுக்கு மாண்புபெறு காதேனிற்
கண்ணி மிகக்கலுழ்வேன் கந்தா பரஞ்சோதீ.

௩௪௪. என்னன் பினைத்தெனநீ யெண்ணியெனைக் கொள்ளாயே
னுன்னன்பை யுள்கி யுழல்வேன் பரஞ்சோதீ.

௩௪௫. அனைத்து மிருக்குமுனை யண்ணிநிற்கு மென்றன்
பினைத்தென் றறிந்தருளா தென்னே பரஞ்சோதீ.

௩௪௬. இச்சூர்த்த பூவாழ்க்கை யின்றியுனைத் தேடவொரு
பிச்சேற்றி விட்டாய் பிதாவே பரஞ்சோதீ.

௩௪௭. என்வினையோ * நின்வினையோ வேதோ வறிகிலனென்
றன்வினையி னீசுடாத் தன்மை பரஞ்சோதீ.

௩௪௮. தனித்த வமைதியருட் சால்பாமஃ தொன்றே
நனித்த கருத்துடையார் நோன்மை பரஞ்சோதீ.

௩௪௯. காழ்த்த மரம்போன்று கற்போன் றிருக்குநெஞ்சிற்
பாழ்த்தமரு ளல்லான்மற் றுண்டோ பரஞ்சோதீ.

௩௫௦. எரியிடை யிட்டமெழு கென்னவுரு கன்புக்
குரியவ ருய்வாரிஃ துண்மை பரஞ்சோதீ.

௩௫௧. சேரக் கருதுபுதஞ் செம்முகமெல் லாம்விழிநீர்
வாரக் கலுழ்வாரும் வாழ்வார் பரஞ்சோதீ.

௩௫௨. ஈரக் கிருபையினை யெண்ணுபுதங் கையுமெய்யுஞ்
சோரக் கிடப்பாருந் தோன்றார் பரஞ்சோதீ.

---

* நின்வினையோ = உனது செயலோ ?.

௩௫௩. தெய்வநகைப் பேய்பிடித்துத் தேங்குநர்க்கு நின்னரிய
சைவநிச வாழ்வுவந்து சாரும் பரஞ்சோதி.

௩௫௪. மறவாத வாய்மறந்து மண்மறந்து நின்னை
மறவாத பத்தருமே வாழ்வார் பரஞ்சோதி.

௩௫௫. மண்மறந்து விண்மறந்து மைத்தமலம் வெல்லினுநின்
கண்மறைந்த பின்றான் கதியாம் பரஞ்சோதி.

௩௫௬. மானவர்முன் ஞானம் வருவதுண்டேல் வானவன்முன்
ஞானமுறற் கையமுண்டோ நட்பே பரஞ்சோதி.

௩௫௭. வெந்தோ மறத்தருளுன் மேலருளை நான்மறந்தா
லந்தோ கெடுவே னடியேன் பரஞ்சோதி.

௩௫௮. எண்ணிற் படாவுனரு ளென்னைவளை யாவிடினிம்
மண்ணிற் புரண்டழுவேன் மன்னே பரஞ்சோதி.

௩௫௯. நண்ணுதுன்பு நம்வினையே நன்மையவ னீகையென
வெண்ணுமன்ப ருன்கா ணிறையே பரஞ்சோதி.

௩௬0. தொழுவே மதிபடையாத் தோமுளறு யிவ்வா
றழுவே பிறந்தேனு வையா பரஞ்சோதி.

௩௬௧. மற்றுக்க மற்றிருந்து வாழவுதித் தீர்கணல்லா
ரெற்றுக்கு நானுதித்தே னீசா பரஞ்சோதி.

௩௬௨. பற்றுக் களைந்தேநின் பாதம் பெறுவொருநா
னெற்றுக் குதித்தே னியம்பாய் பரஞ்சோதி.

௩௬௩. கொன்செய்வான் றட்டிருவே கொள்ளப்பல் லோர்பிறந்தா
ரென்செய்வா னுன்பிறந்தே னேசில் பரஞ்சோதி.

௩௬௪. யானுறங்கும் போதுகருள் யானைவரின் ஞானசிங்கந்
தானுடன்று நோக்கவருள் சாமீ பரஞ்சோதி.

௩௬௫. அன்பாருன் றண்கடைக்கட் பார்வையே யார்வுடைய
வென்போல்வார் செல்வமும்ப ரேறே பரஞ்சோதி.

௩௬௬. துன்ப முறுவுனக்குத் துன்பந் தெரிமோவத்
துன்பமெம் போல்வாரே சொல்வார் பரஞ்சோதி.

௩௬௭. நோய்கொல் வயித்தியர்க்கு நோய்கொல் வயித்தியனீ
யாய்மல் கருட்டிறமா ராய்வார் பரஞ்சோதி.

௱௬௮. நோற்றல் சிறந்துதிகழ் நண்ணுணர்வுள் ளார்களுநின்
றாற்றல் வரைந்துநவில் வாரோ பரஞ்சோதி.

௱௬௯. வான்றிறமு மண்டிறமுஞ் சொல்லவல் லார்களுநின்
றான்றசெயல் சொல்லவறி வாரோ பரஞ்சோதி.

௱௭௦. அளியினு மின்னளியென் றையமறக் காணான்
விளியினு முன்னைவிடு வேனோ பரஞ்சோதி.

௱௭௧. கோதிலுனக் குத்தோழன் கொள்ளடிமை பிள்ளையென
வாதலுநல் லாக்கமன்றோ வம்மான் பரஞ்சோதி.

௱௭௨. இல்லவடொண் டன்சிட னென்ன வமைதலுமோ
ரல்லகண்ட மில்லாக்க மாமே பரஞ்சோதி.

௱௭௩. அரந்தையென்போல் வாரீண் டரற்றலுநீ வாளா
விருந்திடலுந் தொல்வழக்கோ வேகா பரஞ்சோதி.

௱௭௪. பெருங்களிப்பை நாடுநர்க்குப் பேரரந்தை மேவ
லருங்கருத்தி னாணைகொல்லோ வண்ணா பரஞ்சோதி.

௱௭௫. நல்லமுதங் காணுமுன்னர் நஞ்சுகண்ட வாறுனருள்
புல்லிடுமுன் றுன்பே புலுமோ பரஞ்சோதி.

௱௭௬. எம்மார்க்க மெவ்வா றியம்பினுஞ் சீவனுன்றாற்
செம்மாக்கு மென்பதென்றன் றீர்வை பரஞ்சோதி.

௱௭௭. மாவுலகிற் பன்மதம்பல் வாறுகழ றற்றானுந்
தேவுயிர்க ளுண்டெனலென் றீர்வை பரஞ்சோதி.

௱௭௮. அவ்விரண்டு மத்துவித மாஞ்சித் தெனவுமுற்ற
தெவ்விழந்து வாழ்வுள்கென் றீர்வை பரஞ்சோதி.

௱௭௯. காணரிய வவ்விரண்டைக் கண்டுசம மாகாமை
யாணவமென் றோர்ந்தேனென் னன்பே பரஞ்சோதி.

௱௮௦. நானவுயி ரைத்தேவை நோக்குநெறி காணார்சொன்
ஞானமுமோர் ஞானங்கொன் ஞானீ பரஞ்சோதி.

௱௮௧. உரைத்தபடி செய்வாக் குளாருமுயிர்ப் போதங்
கரைத்தநிலை காண்பாரோ கந்தா பரஞ்சோதி

௱௮௨. கண்ணிமைப்ப தற்குளுல கைச்சூழ் வருவோரு
முண்ணிலைத்த சித்தறிவா ரோமா பரஞ்சோதி.

௲௮௩. எண்சித்தி யாடுதிற னெய்ந்தோரு மத்துவித
வண்சித் தறிவாரோ மன்னே பரஞ்சோதீ.

௲௮௪. கட்டிரா மெய்யடியார் காதற் கினியவனை
விட்டிரே னன்பினினி மேவாய் பரஞ்சோதீ.

௲௮௫. கண்ணுமெனை யும்முனையுங் காட்டாத வல்லிருளை
யுண்ணுமுனை நானடையா றேதாய் பரஞ்சோதீ.

௲௮௬. அனைத்துயிரு நின்னடிமை யாயுந் துயர்தல்
வினைத்திற லன்றோமேல் வேந்தே பரஞ்சோதீ.

௲௮௭. மாறாக் கருணைவெள்ள மன்னுன் மனநினையிற்
பாறாக் கலக்கமெல்லாம் பாறும் பரஞ்சோதீ.

௲௮௮. ஒல்காக் கருணைவெள்ள வூற்றுன் மனநினையிற்
பல்காற் கவலனைத்தும் பாறும் பரஞ்சோதீ.

௲௮௯. ஆறாக் கருணைவெள்ள மாமுன் மனநினையி
னூறாக்கை யல்லலெல்லா மோவும் பரஞ்சோதீ.

௲௯௦. மாயாத் தனிக்கருணை மன்னுன் மனநினையின்
வீயாக்கை யாறனைத்தும் வீயும் பரஞ்சோதீ.

௲௯௧. சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வன்றேநீ
நந்தைக் குறைத்தசொற்கண் ணொள்காப் பரஞ்சோதீ.

௲௯௨. ஆசறுசின் முத்திரையே யப்பொரு ளாகுமென
வேசறுநின் பத்த ரிசைப்பார் பரஞ்சோதீ.

௲௯௩. அஃதே பெருங்கேடு மான்றபெரும் பேறுமெனப்
பஃறே மறுத்தார் பகர்வார் பரஞ்சோதீ.

௲௯௪. அம்முடிவே யென்முடிவு மாகவென்று காண்பென்சொல்
செம்முடிவே தத்தாது தேட்டே பரஞ்சோதீ.

௲௯௫. மாலூறுவல் காட்டா வருத்துகின்ற வல்லிருட்பேய்
காலிறுபு வீழ்நாள் கழறாய் பரஞ்சோதீ.

௲௯௬. மயலூறுவல் காட்டா வருத்துகன்மப் பேய்தான்
செயலிறுபு வீழ்நா டெரியாய் பரஞ்சோதீ.

௲௯௭. பன்மையுரு வாகப் படர்ந்தலைக்கு மாயைப்பேய்
வன்மையிறு வீழ்நாள் வழங்காய் பரஞ்சோதீ.

௩௯௮. செல்வளர்கண் ணொருதாஞ் சேராமே யுய்யவொரு
வால்வளர்வ தெந்நாள் வழங்காய் பரஞ்சோதீ.

௩௯௯. கோல்வளைகொள் கையார் குழப்பமற வென்கணொரு
தோல்வளர்வ தெந்நாள் சுரேசா பரஞ்சோதீ.

௪00. புவிதழைக்கு நெஞ்சினது போககறுத்துய் வானோர்
செவிதழைப்ப தெந்நா ளெரியாய் பரஞ்சோதீ.

௪0௧. பண்டழைக்குஞ் செந்துவர்வாய்ப் பாவைமுகம் பாராமேவா
கண்டழைப்ப தெந்நாள் கழறாய் பரஞ்சோதீ.

௪0௨. புல்லறிவெ லாமொழிந்து போயிற்றுப் போயிற்றென்
வல்லறிவு வந்துநிற்க வாராய் பரஞ்சோதீ.

௪0௩. என்கண்ணா தாயமல வேசறுப்பா னென்றுரைத்தாய்
புன்கண்ணை நன்கறுத்தாள் பொன்னே பரஞ்சோதீ.

௪0௪. வருந்தேல் வருந்தேலென் வாயுறைதான் கொண்டு
வருந்தேவு நின்னையல்லான் மற்றார் பரஞ்சோதீ.

௪0௫. திரிதருமெ னெஞ்சைத் திருத்தியரு ளார்த்தன்
கரிசறுமு னெஞ்சே களிசால் பரஞ்சோதீ.

௪0௬. மனையாட்டி மக்களென மால்கொளா வாறிங்
கெனையாட்டு நிற்பவரா ரீசா பரஞ்சோதீ.

௪0௭. அங்காட்டி யாடரிவை யார்நலம்வெஃ காமலெனை
யிங்காட்டு நிற்பவரா ரீசா பரஞ்சோதீ.

௪0௮. நாயன்ன வெற்குனடி நாட்டமுறச் செய்தவரார்
சேயன்ன தேவாய்த் திகழும் பரஞ்சோதீ.

௪0௯. கழுதன்ன வெற்குனடி கண்ணுளந்தந் தார்யா
ரிழுதென்ன மிக்கினிக்கு மின்பே பரஞ்சோதீ.

௪௧0. முசுவன்ன வெற்குனடி முன்னுளந்தந் தார்யார்
வசுவன்ன மேனியவிர் மாகா பரஞ்சோதீ.

௪௧௧. தெவ்வாற் றுயருழந்து தேயெனைநீ நோக்காயே
லெவ்வாற்று னுய்வே னிறையே பரஞ்சோதீ.

௪௧௨. நிசிதேங்க நிற்குமெனை நீபோர்த்தி யாயிற்
சுசிதேங்க நிற்பேன் சுவாமீ பரஞ்சோதீ.

௪௧௩. முண்முனைக் கொப்பாய மூர்க்கத்தி னோலாமை
யண்முனைக் கொள்ளேனென் பாயோ பரஞ்சோதி.

௪௧௪. முழுத்தவத் தோர்க்குமதை முன்னார்க்கு மொன்றும்
விழுத்தெய்வ நீயலையோ வீட பரஞ்சோதி.

௪௧௫. அலகிலா வாசுகுடி யானாலு மவ்வா
சுலகெலா மானனரு ளோட்டும் பரஞ்சோதி.

௪௧௬. நற்றே வினையடுத்து நன்றேது நண்ணாமே
வெற்றே கழிவேனோ விண்ணாள் பரஞ்சோதி.

௪௧௭. என்னே தெலாமுருக்கு மீசவுனக் காளாயுங்
கொன்னே கழிவேனோ கோதில் பரஞ்சோதி.

௪௧௮. பொய்யெலாஞ் செற்றுப் புரவாமல் விட்டிடினென்
றெய்வமே யாதுசெய்வேன் சேயே பரஞ்சோதி.

௪௧௯. வீணவாப் பாவி வெருக்கொள வெய்தருட்கே
வேணவா வுற்றேன் விமலா பரஞ்சோதி.

௪௨௦. பவாரி யெனவிளங்கிப் பந்தங்கா தேனுக்
கவாவு மெனைக்கழிக்க லாமோ பரஞ்சோதி.

௪௨௧. எள்ளினு மேதிலரு ளில்லையோ வென்றெனைநீ
தள்ளினும் போகேனென் சாமீ பரஞ்சோதி.

௪௨௨. ஈனம்போ மாறென் னிதயநடு வேகருணை
வானம்போல் வந்து வளையாய் பரஞ்சோதி.

௪௨௩. கண்கண்ட தைத்தான் கருத்துக் கருதுமென
விண்கண்ட மேலோர் விதிப்பார் பரஞ்சோதி.

௪௨௪. உருவிலி யாகவுனை யுள்ளிடத்தி னெஞ்சு
கருதவறி யாதேயென் கண்ணே பரஞ்சோதி.

௪௨௫. யாதொரு நல்லுருவா யாணரகக் கண்ணினைதல்
கோதறு மார்க்கமன்றோ கோவே பரஞ்சோதி.

௪௨௬. அவ்வுருவ நாட்டமன்றி யாடுமன நில்லாதென்
றெவ்வறிவு ளார்தா மியம்பார் பரஞ்சோதி.

௪௨௭. உள்ளடக்க லிற்கிவ் வுபாயமறி யார்தாருந்
னொள்ளருளைக் கண்ணுறுவா ரோமா பரஞ்சோதி.

௪௨௮. வானம்போ லுள்ளே வரைந்துசிந் திக்கதனுமெய்
யானவுரு வப்படர்வே யாகும் பரஞ்சோதீ.

௪௨௯. தேவருவே யென்றிருப்போர் சிந்தையுண்மை காணுமே
மாவலைவே கொள்ளுமெனல் வாய்மை பரஞ்சோதீ.

௪௩0. அருவநிலை காண்பதற்கே யாளுருச்சிந் திப்பார்
பருவமுடை யாரென் பதியே பரஞ்சோதீ.

௪௩௧. மனத்தினுக் கெட்டாத வத்துவென்று வேதந்
தொனித்தது மிக்கருத்தே தூய பரஞ்சோதீ.

௪௩௨. எட்டா தெனுமதுவே யோர்ச்சோகம் பாவனையி
லெட்டா திருப்பதில்லை யென்னும் பரஞ்சோதீ.

௪௩௩. ஆவதே னெஞ்சிறந்த வத்துவித வாக்கமதைப்
பாவனு யோகிலர்பார்ப் பாரோ பரஞ்சோதீ.

௪௩௪. பாவனையி னெஞ்சுப் படர்ச்சியற்ற காலமந்தப்
பாவனையு மின்றறலுன் பாதம் பரஞ்சோதீ.

௪௩௫. அன்னிய பாவனைக ளன்னியஞ்செய் யும்மதனாற்
றன்னிலை யிற்செயனற் சார்வே பரஞ்சோதீ.

௪௩௬. இத்தகரோ பாசனையை யேதிலார் செய்யார்நல்
வித்தகரே செய்வார் விடாரோம் பரஞ்சோதீ.

௪௩௭. இம்மார்க்கந் தானே யிமையோ ரிருடிகட்குஞ்
சன்மார்க்க மாயிற்றென் றந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௪௩௮. முத்தி யனுக்கிரக மூர்த்தியை நீக்கலுமுன்
மத்தர் மதக்கொள்கை யாமே பரஞ்சோதீ.

௪௩௯. பெந்தமுத்தி யுண்டெனவே பேசுமறைக் கேபகைபே
செந்தயுத்தி நூலையுங்கொள் ளேனே பரஞ்சோதீ.

௪௪0. முத்தியில்லை யென்றே மொழிமதத்தை நம்புகின்ற
புத்தியுமோர் புத்திகொல்லோ பொன்றாப் பரஞ்சோதீ.

௪௪௧. முத்திநெறி போலே மொழிந்ததுவின் றென்வழியின்
முத்தியடைந் தாருமுண்டோ மோசம் பரஞ்சோதீ.

௪௪௨. பெந்தமுத்தி யில்லுனக்குப் பெந்தமுத்தி யோத்துரையா
பெந்தமுத்தி சீவனுக்கே பேசும் பரஞ்சோதீ.

௪௪௩. முத்திநித்த மென்றும் முதுநூன் முழங்குதலி
னத்தையடை வத்துநித்த மாமே பரஞ்சோதி.

௪௪௪. அறிவாமெய் வத்துமற்றொன் றுதலற்ப மாதல்
செறிவாமுக் காலுமில்லை தேவே பரஞ்சோதி.

௪௪௫. பன்மணியி லோர்நூலே பற்றிநிற்கு மாறறிய
நின்மகிமை யூர்த்தமெங்கு நிற்பாய் பரஞ்சோதி.

௪௪௬. கருவமிச மாமாறு காந்தியோங் கார
வுருவமிச மாமென்ற லொவ்வும் பரஞ்சோதி.

௪௪௭. ஏசணு ஞானனணி யெய்தளவு மோர்மதத்தி
னேசணைப் நிற்றனல்ல நேர்மை பரஞ்சோதி.

௪௪௮. ஏர்க்கா லிலிநடவா னவ்வா றியாதொருநன்
மார்க்கங் கொளான்மதியு மாமே பரஞ்சோதி.

௪௪௯. பாத்துமர மாகளவும் புல்வேலி வேண்டுதல்போ
லாத்தனருள் காறமத மாமே பரஞ்சோதி.

௪௫௦. இழுக்கிறெய்வ நிச்சயமு மெற்றியுண்ட லாதி
வழுக்களைவு முள்ளதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.

௪௫௧. அத்தெய்வ மாசிரிய னைய்நின் றருளுமுத்தி
வத்துநிலை யென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.

௪௫௨. இனத்தையொழித் தெஞ்ஞான்று மேகாந்த மாகி
மனத்தையடக் கென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.

௪௫௩. குதிமனத்தைக் கொல்லாமற் கொல்லுவது மேலா
மதியெனச்சொல் கின்றதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.

௪௫௪. எத்திசையுஞ் செல்லா திழுத்தமன தைக்கமல
மத்தியில்வை யென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.

௪௫௫. அக்கமலத் தார்தேவா வாள்குருவை யுள்கியுறன்
மக்கினமி லின்பெனனன் மார்க்கம் பரஞ்சோதி.

௪௫௬. உன்னோர் தகரால யத்தைநுவ லோர்நூலிற்
சொன்னேனிவ் வுண்மைநன்கு தாவார் பரஞ்சோதி.

௪௫௭. நட்டிடத்தின் மிக்குநிற்போர் நல்லங்குட் டத்தளவாங்
கட்டொளியைக் காண்பாரென் கண்ணே பரஞ்சோதி.

௪௫௮. அவ்வொளிக் கண்ணழுந்தி யார்ப்பின் றளாதலவர்
செவ்வொளிச் செல்வமன்றோ சேயா பரஞ்சோதீ.

௪௫௯. நீடத்தூ வஞ்சொன் னிகமமங் குட்டவொளி
கூடத்த * னென்றே குயிலும் பரஞ்சோதீ.

௪௬0. அந்தவொளி தான்மலத்தி னார்ப்புண் டிருத்தலினாற்
பந்தவுயி ராமே பரமா பரஞ்சோதீ.

௪௬௧. அவ்வுயிரி னுக்குயிரா யார்ப்பி லகண்டமதா
யெவ்வுயிரு மாணீ யெனைக்கொள் பரஞ்சோதீ.

௪௬௨. ஆன்மாவி னீயிருந்து மாளுருவெண் ணாத்தாழ்வி
னான்மா றுணர்ச்சியுற்ற தில்லை பரஞ்சோதீ.

௪௬௩. எத்தனை சாத்திரத்தை யெத்தனைநா ளோர்ந்தாலு
மத்துவிதங் காண்ட லரிது பரஞ்சோதீ.

௪௬௪. உன்றன் கடைக்கணிப்பா மொன்றுள்ள தாமாயி
னின்றன்மை கோட லெளிது பரஞ்சோதீ.

௪௬௫. பேறியம்பு சாத்திரமும் பீடர்சொற் கேட்டலுமுள்
வீறடங்கி நிற்குமட்டும் வேண்டும் பரஞ்சோதீ.

௪௬௬. சார்ந்தபக்க மாமுயிர்தான் சன்மார்க்கர் கேள்விவிட்டா
லீர்ந்திழுக்கும் வெம்மோகத் தேகும் பரஞ்சோதீ.

௪௬௭. சன்மார்க்கம் போன்றிழிவு சாற்றுநூற் கேள்விகளுந்
துன்மார்க்க மாகுமன்றோ தோமில் பரஞ்சோதீ.

௪௬௮. கோதுக்கு னின்றே குடிகெடுப்பா ரோர்ஞான
மேதுக்குப் பேசுகின்றா ரெந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௪௬௯. முன்னறத்தா னின்னன்பு முற்றப் பிறந்தார்க்குப்
புன்னுவற்சி மார்க்கம் பொருந்தா பரஞ்சோதீ.

௪௭0. தலத்திருக்க வாசையுற்றோர் சண்டாளர் பெய்த
மலத்தினையு முண்பாரே மாசில் பரஞ்சோதீ.

௪௭௧. பிண்டத் தடைந்ததையே பேரண்டத் தும்மடைவார்
தண்டத் தவத்தாருந் தந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௪௭௨. ஆன்மாவைத் தானடைந்தோ ரம்முதல்வ னைபர
மான்மா வுனைத்தா னடைவார் பரஞ்சோதீ.

---

* கூடஸ்தன்=தலைவன், முன்னோன், ஜீவசாக்ஷியென்ப.

சஎங. பூதத்தான் யாதனவிந்த பொள்ளற் கடத்தைநம்ப
லேதத்தார் பக்கமன்றோ வெம்மான் பரஞ்சோதி.

சஎச. வாழுயிருந் தேகமுமன்றி மற்றையவெல் லாஞ்சடமென்
றாழுறுதி யுள்ளாரே யோர்வார் பரஞ்சோதி.

சஎரு. மெய்ஞ்ஞானம் பேசாத வேட்கையெலா மெஞ்ஞான்று
மஞ்ஞான மென்று வறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

சஎசா. வாலாரு மத்துவித வாழ்வைப் பெறுமாறு
மாலாயு ளேனினிக்கொள் வந்து பரஞ்சோதி.

சஎஎ. சங்கமத்தைத் தாவரத்தைத் தாங்குந் திருவருளா
மங்களத்தை நச்சேனைக்கொள் வந்து பரஞ்சோதி.

சஎஅ. பூச்செய்கை யேமகிழ்செய் பூரணதே வென்றாரிற்செய்
தீச்செய்கை யாளரைநான் சேரேன் பரஞ்சோதி.

சஎகூ. ஓங்கிழவு மில்லை யுதிப்புமில்லை யென்றிடிக்குந்
தீங்கிளவி மேகமுனைச் சேர்வேன் பரஞ்சோதி.

சஅ0. பொருந்திரை வாரிதிசூழ் பூவினிலீ ருள்ளார்
வெருவினுழல் வாரோ விளம்பாய் பரஞ்சோதி.

சஅக. திருந்திமையார் பூசலெலாஞ் சேராமே செய்தா
யருந்திருவா முனைறு ளளியாய் பரஞ்சோதி.

சஅஉ. இன்புருவே யாமொருநீ யேழைமையேன் மீதிதுநா
வன்புனையே லெற்கிணையா ரையே பரஞ்சோதி.

சஅங. பாண்வண்டர் சேர்காவாழ் பண்ணவர்க ளேத்துநின்றாட்
சேண்மஞ்சு தாராய் சிவமே பரஞ்சோதி.

சஅச. அழுதழுதிங் கேமாழ்கா தந்தமிலொள் ளின்பா
யொழுகொளியைக் காட்டியரு ளோமா பரஞ்சோதி.

சஅரு. பொருமாரன் றன்னைவெல்லெலாண் புந்தியர்கோ னின்சீர்
வருமாறு புல்லியருண் மஞ்சார் பரஞ்சோதி.

சஅசா. திருத்தகு சீரறிவு சேர்ந்தனருட் கண்மொனல்
றுருத்திர ரோதுரையு முண்டே பரஞ்சோதி.

சஅஎ. ஆசறு பெய்வளையா ராண்மக்க ளுக்குமரு
ளீசர னியலையோ வேகா பரஞ்சோதி,

௪௮௮. தோமுதா லென்றியமன் றாதரெனைப் பற்றவரிற்
காமுதால் காமுதா லென்பேன் பரஞ்சோதீ.

௪௮௯. பாசிவா பாசிவா வென்றியமன் பற்றவரிற்
காசிவா காசிவா வென்பேன் பரஞ்சோதீ.

௪௯௦. ஏசன்வா வேசன்வா வென்றியமன் பற்றவரிற்
ஈசனே ஈசனே னென்பேன் பரஞ்சோதீ.

௪௯௧. நாசனுக்கி ரக்தொழிலை நாசஞ்செய் தாளுதற்கு
நீசமர்த்த னல்லைகொலோ நேயப் பரஞ்சோதீ.

௪௯௨. என்றுசனைத் தீண்ட வேமநீ வல்லனல்லை
யென்றே சொலாதிருப்பை கொல்லோ பரஞ்சோதீ.

௪௯௩. மாண்பார்க்கு நல்லாய்நின் வண்டா ளுருதுதுன்பே
காண்பேற்கு முண்டோ களிதான் பரஞ்சோதீ.

௪௯௪. கூடிமகிழ் நீர்மை கொளாவிடினு நின்சீரே
பாடிமகிழ் கின்றேன் பதியே பரஞ்சோதீ.

௪௯௫. பருதிமுன் கண்ணேபோற் படியாவிட் டாலுங்
கருதிமகிழ் கின்றேன் களிசால் பரஞ்சோதீ.

௪௯௬. கேடற்ற தெள்ளமுதங் கிட்டிற்றுக் கிட்டிற்றென்
றேடத்த னைவந் தருளாய் பரஞ்சோதீ.

௪௯௭. தரணியொடு வானுமெச்சத் தண்ணளியி னென்னுண்
முரணியதுன் பெல்லா முருக்காய் பரஞ்சோதீ.

௪௯௮. வரைவிடுசொல் லிற்கடங்கா வானு யளாவ
விரைவொடென் முன்வருதி வேதா பரஞ்சோதீ.

௪௯௯. யாதனை யெற்றுக் கியான்கொணர்வ லின்பமெனப்
போதனை செய்தாள்செம் பொன்னே பரஞ்சோதீ.

௫௦௦. அல்லுமின்றி யெல்லுமின்றி யந்தரமா நிற்குநிலை
வல்லவர்கண் மாட்டே மதியீ பரஞ்சோதீ.

௫௦௧. பூவயி னில்லார் புரைதணந்த விண்ணுறுவா
ராவயி னெற்குமளித் தாளோம் பரஞ்சோதீ.

௫௦௨. பாசநூல் பாரேன் பசுநூலுங் கொள்ளேனல்
லீசனூல் பார்ப்பே னிறைவா பரஞ்சோதீ.

௫௦௩. காமக் கனல்கனற்றக் கட்டுண் டறிவழிந்து
சாமக்கள் சார்பினில்லேன் றுயே பரஞ்சோதி.

௫௦௪. யாது புகழ்மைத்தோ யாது பெருமைத்தோ
கோது துமிக்கவதைக் கொள்வேன் பரஞ்சோதி.

௫௦௫. இருபாற்பட் டாலுரிமைக் கினமுண்டா மென்றே
யொருபாற்பட் டேனே யுணர்வே பரஞ்சோதி.

௫௦௬. நீவாழ்க நீவாழ்க நித்தலுமென் றோதுனுரை
யேவாழ வந்தா ளினியோம் பரஞ்சோதி.

௫௦௭. துன்புகூர்ந் திங்கே சுலாங்குண மோங்காம
லன்புகூர்ந் தென்னைநீ யாள்க பரஞ்சோதி.

௫௦௮. நட்டார்க்கும் விட்டார்க்கு ஞாயவழி யேபலனீ
பட்டாங்குத் தேநீயென் பாடாய் பரஞ்சோதி.

௫௦௯. நாக்குழற மெய்சிலிர்க்க நல்விழிக ளூற்றெடுக்க
வாக்குமரு ணோக்க மளித்தாள் பரஞ்சோதி.

௫௧௦. உள்ளக் களிகூர்ந் துடன்மறந்து நானுனருள்
வெள்ளக் கடலாழ்வான் மேவாய் பரஞ்சோதி.

௫௧௧. பார்த்தவிட மெல்லாம் பரவெளியாய் நிற்குநிலை
சேர்த்தருடி யென்னெளிமை தீரப் பரஞ்சோதி.

௫௧௨. எதுவோ வெனைநீங்கா தென்றுமுள்ள தெய்வ
மதுவே குகனென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௩. எவனோவென் னோடே யிருக்குங் குகதே
வவனேகொள் வானென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௪. எதுசுகமீ யன்பா யிருந்துளதோ நட்டார்க்
கதுகுகனே நீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௫. எப்பொரு ளிம்மண்விண் ணெங்கு நிறைந்துளதோ
வப்பொரு ணீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௬. எவ்வத்து முற்றுமளித் தேந்தி யொடுக்குமரோ
வவ்வத்து நீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௭. எப்பிரம மெஞ்ஞான்று மேசிலறி வாயுளதோ
வப்பிரம நீயென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதி.

௫௧௮. தீதோன் றிலாவுன்மேற் றீதேதுஞ் சொன்மதத்தைக்
கோதென் றொழிப்பனன்றிக் கொள்ளேன் பரஞ்சோதீ.

௫௧௯. வத்துநிச்ச யந்தான் வழுவாயி னெய்தியவுண்
முத்தியுமவ் வாறே முருகா பரஞ்சோதீ.

௫௨௦. தொக்குடைய வாவிதொறுஞ் சோதிநீ யுள்ளதனா
லெக்குடிவந் தாருமுத்தி யெய்வார் பரஞ்சோதீ.

௫௨௧. துணிதார கம்மெமக்கே சொந்தமெனு முந்நூ
லணிபார்ப்பார் சொன்னீதி யாமோ பரஞ்சோதீ.

௫௨௨. பல்வருணத் தாரும் பரயோக தாரகத்தின்
செல்வமடைந் தாரென்றார் செப்பார் பரஞ்சோதீ.

௫௨௩. விப்பிரரல் லாதபல்லோர் மெய்த்தா ரகயோகஞ்
செப்பமொடு செய்துசொற்றார் பன்னூல் பரஞ்சோதீ.

௫௨௪. சிற்பிரண வத்தைச் செபிப்பவர் சுத்தரெனா
நற்பனுவல் யாவு நவிலும் பரஞ்சோதீ.

௫௨௫. தொடர்கருமத் தாரெவருஞ் சூத்திரரே யென்னா
விடர்தபுக்கு நூல்க ளியம்பும் பரஞ்சோதீ.

௫௨௬. இயங்குபய கன்மமறு வெவ்வருமெய் வீட்டே
மயங்குப மன்னோசெம் மாப்பே பரஞ்சோதீ.

௫௨௭. சாதிபெரி தென்றுநினை தன்மையர்க்குஞ் சாதியில்லாச்
சோதியறி வுண்டாமோ தூய பரஞ்சோதீ.

௫௨௮. சாதியொழுக் கந்தான் சயனிப்போன் கைப்பொருள்போ
லேதமற நீங்க வியைபே பரஞ்சோதீ.

௫௨௯. பொல்லா மலக்கிழங்கைப் புய்க்குமருண் மேயவரை
நல்லார் மதித்தே நடப்பார் பரஞ்சோதீ.

௫௩௦. மாயிருண் ஞாலமுறு மாதவரை யோம்பாதார்
தாயிருள் காண்ட றவிரார் பரஞ்சோதீ.

௫௩௧. தாளாண்மை மெய்யடியார்த் தாழ்த லலம்பேணல்
வேளாண்மை யுள்ளார்தம் மேல பரஞ்சோதீ.

௫௩௨. வலிசான்ற தேவருநின் மாணவரை யெள்ளார்
கலிசான்ற குவ்வர் கணியார் பரஞ்சோதீ.

௫௩௩. முடிதாழ்த் தடிவணங்கி முன்கெடுத்து நிற்கு
மடியார்க்குத் தெவ்வ ரழிவார் பரஞ்சோதீ.

௫௩௪. கெழுதகைமை நேடிநிற்குங் கேளனெற்குன் மாட்சி
விழுமிதி னீவிளக்க வேண்டும் பரஞ்சோதீ.

௫௩௫. அழத்தகு மற்பேற்குன் றுசிலடி யென்னும்
விழுத்தகு சீரெந்நாண் மேவும் பரஞ்சோதீ.

௫௩௬. மேதி கரும்புழக்கு மேனாட்டை யாளினுமோர்
கேதி லுனைமறவார் கேளர் பரஞ்சோதீ.

௫௩௭. ஆதுல ராயினு மார்பிணிய ராயினு
நாத னுனையிழக்கார் நாரர் பரஞ்சோதீ.

௫௩௮. நலக்கேது நின்கருணை நாடகமே யாமென்
றிலக்கேதி லார்யா ரியம்பார் பரஞ்சோதீ.

௫௩௯. என்வாக்குத் தேவுனைத்தா னெஞ்ஞான்று மேவழா
நன்மாக்கு மூலமென்னு நன்னூல் பரஞ்சோதீ.

௫௪௦. கொன்பிறப்புற் றூரன்பு கூர்ந்து தவங்கிடக்கு
மின்பொழித்துக் கோட லெவனே பரஞ்சோதீ.

௫௪௧. நன்றியறிந் துன்னடியே நாளுளு நாடிநிற்ற
லின்றியொரு செல்வ மெவனே பரஞ்சோதீ.

௫௪௨. அங்குட்ட மிற்றென் றறிந்தவ் வளவினிற்கு
மங்குட்ட மா * னருடந் தாளாய் பரஞ்சோதீ.

௫௪௩. நீட்சிகுறைந் தங்குட்ட நிற்குநின தங்கிசத்தார்
மாட்சிமை யெற்கும் வருமோ பரஞ்சோதீ.

௫௪௪. நீண்மனமு மூச்சு நிரப்புற்றங் குட்டமுற
லேண்மகிமை யொள்ளருளர்க் கேயும் பரஞ்சோதீ.

௫௪௫. அங்குட்ட முங்கரைத லைக்கிய முத்தியென
வெங்கட் டொழுந்தார் விதிப்பார் பரஞ்சோதீ.

௫௪௬. அங்குட்ட மேமுக்கா லங்குலமு மாமிதலை
யுங்கட்டந் தீரெவர்க்கு மொப்பாம் பரஞ்சோதீ.

௫௪௭. நீட்சிகுன்றக் குன்ற நெடியநல னேங்குமென் றுட்
காட்சியுடை யார்புகல்வர் கண்ணே பரஞ்சோதீ.

* அங்குட்டமான்—அகஸ்திய மாமுனிவர்.

௫௪௮. நீளமே தீவினையு நீளமே நல்வினையு
நீளமே யெவ்வுலகு ளேயப் பரஞ்சோதி.

௫௪௯. தேமனுவுந் தேவுருவுஞ் செவ்வன் செபித்துநினைந்
தேமருநாக் கக்குன்ற லெய்தும் பரஞ்சோதி.

௫௫௦. நித்திரையி னெஞ்சிறந்து நீண்மூச் செழும்புதலி
னத்தகுநற் குன்றலில்லை யன்றோ பரஞ்சோதி.

௫௫௧. நீர்க்குணெடு மூச்சுநின்று நீணெஞ் சுலாவுதலிற்
சீர்த்தவக் குன்றலில்லை சேயே பரஞ்சோதி.

௫௫௨. தாக்குண்ணு மூர்ச்சை தனிலவ் விரண்டுமற்று
மீக்கொணிலை மேவா மயக்கே பரஞ்சோதி.

௫௫௩. குன்றாத குன்றலந்தக் கோதில் சமாதியென்று
நன்றா யுணர்ந்தோர் நவில்வார் பரஞ்சோதி.

௫௫௪. வீங்கார்வ ரித்தை விழியா விழிப்பென்றுந்
தூங்காத தூக்கமென்றுஞ் சொல்வார் பரஞ்சோதி.

௫௫௫. முன்னிலையில் லாமே முழுப்பிரம நாமெனரு
னன்னிலையென் பாருமுண்டிந் நாட்டிற் பரஞ்சோதி.

௫௫௬. அக்கொள்கை மெய்ந்நிலைய தாயினதற் கும்மேலா
மெக்கணனு மின்மரத்தி யற்கை பரஞ்சோதி.

௫௫௭. காட்சிதனின் முன்னிலைதாங் கண்டமா மாங்கழுந்தன்
மாட்சியெனத் தேர்ந்தணைவர் வல்லார் பரஞ்சோதி.

௫௫௮. சுவானுபவ வுண்மையிஃதுன் றாவருளுள் ளார்க்கே
சுவானுபவ மாகவந்து நண்ணும் பரஞ்சோதி.

௫௫௯. தோடுபட்ட காதுடைய தோகையர்செய் மாலொழித்துப்
பாடுபட்ட வர்க்கே பலனும் பரஞ்சோதி.

௫௬௦. ஒட்டேது மின்ஞானி யொள்ளுடம்பை யெவ்வாறு
விட்டானு முத்தியென்னும் வேதம் பரஞ்சோதி.

௫௬௧. நல்விழைவோ னுக்கைவிட்ட ஞான்றுசிவ மாவனெனச்
சொல்சிவநூல் போன்மறையுஞ் சொல்லும் பரஞ்சோதி.

௫௬௨. வெம்மைசகித் தோர்மெய் விதிப்படிசெய் யாவிடினுந்
தின்மை* யவர்க் கில்லையெனுந் தெண்ணூல் பரஞ்சோதீ.

௫௬௩. ஞானத்தா னீறுய ஞானியுடம் பைக்கண்டீறே
லீனத்தார்க் காமதெனு மோர்நூல் பரஞ்சோதீ.

௫௬௪. சுடுகாடல் லாதசெழுஞ் சோலைசெறி பாங்க
ரிடுமாறு கூறுமந்த வேர்நூல் பரஞ்சோதீ.

௫௬௫. அங்கில நீர்ப்பிடியு மாபாச முப்புமில்லா
நன்னில மாயிருக்கி னன்றே பரஞ்சோதீ.

௫௬௬. மெய்த்தசிவ லிங்கமென மின்னுருவை யாண்டுகல்லி
வைத்தகுழிக் கண்ணமர்த்தன் மாண்பே பரஞ்சோதீ.

௫௬௭. தாபித்த மூர்த்தந் தனைச்சிவம தாகவங்ஙன்
பாவித் தெலாஞ்செய்தல் பாங்கே பரஞ்சோதீ.

௫௬௮. செய்தவர்க்கு நற்பலனுந் தேயவள முங்குழமு
முய்தவங்க ளோங்குமந்த வூரிற் பரஞ்சோதீ.

௫௬௯. மாய்வறுத்த வவ்வுருவின் மண்டைபமு தேபடத்தேங்
காயடித்தல் செய்யார் கருத்தர் பரஞ்சோதீ.

௫௭௦. சொற்றமுறை விட்டுருவைச் சுட்டா னகரழியு
மற்றழியி லேரழியு மம்மான் பரஞ்சோதீ.

௫௭௧. பேதகமி லானுருவைப் பேணச்செல் வோர்களுக்குச்
சூதகமு மில்லையெனுந் தொன்னூல் பரஞ்சோதீ.

௫௭௨. காயம் விடுநாடு காசியெனிற் கங்கைதனிற்
றோயவிடல் வேண்டுமென்பர் தூயோர் பரஞ்சோதீ.

௫௭௩. தனத்திற் படாதார் தனத்தைநம் பாரிந்
தனத்திற் படாதுயர்வர் சாமீ பரஞ்சோதீ.

௫௭௪. மாதவற்கும் பொன்னனுக்கும் வாசவற்கு மாலோற்கு
மாதவற்குந் தேசீயம் மானே பரஞ்சோதீ.

௫௭௫. நச்செவ்வேள் கார்வேளே நல்லமுத மாவதெவ்வே
ணச்செவ்வே ளென்றறகு ஞாயம் பரஞ்சோதீ.

* தீமையே "இன்மை" எனவாயிற்று. இவ்வாறுதலே "நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு நல்குமே—இன்மையும் பாவமுஞ் சிதைந்து தேயுமே" எனும் இராமாயணச் செய்யுள்கொண் டறிக.

௫௭௬. பூக்கு மருங்காவும் பொன்னடியர் மேயவொரு
பூக்கு முயர்ந்ததெவன் பொற்பா பரஞ்சோதீ.

௫௭௭. பாக்கு மிலேயுமுறுப் பல்ல ருணைப்பாடு
பாக்கு முயர்ந்ததெவன் பண்டா பரஞ்சோதீ

௫௭௮. பாக்குரியு தேசீயென் பண்பெழா மேபடர்ந்துண்
பாக்குரிய வன்பிற் படராய் பரஞ்சோதீ.

௫௭௯. மாசுவையம் மென்றொருவி மன்னுபே ரின்பமெனு
மாசுவையம் மென்றுறுவேன் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௦. வன்பா லணைந்து வருந்தினுநா னஃகாத
வன்பா லணைத்தருடி மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௧. வருங்கருப்பைப் பேழை கறித்தருள வல்ல
வருங்கருப்பைப் பாழியருண் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௨. மாகந்தா காவெனன்பர் மட்டிலா மேமருவு
மாகந்தா நானுமுய்வான் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௩. வஞ்சத்தா ருகவுலாய் மாளா தரிற்குமிக
வஞ்சத்தா னல்லருள்செய் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௪. வானந்தா வத்துவித வல்லா ரவாம்பெரிய
வானந்தா வென்மிடிமை மாறப் பரஞ்சோதீ.

௫௮௫. கோணைக்குஞ் சின்மையிற்கும் கூட்டு மிருவினையாங்
கோணைக்குஞ் சித்தணையக் கோடி பரஞ்சோதீ.

௫௮௬. வள்ளிக்கு நேர வருங்கருணை காட்டியருள்
வள்ளிக்கு நாதாவென் மன்னே பரஞ்சோதீ.

௫௮௭. சாமிக்கார் தொண்டிழையாச் சத்துணர்ந்து சாகாது
சாமிக்கார் யாணரெற்குந் தாராய் பரஞ்சோதீ.

௫௮௮. விடகண்ட னெற்றிவந்து வேறுங் கிலிலா
விடகண்ட னெந்தையன்றே விண்ணு பரஞ்சோதீ.

௫௮௯. வேறுங்கி யாளரசை வேண்டா ரியல்பினுக்கு
வேறுங்கி யாதிதந்து மேவாய் பரஞ்சோதீ.

௫௯௦. காயமண்ணி லேவீழ்முன் கட்டறிவ தாமோரா
காயமண்ணி லேசறுமே காளாய் பரஞ்சோதீ.

௫௯௧. தீங்கரும்பு வாழ்வுவக்குஞ் சித்தமினித் தேங்காது
தீங்கரும்பு வாழ்வளித்தாள் சேயே பரஞ்சோதி.

௫௯௨. சத்தான சாமியுனைத் தானடைந்துய் பாக்கினிய
சத்தான யாவுநந்தத் தாடா பரஞ்சோதி.

௫௯௩. சாரமற்ற புல்லறிவு தானே நினைத்தொடர்வி
சாரமற்ற சீவரகஞ் சாரும் பரஞ்சோதி.

௫௯௪. புல்லறிவை வீட்டியருட் பூரணவின் னையநினைப்
புல்லறிவை யீகுதியென் பொன்னே பரஞ்சோதி.

௫௯௫. பொன்னம் பலமெனச்சூழ் புந்தியறி யாதவொரு
பொன்னம் பலந்தாராய் பொன்னே பரஞ்சோதி.

௫௯௬. பொன்னம் பலந்தகைசால் புந்தியினு முண்டோசொல்
பொன்னம் பலந்தயங்கும் பொன்னே பரஞ்சோதி.

௫௯௭. பலகை யுடையார்க்கும் பாதலர்க்குஞ் சங்கப்
பலகை யுடையார்க்கும் பதிநீ பரஞ்சோதி.

௫௯௮. கண்ணிலா தார்க்குள்ளக் கண்ணுமறப் புள்ளுவத்தார்
கண்ணிலா வண்ணனுநீ கந்தா பரஞ்சோதி.

௫௯௯. சோதித்தா னாண்மகனார் தொண்டனு மென்மலங்கள்
சோதித்தா னன்கடியர் தோன்றல் பரஞ்சோதி.

௬௦௦. மருவாருந் தண்கடப்ப மாலையன்றாட் கீழ
மருவாருந் தோன்றுவரோ மண்ணிற் பரஞ்சோதி.

௬௦௧. மருவாரு மோதிவள்ளி மன்னவனா ரன்பின்
மருவாரு மோதியிப்பூ வாரார் பரஞ்சோதி.

௬௦௨. மாலையா னேறிதன்னை மான்மகனை யாளுமெட்டு
மாலையா னேபதியம் மானீ பரஞ்சோதி.

௬௦௩. காக்கை யருங்கருணைக் கண்ணேயஃ தொன்றிடினு
காக்கை யருங்கதிகா ணோரா பரஞ்சோதி.

௬௦௪. அஞ்சக் கரத்தானு மந்தணனுங் காண்பரிய
வஞ்சக் கரத்தான்மெச் சன்பீ பரஞ்சோதி.

௬௦௫. இறுமாப்பி லாதுகனு மேழுழா யினிச்சூ
ரிறுமாப்பி லென்றருளாய் கொல்லோ பரஞ்சோதி.

௬௦௬. என்பணி யீச னெனுமியவு ளுங்களிக்க
வென்புணி கொண்டா னிணையில் பரஞ்சோதீ.

௬௦௭. இனியசத்தை நானடையி னிவ்வுலகு மெள்ளு
மினியசத்தை யேயளித்தா னெந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௬௦௮. அனுபூதி பெற்றினிய வாறுபுகல் கந்த
னனுபூதி சொற்று னருளீ பரஞ்சோதி.

பரஞ்சோதிக்கண்ணி முற்றிற்று.

காசியாத்திரை ஸம்பூரணம்.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

இந்நூலை யச்சிற்பதிப்பித்த பாம்பன் : எல். டி. முத்துக்கருப்பபிள்ளை யவர்களிடத்திலும், சென்னை :- வைத்தியநாதமுதலியார் தெரு 44 - வது நெம்பர் வீட்டிற் கோவிந்தராஜமுதலியா ரவர்களிடத்திலும் இக்காசியாத்திரை கிடைக்கும்.

உ

சிவமயம்.

குஹப்பிரஹ்மணேநம:

திருத்தேவையெனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாம்பன்:

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகளருளிச்செய்த

உக - வது,

ஜீவயாதவணையைக்குறித்தவியாசம்,

First Edition 400—Copies.

இது,

விருத்தாசலம்:

தியாகராஜ கவிராயர் குமாரர்

வி· கலியாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். பி· ஏ·

இயற்றிய வுரையுடன்

திருவனந்தபுரம்:

ந· சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

இதன் விலை அணா—12.

அனேக சுருதிஸ்மிருதி
புராணேதிகாசாதி பிரமாண ரூபமாகவுள்ள
இவ்வியாச மூலத்திலும், உரையிலும் பெயரோடு காட்டப்பட்ட

பிரமாண நூல்களாவன:—

சுருதிவாக்கியம்.
நிராலம்போபநிஷத்து.
மண்டலப் பிராஹ்மணோப [நிஷத்து.
சாண்டில்யோபநிஷத்து.
வராகோபநிஷத்து.
கர்ப்போபநிஷத்து முதலியன.
சைவசித்தாந்த நூல்கள். (பரமேச்வர ப்ரோக்தமாகிய ஆகமாந்த சாஸ்திரம்)
சிவஞான சித்தியார்.
சிவதருமோத்தரம். (உபாகமம்)
தேவிகாலோத்தரம். (உபாகமம்)
கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆகமங்கள். (மாநுடசித்தர் நூல்கள்)
மநுஸ்மிருதி.
பராசரஸ்மிருதி.
இலிங்கபுராணம்.
சைவபுராணம். (ஞானசங்கிதை)
பாத்ம புராணம். (சிவகீதை)
கருட புராணம்.
கந்த புராணம்.
காஞ்சிப் புராணம்.
திருவிளையாடற் புராணம்.
சூதசங்கிதை.
காசிகண்டம்.
வியாசபாரதம். (வடமொழி)
பெரியபுராணத்தில்,—
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் [புராணம்,
கண்ணப்பநாயனூர் புராணம்,
சாக்கியநாயனூர் புராணம்,
அதிபத்தநாயனூர் புராணம்,
சிறுத்தொண்ட நாயனூர் [புராணம்.
அரிச்சந்திர புராணம்.
திருக்குறள். (திருவள்ளுவப் பயன்)
கொன்றைவேந்தன்.
பிங்கலந்தை.
சேந்தன் திவாகரம்.
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் [தேவாரம்.
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் [தேவாரம்.
பட்டினத்தடிகள் பாடல்.
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.
பஞ்சாதிகார விளக்கம்.
(சீவக) சிந்தாமணி.

இவ் வியாசத்திலுள்ள மூலச் செய்யுள்களையும், [ ] இவ்விதப் பகரவளைவுகளி லடங்கியவற்றையும், அடியிற் கோட்டிற்குக் கீழிடப்பட்ட குறிப்புகளையும், ஒடர்வாதகுப்ஸத்தி லிடப்பட்ட அவதாரிகைகளையும் படியாமல் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்து படித்தால், வசன நூலாகவே முற்றுமாறு இந்நூற் பொழிப்புரை யமைந்தபடி காண்க.

உ

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோநம:

உக-வது

ஜீவயாதனையைக்குறித்தவியாசம்

மூலமுமுரையும்.

பாயிரம்.

காப்பு.

ஒருவிகற்ப நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பா.

நீர்கொண்ட பொற்பரநா கத்திலுறை நீளயிற்கைச்
சீர்கொண்ட தேவண்ணல் சேரருடா—னேர்கொண்ட
நார்கொண்டிந் நூல்காக்க நன்கு. *

பொழிப்புரை.

சகல புவனங்கட்கும் ஆதாரமாயிருக்குந் தன்மையைக் கொண்டதாய் ஹேமப்பிரகாசத்தைக் கொண்டதாய்ச் சிவயோகிகட் குண்டாகுஞ் சிவாநுபவத்தில் வெளிப்படு மியல்பினதாயுள்ள பரவெளியின்கண் வீற்றிருக்கும் நீண்ட வேலாயுதத்தைத் தாங்கியவராகியும், சகல தேவதைகளின் சிறப்புந் தஞ்சிறப்பேயாகக் கொண்டவராகியும் விளங்காநின்ற துஹப்பிரஹ்மத்தி னருளானது பொலிவைக் கொண்டிருக்கும் அன்பின் விசேஷத்தினால், இவ்வியாசம் இடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நன்றாகக் காக்குந்தன்மையுடைய தாகுக.

(மற்றொருவகை) நீர்வளமு மழகும் வாய்ந்த பரநாகமெனுந் திருப்பரங்கிரியில் வீற்றிருப்பவராயும், நெடிய வேற்படையைத் திருக்கையினிற்றாங்கு சிறப்புடையராயும் விளங்காநின்ற சுப்பிரமணியக்கடவுளாதாரனும், அவரண்ணலாம் விநாயகமூர்த்தியினதருளும், பொலிவுற்றிருக்கும் அன்பின் விசேடத்தினால் இவ்வியாசமிடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நனிகாக்குந் தன்மை யுடையன வாகுக. [வியாஸம்=விரிவு.] (க)

கடவுள் வணக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

தூவி சாகன் றொகாவரு ளடியிப்
பூவில் யாவரும் புந்திசெய் துய்யவே
சீவ யாதனை செப்பு வியாசநற்
பாவி லோதமுன் ஞேனைப் பழிச்சுவாம்.

இயல்பாகவே பாச மில்பொருளாய்ச் சித்தந்தெளிந்தோர்க்கு எங்கும் வெளிப்படுவதாயுள்ள விசாகப்பெருமானது திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு இவ்வுலகினர் யாவரும் ஜீவஹிம்சையை நீக்கி யிருந்து அக்காரணத்தால் சருவ வியாபகனாகிய சருவேசுரனைக் கண்டுகளிக்கும் பெருவாழ்வைத் தருவதாகிய கொல்லாவிரதத்தைக் கடைப்பிடித் துய்யுமாறு, சிரத்தையுடன் வாசித்தறிய இந்நூலைப் பத்தியரூபமாகக் கூறப்புகுந்தயாம், எக்காரியமும் இடையூறின்றி முடியுமாறு துதிக்கப்படுஞ் சிறப்பினராகிய ஹேரம்பரை வணங்குவாம். (உ)

என்று மெய்யித யத்தினி லின்புற
நின்று நித்த பரானந்த நீட்டிடு
மன்ற லங்குவ ளைத்தொடை மார்புடைக்
குன்றெ றிந்தவெஃ காளைக்கை கூப்புவாம்.

எக்காலத்தும் யாஞ் சிற்சுகமடைய உண்மையாகவே தஹராகாசத்தின்கண் வீற்றிருந்து நித்தியமான சிவானந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் வாசனையும் அழகும் வாய்ந்த செங்கழுநீர் மாலையணிந்த மார்பினராகியும், கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தைக்கரத்தில் தாங்கியவராயுமிருக்குந் திருத்தணிகை முருகக்கடவுளை யஞ்சலிப்பாம்.

[குவளையெனுஞ் செங்கழுநீர்மாலை — திருத்தணிகை முருகக்கடவுட்கேயுரித்தாகலின், இங்கு அத்தலம் வருவிக்கப்பட்டது.] (௩)

கவியாக்கிய காரணம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அணிநிறைந்தமுதுகேரளத்திருவனந்தமாபுரவிருக்கையான்
மணிநிறைந்தவரகங்கையங்குலம்விளங்கவந்தநறுமாலையான்
பணிநிறைந்தநரசிங்கமூர்த்திதவபாலனாகிமுருகற்பணி
குணநிறைந்தவொருசுப்ரமண்யனதுவேண்டுகோட்படிகுயின்றதால்.

எல்லா அழகுமுடையதாகியும் புராதனமானதாகியுமிருக்குங் கேரள தேசத்தின்கண் ணுள்ளதான திருவனந்தபுரத்தையே தனக்கு வாசஸ்தான

மாகக் கொண்டோனாகியும், முத்துக்கணிறைந்த ஆகாசகங்கையினது குலம்
விளங்க வேளாள மரபிலுதித்து நற்குணமுடையோனாகியும், சிவத்தொண்டு
மேற்கொண்டோனாகியு மிருந்த நரசிங்கமூர்த்திப்பிள்ளையின் தவபலபுத்
திரனாகி முருகக்கடவுளை (மனமொழி மெய்களால்) வணங்குங் குணசம்பன்
னனான சுப்பிரமணியபிள்ளையினது வேண்டுகோ ளங்கீகரித்து வசனரூப
மாயிருந்த இவ்வியாசமானது கவியாக்கப்பட்டது. (௪)

நூல்வரலாறும், ஆக்கியோன்பெயரும்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தவஞானக் குமரகுரு தாச னென்பான்
றண்ணளியிற் றமிழ்வசன மாகச் செய்த
சிவஞான தேசிகநூ றனிலே பாவத்
திறங்கூறு மிருபத்தொன் றும்வி யாசத்
திவர்சீடன் வினைமூடர் வாதிற் காசா
னிறுத்தமொழி களையேசெஞ் செய்யு ளாகப்
பவநூறக் குமரகுரு தாசன் றானே
பாடினனற் குருபரனைப் பழிச்சி மாதோ.

தவமும் ஞானமுமே பொருளாகக் கொண்டு **குமரகுருதாசசுவாமிக**
ளெனுஞ் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற இந்நூலாசிரியர், **வேதமுதலிய** வித்தைக
ளிலும், ("ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" எனத்) **திருவள்ளுவப்பயனி**
லும், மற்றை மாண்புடையார் நூல்களிலுங் கூறியுள்ள **கொல்லாவிரதத்தை**
யநுஷ்டித்து யாவரு முய்யவேண்டுமெனுங் காருண்யத்தாலே யருளிச்செ
ய்த இவ்விரதத்தோடு அனேக விஷயங்களை **ஆயிரவினாவுத்தரங்களாய்** முப்
பத்திரண்டு வியாசங்களாய் நின்று விளக்குவதாய்த் தமிழிற் கத்திய ரூபமா
கச்செய்துள்ள **சிவஞானதேசிக**மெனும் பெருநூலிற் பாவத்திறம்பகரும்
இருபத்தொன்றும் வியாசத்தி லடங்கியிருக்குஞ் சீடனின் ஐம்பத்துநான்கு
வினாக்கட்கும், பன்னிரண்டு மூடர்வாதங்கட்கும் ஆசிரியருரைத்த நியாய
மொழிகளையே **அழகிய செய்யுளாகப்** பவத்துன்பினைக்கெடுக்குந் தகைமை
வாய்ந்த மேற்குறித்த கத்தியரூபத்தைச்செய்த ஆசிரியரே தம்முடைய
ஞானாசாரியரைத் துதித்துப் பத்தியரூபமாகப் பாடியருளினர். (௫)

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்.

க-வது குருசீடசம்வாதம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பின்னைநாட் குதர்க்கி யென்னும் பெயரினன் குருவை நோக்கி
யின்னில வுலகிற் சீவ யாதனை யெனவே கூறு
தன்மையை விளம்பு கென்று தாள்பணிந் திடவா ரன்பி
னன்னெறி வித்யா ரண்ய நற்குரு நவிலு மன்றே.

மறுநாள் (விஷயப்பிரியனாகிய) குதர்க்கியெனும் பெயருடைச்சீடன் தன் குருவைநோக்கி, இல்லெனும் மனைகளோடுகூடிய நிலவுலகில் ஜீவயாதனையென்று கூறப்படுவதன் சொரூபத்தை அடியேனுக்கு விளங்கக்கூற வேண்டுமென்று அவருடைய திருவடிகளை வணங்க; அருமையான ஜீவகாருண்ய வொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட வித்யாரண்யரென்னு நாமதேயம் வாய்ந்த அந்தக் குருசிரேஷ்டர் கூறுவான் றொடங்கினர். (க)

பசுத்துவத் தொறுவுண் ஞானப் பண்புடை யெதனை யேனு
நசித்திட வடித்தல் பீழை நணுகிடக் கீறல் கொய்தல்
விசித்திட லாதி கூறும் விதமெலா மதுவே யென்று
விசைத்தனன் கேட்ட சீட னியம்புவா னிதனை மாதோ.

பசுத்துவம் வாய்ந்த சீவக்கூட்டங்களில் அறியுந் தன்மையுள்ள எச்சீவனையாவது சாகும்படி யடித்தல், துக்கமடையும்படி கீறுதல், அறுத்தல், கயிற்றாலிறுகக்கட்டுதல் முதலியவாகக்கூறும் பலவகைச் செயலெல்லாம் அச்சீவயாதனையே யாமென்று ஆசிரியர் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சீடன், இனிவருமாறு ஆக்ஷேபிப்பானாயினன். (உ)

நிமித்தமில் லாமல் வீணே யிழைத்தரு னேரி றுன்ப
மமித்திர மாக நம்மே லதிசினங் கூரு மொன்றை
யிமைக்குமுன் கோறல் சொன்ன யாதனை யாமோ வேசில்
சுமப்பத வடிகே ளென்று சொல்லின னடிகள் சாற்றும்.

யாதொரு காரணமுமின்றி (நிர்நிமித்தமாக) வீணே நிகரற்ற துன்பமுண்டாகும்படி மேற்குறித்த செயல்களைச் செய்வதுதான் சீவயாதனையாமேயன்றிச் சிநேகபாவத்தைவிட்டு மிக்க கோபாவேசத்துடன் நம்மீது வருகின்ற ஜெந்துவை இமைகொட்டு முன்னர்க் கொல்லுதல் முன்சொன்ன சீவயாதனையாமோ? தாமரை மலர்போன்றிருக்கும் மாசற்ற பாதங்களையுடைய ஆசிரியரேயென, ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். (௩)

அன்னதாள் ஞணரு தன்னைக் காக்கநல் லறிவொன் றுள்ளான்
றன்னொடு தனக்குத் துன்பந் தரவரு முயிர்க்கு மாண்டோ
ரின்னலெய் தாது காக்கு மியல்பின னுவ னன்றிப்
பன்னிய கொலைசெய் யான்காண் பரவுது மின்னுங் கேட்டி.

அவ்வாறு யாதொருபிராணி கோபாவேசத்தோடு தன்மீது வருதலை யறிந்து தன்னைக்காத்துக்கொள்ள நல்லறிவொன் றுள்ளவன், அங்ஙனந் தன்னைக் காத்துக்கொள்வதோடு அந்த ஜெந்துவுக்கும் எவ்வகையூறு முண்டாகாதபடி காக்குந்தன்மையனுவனன்றி மேற்கூறிய கொலையினைச் செய்யான். இன்னும் அதுபற்றிக் கூறுவோங் கேட்பாயாக. (௪)

புல்லனே பலர்ச காயம் பொருந்தின னேனு மங்ஙன்
வல்லவன் போல்வெ குண்டு வன்னிவீழ் சருகு போல்வன்
சொல்லிய நேரோ ரென்று சொற்றனன் கேட்ட சீட
னல்லதிங் கொருவ னுண்ணு நலனுறச் சவட்டி னென்னை.

என்றனன் பொலந றுந்தா ரிலையிற் குகற்போற் றைய
னன்றல வதுவு மெவ்வா றென்னின்வாய் நாசி கண்கா
தொன்றிய வுடம்பு தானே யுனக்குள ததற்கு முண்டு
துன்றுணர் வுயிருக் காகத் துன்புக டோன்று மாயின்.

துடிதுடிப் பங்கோ சற்றே தொனித்தழல் சற்றே நெஞ்சுக்
கடிதனக் களவு முண்டோ கண்டிடு நாமிப் பொல்லாச்
செடியினைப் புரித னல்ல தீபத்தோ டொருகூ வத்துள்
ளடியொடு விழுத லொக்கு மாதலா லுதவா தீதே.

அவ்விடத்தே அற்பன் பலருடைய சகாயமுடையனுயினும் அவன் சமர்த்தன்போற் கோபித்து, நெருப்பில் வீழ்ந்து நாசமடையுஞ் சருகொத்துத் தன்கேட்டைத் தானே தேடுவோனுவானன்றி வேறுகான். இப்போது கூறியவற்றை நன்கறிந்து கொள்ளக் கடவாயென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்ட சீடன் அதுசரியே, ஆயினுமொருவன் பசிவேதனை தீர்க்கும் புண்ணியம் பொருந்தப் பிறவுயிரைக் கொலைசெய்தா லென்னை? (௫)

என்று வினவினன். அதுகேட்ட, பொன்னெனத்திகழு நல்லமாலை யணிந்த வேற்படையுடைக் குகப்பெருமானைப் புகழ்ந்துய்யுங் குருவானவர், புசிப்பதற்காகச் செய்யுங்கொலையும் நற்காரியமன்று. எவ்வாறென்னின், "வாய் நாசி கண் காது உடம்பு முதலியவற்றோடு கூடிய தேகமெப்படி யுனக்குளதோ அப்படியே அதற்கு முளதாகையால்" உணர்ச்சியுடன்கூடிய பிராணிக்கு ஹிம்சை யுண்டாகுமாயின்,— (௬)

ஐயோ! துடிதுடிப்பும் பெருங்குரலிட் டழுதலுஞ் சிறுவரையோ! நெஞ்சு பதைபதைத்தலுக்கு அளவுமுண்டா! காண்பாயாக. நாமிப் பொல்லாத தீச்செயலைச் செய்வது ஒங்கியெரியுந் தீபத்தோடு ஒருகிணற்றில் எல்லா நலமுங்கெட விழுதலொக்கும். ஆதலால் இது தகாதகாரியமே. (௭)

இன்னுமிக் கோற னல்லா ரிசைத்தசம் மதமு மன்று
முன்னவ னுன வீசன் மொழிந்தசம் மதமு மன்று
தன்னைநே ருருவே கண்டுந் தடிந்துணல் பாவம் பாவ
மின்னலீ நரகஞ் சேர்தற் கிதையலால் வேறே வேண்டும்.

மேலும், இக்கொலை செய்யத்தக்க தென்று ஆப்தர்களால் விதிக்கப்பட்ட காரியமுமன்று. முன்னேனுகியும் அதிபரமாப்தனுகியு மிருக்கும் ஈசனுல் விதிக்கப்பட்டது மன்று. (எவ்வகையானும்) பிறிதொன்றனுடல் தன்னுடலொத்திருப்பதை நேரே பார்த்தும் அதைச் சேதித்துண்டல் பாவமே! பாவமே!! துக்கத்தைப் பயக்கும் நரகத்திற் சேர்தற்கு ஈதன்றி வேறொரு பாவமும் வேண்டுமோ! (௮)

ஆயெனக் கழறி னுனிவ் வகிலமுட் டனதா யுட்கா
யீயிர தவுண்டி யென்று மிலையெனி னுயிரைத் தேய்க்குந்
தீயவு லோபி யாவை யென்றுநுந் நூலே செப்பு
மாயுமிவ் வாறே பல்லோ ரறையுரைக் களவு மின்றே.

இதனை ஆய்ந்தறிவாயாக வெனக்கூறினர். இவ்வுலகத்தில் தனதாயுளுக்காக அதாவது தான் பிழைத்திருக்கும்படி பசிநோய்க்கு உரிய ஷட்ரஸோபேதமான உணவினைக் கொடுப்பாயாக: இல்லாவிடின் தன்பிராணனைத் தானே நாளடைவில் நாசஞ்செய்யுங் கொடிய உலோபியாகிய பாவியாவையென்று உங்கள் சமயநூலேகூறும். இப்படியே சாஸ்திர விசாரஞ்செய்த பெரியோர் பலருங் கூறுங்கூற்றுக்கு மளவில்லை. (௯)

ஆதலி னொருவன் றன்னை யன்புடன் வளர்ப்ப தற்கா
யாதொரு பிராணி கொல்லல் யாங்ஙனம் பாவ மாகு
மோதுக வென்று சீட னோதிட வித்யா ரண்ய
போதக னும்வி வேக பூரணன் புகற லுற்றான்.

ஆகையால், ஒருவன் தனது தேஹத்தை வளர்ப்பதற்காக யாதொரு ஜெந்துவைக் கொல்லுவதானது எந்த நியாயத்தாற் பாவமாகும்? சமாதானங் கூறவேண்டுமென்று சீடன்கூற, வித்யாரண்யராகிய விவேகபூரணுசாரியர் விடைகூறலாயினர். (௧௦)

கட்டளைக்கலிப்பா.

சொன்ன வண்ணம் புலால் புசித் தன்றியுட்
டோன்று குக்கிவெந் தீயடங் காதென

வுன்ன வுந்தொக் குடல்வள ராமெனெ
வுள்க வுஞ்சிறி தேனு நியாயமின்
றன்ன முண்ணிந்த நாட்டி லனேகர்க
ளசுத்த வூனுக ராதிலை காய்க்கறி
துன்னும் வித்து நறும்பழ மேநனி
துய்த்து வாழ்தலெல் லாரு மறிந்ததே.

நீ சொல்லியபடி யூனுணவு கொண்டாலன்றி வயிற்றிலுண்டாகும் பசியாகிய கொடுந்தீயானது தணியாதென நினைக்கவும், தோற்போர்வையோடு கூடிய வுடல்வளராதென வெண்ணவுஞ் சிறிதேனு நியாயமேயில்லை. அஃதென்னையெனின், "பெரும்பான்மையாக அன்னத்தையே ஆகாரமாகக் கொள்ளு மிந்நாட்டிற் பாவத்திற்குப் பயந்த கிருதகிருத்தியர்களாகிய அனேகர்.—தானு மசுத்தமாகித் தன்னை யுண்போரையு மசுத்தராகச் செய்யுந் தன்மைத்தாகிய ஊனைப் புசியாமல் இலைக்கறி, காய்க்கறி, எங்குங்கிடைக்கும் வித்துக்களாகிய தானியங்கள், வாசனையுள்ள பழமிவைகளையே மிகவும் புசித்து உடலோம்பி யிருத்தல் எல்லோரும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதேயாம்." (கக)

அவரு டம்பினி லேவனப் பில்லையோ
வவரி டத்தி லரும்பல மில்லையோ
வவரு டம்பினுக் கேசரை யெய்துமோ
வவரு டற்குய ராயுளஃ குங்கொலோ
வவரி டத்துய ராண்டன்மை குன்றுமோ
வவரு ருப்பெறு சந்ததி மங்குமோ
வவர்பு சிப்பினி லின்சுவை யோவுமோ
வவர கத்தில் விவேகமின் றேசொலாய்.

புலால் புசித்தலை நீக்கியிருப்போர் தேகத்தில் அழகில்லையோ? அவர்பால் அருமையாகிய தேகபலமில்லையோ? அவருடம்புக்கே நரைதோன்றுமோ? அவருக்கு உயர்வாகிய ஆயுள் குறையுமோ? அவரிடத்துப் புருடத்தன்மை கெடுமோ? அவரவயவ ஒற்றுமைபெற்ற பிள்ளைகள் நசிக்குமோ? அவர் கொள்ளும் ஆகாரத்தில் இனியசுவையிராதோ? அவரிடத்தில் விவேகமிராதோ? கூறுவாயாக. (கஉ)

யாது மோர்குறை யின்மையி னூன்கொடே
யாக்கை யோம்பிட வேண்டுமென் றேசொல
லேத மாமுயிர் மேற்றயை வைத்தசை
வேயு மூச்சுதி ரம்மற்ற வத்துவை

யாத ரத்துட னேயுண்டு வெம்பசி
 யடங்கச் செய்தல்கட் டாய மெனுவொரு
நீத மான வருத்தம் பணிக்கொள
 னிலத்தில் வாழுயர் மாந்தர் விவேகமே.

இவ்விதம் ஊனுண்ணுதாரிடத்தில் ஓர் குறையுங் காணப்படாமையால், மாமிசத்தையுட்கொண்டே யுடலைக்காத்தல் இன்றியமையாமை யென்றல் பிரத்தியக்ஷ நியாய விரோதமெனுங் குற்றமாம். ஆகையால் பிராணிகளின் மேற் காருண்யம் வைத்துச் சாத்தன்மை பொருந்தும் பிராணன், உதிர மெனு மிவைகளில்லாத பதார்த்தங்களை விருப்புடனே புசித்துக் கொடிய பசி தணித்தலை அவசியஞ் செய்தல்வேண்டுமெனும் நீதமான அருத்தத்தையே "ஆயுளுக்காக வுணவைக்கொடு" எனும் அந்நூல் வாக்கியங்கட்குச் செய்துகொள்ளல், இப்பூமியில் வாழுந் தருமாநுஷ்டானத்திற் சிறந்த மனிதரின் விவேகத்தாலாய பயனும். (கக)

இவ்வி தங்குரு சொற்றதைக் கேட்டவ
 னினிய தேறன் மொழித்துவர் வாயுளா
யவ்வி தஞ்சொல் லுயிர்ப்பில் பதார்த்தமே
 யருந்து வோர்க்கதி வல்லமை யில்லையென்
றெவ்வு ஞாயத்திற் காட்டுகின் றேனவர்க்
 குவணி யாதிபல் லாயுத மேகொடு
தெவ்வர் சூழ்ந்திடு போரிடை யாற்றலில்
 செய்கை யேயிது மெய்யெனச் செப்பினன்.

இப்படிக் குருகூறியவற்றைக் கேட்ட சீடனவன், இனிய தேன் போன்ற மதுரமொழிகளைத் தருஉஞ் சிவந்த வாயுடைப் பரமாசாரியரே! அவ்வாறு தாங்கள் கூறிய பிராணன் முதலிய வற்றோடு கூடாத பதார்த்தமே யருந்துவோர்க்குச் சௌரியத்தன்மை யில்லையென்பதைப் பொருந்து நியாயவழிக் காட்டுகின்றேன். அதாவது.—அன்னோர்க்கு வாள் முதலிய ஆயுதங்களையேந்தி மாற்றலர் கூடியிருக்கும் யுத்தக்களத்திற் சமர்செய்யுந் தன்மை யில்லாமையேயாம். இது சத்தியமெனக் கூறினன். (கஉ)

இல்லை யில்லையிந் நாட்டினு முத்தர
 வெல்லைக் குள்ளும் புலானுக ராதவர்
நல்ல வீரர்க ளாயிருக் கின்றனர்
 ஞாட்பின் மிக்கவர் பூர்வம் விளக்கியே
சொல்ல ணங்கிதி காசத்தி லேவருந்
 துரோண னும்பர சன்பரித் தாமனும்

வெல்லும் வீரம் படைக்கப் புலால்சொரி
விடக்கெண் மானமு முண்டன ரோசொலாய்.

இல்லை, இல்லை. இத்தக்ஷிணதேசத்திலும் வடநாட்டிலும் புலாலுண்ணுதவர்கள் இப்போதும் நல்லவீரர்களாக விருக்கின்றார்கள். போர்க்களத்திற் சிறந்தவீரர்களாக முற்காலத் திருந்தோரின் சரிதங்களை விளங்கக் கூறுந் தெய்வீகம் பொருந்திய இதிகாசத்திலே புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற துரோணாசாரியரும், பாசுராமரும், அசுவத்தாமருஞ் சத்துருக்களைப் புறங்காணும் வீரத்தைப்பெறத் தூர்க்கந்தம் வீசும் ஊனை எள்ளளவேனும் உண்டனரோ? கூறுவாயாக. (௧௫)

கட்டெண் ணுதுசொன் னுய்மக னேநிறை
கருணை யாளரெங் கேனுஞ்செந் நீரினைத்
திட்டி யாலறி போதிரங் குந்தயை
செய்தன் மேன்மை யலாதிழி வில்லையென்
றிட்டர் நூல்களெல் லாஞ்சொலும் வேதமோ
டேதி லாகமங் கூறுமென் றோதிய
தட்டி லப்பெரு மான்சொலைக் கேட்டவன்
றண்டிப் பேசத் தொடங்கின னங்ஙனல்.

பெரியோர் வகுத்தவரம்புகளை யோசியாது பேசிய மகனே! நிறைகருணையுடையோர் எவ்விடத்தாயினும் உதிரத்தைக் கண்டபோது இரக்கப்படுமாறு செய்யுந் தயாமூல தர்மாநுஷ்டானம் சிறந்ததேயொழிய இழிவானதன்றென ஆப்தர்நூலனைத்துங் கோஷிக்கும். அப்படியே வேதங்களும், குற்றமற்ற சைவாகமங்களுங் கூறுமெனவுரைத்த அவ்வாசிரியரது மறுக்கப்படாத வாக்கியத்தைக்கேட்ட சீடன், அதையும் ஆசங்கித்துப் பேசத் தொடங்கினன். (௧௬)

நன்றி மேய துரோணனு மேனைய
நலிவி லாரு மனேக தளங்களைக்
கொன்றி ரத்தம் புலால்கமழ் பூமியிற்
குறைவி லாமனின் றுரவ ரேதமே
துன்று பாவிக ளாவர்கொ லோநிசஞ்
சொல்க வென்றனன் றீர்த்த னியம்புவான்
வென்றி கொள்ளுஞ் சமீகத்தின் மாண்டிடின்
வீர சொர்க்கமுன் னேகிட்டு மன்றியும்.

நற்குணங்களையுடைய துரோணாசாரியரும், மற்றுமுள்ள வீரத்திறங்குறையாத சௌரியவான்களும் அனேக சைந்நியங்களை உதிரமும் மூடை

நாற்றமுங் தரத்தக்க யுத்தபூமியிற்கொன்று வீரப்பிரதாபங்குறையாமல் நின்றுர்களல்லவா, அவர்கள் கொலைப்பாவத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவர்தாமோ? உண்மைகூறவேண்டு மென்றனன். அதைக்கேட்ட பரிசுத்தராகிய ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். சத்துருக்களை, ஜயிக்கும் யுத்தரங்கத்தின் மாண்டவர்கட்கு உடனே வீரசுவர்க்க மெய்தும். அதுவுமன்றி,— (கஎ)

துட்ட சீவன்செய் துன்பொழிப் பானதைத்
  தோன்றல் கொல்லுத னல்லற மாமென
விட்ட ஞாயம் பிடித்தந்த மள்ளர்க
  ளிழைத்த போர்பெரும் பாவமன் றென்றன
னட்ட மில்குரு வேயது வேயொரு
  ஞாய மென்னி னவின்றவந் நீரவர்
சட்ட மானதன் மம்பிடித் தெற்றிய
  தன்மை போலிங்ங னேயொரு மைந்தனும்.

துஷ்ட ஜீவர்கள் பிறர்க்குச்செய்கின்ற துன்பத்தை யொழிக்கும்படி யவர்களை யரசனானவன் கொல்லுதல் நல்ல தர்ம காரியமேயென விதித்த விதியையே உறுதியாகப்பற்றி அவ்வீரர்கள் செய்த சண்டை பெரியபாவமாகாதென்று அவ்வாசிரியர் கூறினர். (மேல்) நற்குணங்களிற் குறைவில்லாத குருவே! அதையே யொரு நியாயமாகக் கொண்டுபேசினுல், அத்தன்மையோர், தர்மசாஸ்திர விதியையே கடைப்பிடித்துக் கொன்றதுபோல இக்காலத்து மொரு மனிதன்,— (கஅ)

தன்னு யிர்த்திறங் காக்கு நிமித்தமாச்
  சவட்டன் மாபவ மின்றெனக் கொள்ளினென்
னன்ன புண்ணிய மங்ஙன மில்லையோ
  வறைக வென்ற குதர்க்கியை நோக்கிமெய்
மன்னு சேயவ னென்கழற் பூதியான்
  மல்கு துட்டப் பிராணிகொல் லாவிடிற்
றுன்னு மெண்ணில் பிராணிகட் கின்னலே
  தோன்று மாகலி னத்தொழி றக்கதாம்.

தனதுயிர்த்திறத்தைக் காக்குநிமித்தங் கொல்லுதல் பெரும்பாவமில்லையெனக்கொண்டால் தோஷமென்னை? மேற்குறித்த புண்ணியமு மதனுலுண்டாகாதோ? சொல்லியருள்கவென் றுரைத்த குதர்க்கியாகிய சீடனைப் பார்த்துச் சத்தியரூபியாகிய ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளின் வலியதிருவடிச் செல்வமுள்ள ஆசிரியர், விருத்தியாகின்ற துஷ்டப்பிராணிகளை யாருங் கொல்லாவிட்டாற் பூமியிலுள்ள அளவிறந்த ஜீவராசிகட்குக் கெடுதியேயுண்டாகும். ஆகையால் அக்கொலை நியாயமான காரியமே. (ககூ)

பூமி மீதொரு வன்பசி யாலுழல்
போதவ் வூனினை யேயுண்டு தீர்கவென்
றேமி ழற்றுந ராருமிங் கில்லையே
னென்னி னேனைய வுண்டி யிருத்தலா
னீமி ழற்றிய வாறுண்ணக் கொல்லுத
னிலையிற் றக்கதன் றென்றனன் கேட்டவ
னுமி தைச்சொலு வோமினி யென்றணி
நாட்டி லேசொலு மாற்றமொன் றோதுவான்.

பூமியிலே ஒருவன் பசிநோயாற் சுழன்று திரியுங்காலத்தில் அந்த மாமிசமேயுண்டு அப்பசியைத் தணித்துக்கொள்வாயாக வென்று சொல்லுநர் யாருமிலர். ஏனெனில், "வேறுவித வுணவுகளு மிருக்கின்றனவாதலால்." நீ கூறியவாறு புசிப்புக்காகக் கொல்லுதல் தக்க காரியமன்றென்று கூறினர். அதைக்கேட் டயர்வுற்றசீடன், இனி நாமிதனைச் சொல்லிப் பார்ப்போமென்று தன்மனத்திற் கருதினவனுகி, அழகியநாட்டிலே புறமதத்தார் வழக்கமாகச்சொல்லும் வாக்கியமொன்றைக் கூற வாரம்பித்தான். (உ௦)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

*படைத்தபடைப் புகழெல்லா மநுடர்க் கென்றே
பல்லோரும் பகர்கின்ற ததன்மெய் யென்னை
விடைக்குருவே புகலென்று னத்தன் காளாய்
விறலாவை யோம்பிப்பால் கறந்து ணற்கென்
றடக்கநூம் பொருள்கோடல் வேண்டு மஃதை
யடித்துண்ணற் கென்றுகொளல் பொருந்தா தென்றான்
மிடற்சீடன் பாலுயிர்கட் கிச்சொல் லொவ்வும்
வேற்றுயிர்கட் கொவ்வாதென் றேதர்க் கித்தான்.

வினவிற்கு விடைகூறுவதில் வல்லுநராகிய பரமகுருவே! புறமதத்தாரென்று நுங்களாற் கூறப்பட்ட அனேகர் வழங்கும் * "படைத்த படைப் புகழெல்லாம் மநுடர்க்கு" எனும் மொழியின் உண்மைக் கருத்தென்னை? கூறவேண்டுமென்றனன். ஆங்ஙனம் ஆசாரியர், காளைப் பருவமுள்ளவனே! மகிமையுள்ள பசுவை யிரக்ஷித்து அதன் பாலைக் கறந்துண்ண வேண்டுமென்னுஞ் சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருத்தமான பொருளை அங்ஙனங் கொள்ளவேண்டும். அதனை வதைத்து உண்ணவேண்டு மென்னும் பொருள் கொள்ளல் அத்திறநூல்களின் கருத்தோடு பொருந்தாதென் றுரைத்தார். (மேல்) பிடிவாதமுடைய சீடன், பால் கொடுக்கும் பிராணிகட்கு மாத்திரம் இஃதொவ்வுமேயன்றி மற்றைப்பிராணிகட்கொவ்வாதென ஆக்ஷேபித்தான்.

[* இம்மொழிப்பொருள் பொருந்த மநுஸ்மிருதி ரு - உஅ - ல் " பிரம தேவர் இவ்வுலக முழுதும் ஜீவனுக்காகாரமாக வுண்டுசெய்தார். ஆதலால், நெல் முதலிய தாவரமும் மிருகமுதலிய ஜங்கமமும் ஜீவனுக்கு ஆதாரமாக வே யிருக்கின்றன." எனவருகின்றது. இதற்கும் இங்ஙனம் ஆசிரியர் விரிக்கும் பொருளே பொருளெனக் கொள்க.] (உக)

அவைபெரிது மோம்பியவை வருத லேக
லலங்கார மாநிற்ற லொலித்த லாட
லுவகைநலம் பாராட்ட லாதி யாவு
முபயோக மெனக்கொளலா மநுடர் யாரு
மிவையல்லாற் பல்லுயிர் பொருளுஞ் செய்யு
மேவல்களு மநுடர்களுக் காகு நல்ல
செவியுள்ளோ யறிதியெனத் தீர்த்தன் சொன்னான்
சீடனருட் குருவைமறு படியு நோக்கி.

நீ கூறிய மற்றைப் பிராணிகளையு நன்கு காப்பாற்றி அவை அழகாகவருதல், போதல், அழகுபொருந்த நிற்றல், சத்தமிடல், ஆடல், இவைகளால் தமக்குண்டாகுஞ் சந்தோஷத்தை யடைதல் முதலிய பிரயோசன மெல்லாம் அவற்றாலுண்டாகும் பயனென்று கொள்ளலாம். இவையே யன்றிப் பல பிராணிகள் கொடுக்கும் பதார்த்தங்களும், அவைகள் உழைக்கு முழைப்பும் மனிதர்க்கு உபயோகமாகும். நல்லகேள்வியுள்ளாய்! இவ்விவரம் அறிவாயாகவென்று பரிசுத்தராகிய குரு கூறினர். சீடனுவான், மறுபடியுந் தயாளுவாகிய குருவைப்பார்த்து,— (உஉ)

ஆனாலு முண்ணுபுலா னீங்க லானே
யகிலநிறை படைப்பெல்லா மநுடர்க் கென்று
மேனானுரைத்தமொழிக் கியைந்த வர்த்தம்
விரிக்காத போலியெனச் சொன்ன தாகு
மேனோவிவ் வாறுசொல வேண்டு மையா
வெனவினவக் குருமைந்தன் வதன நோக்கிக்
கூறின குதர்க்கமதே கற்று மொன்றிற்
கொள்ளுவதுந் தள்ளுவது மறியாப் பேதாய்.

ஆனாலும், மனிதருண்ணும் புலாலை நீக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தினால், "உலகி னிறைந்த படைப்பெல்லாம் மநுடர்க்கு" என்று நான் முன்னாக மேலேயுதகரித்த வாக்கியத்திற்குத் தாங்கள் செய்த பொருள்.—பொருத்தமானதாகாமே போலியெனவாகும். ஐயரே! ஏனோவிப்படிக் கூறவேண்டுமென்று கேட்க, குருவானவர் அச்சீடன் முகத்தை நோக்கி வக்கிரகதி

யான குதர்க்கமே பேசக்கற்றவனே! யாதொருவஸ்துவிற் கொள்ள வேண்டியதையுந் தள்ளவேண்டியதையும் அறியும் ஊகமில்லாப்பேதையே! கேட்பாயாக. (உ௩)

ஈசனது சிருட்டியினி னன்றுந் தீது
மிருநரக சுவர்க்கமெனு மிரண்டு முண்டே
நேசமுட னின்னுநனி விளக்கு கின்றோம்
நிரப்பற்ற வொருமாது ளங்க னிக்க
ணுசில்கெழு வின்சுவையுந் துவர்ப்பு மிப்பி
யதனினன் னித்திலமு மழிபு லாலு
மாசிலர வின்மணியுங் கொடிய நஞ்சு
மடுவினிடை நன்னீரும் பழுத்த சேறும்.

உயர்வில்வந் தன்னினறும் பூவு முள்ளு
முளவிவற்று ளருந்துவன வருந்தல் யாதோர்
செயிரறநன் கணிவனவே யணித லன்றோ
சீலமுறு மாநுடர்கட் காகு மிந்த
மயர்வில்லாக் காட்டாலே யுயிரி லுள்ள
வத்துவெலா முபயோக மாகா வன்றிப்
பயமில்லாப் புலிமநுடர்த் தின்ப தாலே
பகர்மநுடர்ப் படைத்ததுவு மதற்கென் றோமே.

ஈசுவரசிருஷ்டியிற் சுவர்க்க நரகமெனு மிரண்டுமுள்ளவாறு போலநல்லதுங் கெட்டதுமாகிய இரண்டுமிருக்கும். இவ்விஷயத்தைப் பிரியத்துடன் இன்னுந்தெளிவாக விளக்குகின்றோம். குறைவில்லாத ஒருமாதுளங்கனியின் கண்ணே குற்றமற்ற மதுரமுந் துவர்ப்பும், முத்துச்சிப்பியில் முத்தும் அழுகியொழியத்தக்க மாமிசமும், சர்ப்பத்திற் குற்றமற்ற நாகரத்தினமுங் கொடுமையானவிஷமும், மடுவிற் சுத்தோதகமும் அழுகற்சேறும்,— (உ௪)

உயர்ந்த **வில்வமரத்திற்** சுகந்தமலரும் முட்களும் உள்ளன. இவற்றுள் எவை புசிக்கத்தக்கனவோ அவற்றைப் புசித்தலும், எவை தரிக்கத்தக்கனவோ அவற்றைத் தரித்தலுமன்றோ ஆன்றோ ராசாரம் பாதுகாக்கும் உத்தமர்க்குத் தக்கனவாகும். இந்த மயக்கமில்லாத உவமானத்தால் ஏற்படு முபமேயமாவது பிராணிகளின் தேகத்துள்ள சகலமும் உபயோகமாகா, சிலவே உபயோகமாகுமென்பதாம். இந்நியாயமுமன்றிப் புலியானது மனிதரைப் பசியின்பொருட்டுத் தின்பதுண்டு. அக்காரணத்தால் மனிதரைப் படைத்ததும் புலியினுபயோகத்திற்கென்று கூறவும் இடந்தருமே பிறர்கொள்ளும் அவ்வருத்தம்.

[இங்ஙனம், மாதுளம்பழத்திலுள்ள இன்சுவையையும், மடுவிலுள்ள சுத்தோதகத்தையுமே அருந்தும் பொருள்களாகவும்; முத்தையும், நாகரத்தினத்தையும்,வில்வமலரையுமே அணியும்பொருள்களாகவுங்கொள்க.] (உரு)

இவ்விதமவ் வொவ்வாச்சொல் விளம்பிக் கொன்றா
னிரையெனவே புசித்திடுவோர் கொளுமோ ரர்த்த
மொவ்வுமெனின் மலமூத்தி ரங்க ளைத்தா
முண்ணுமல் விடுவதென்கொ லசுத்த மென்றே
தெவ்வுரைக்கத் துணிவதென்கொன் மதிதா னுண்டேற்
றேர்ந்துகொளா யெனவறிஞன் சொன்னு னங்ஙன்
கவ்வையுணர் மாணவக னனியோ சித்துக்
கருணைகிளர் குருமுனிதைக் கழறுற் றுனல்.

இந்தப்படி அந்தப்பொருத்தமில்லா வுரையை யுரைத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றின் தசையை யாகாரமாக வுட்கொள்வோர் கொள்ளுகின்ற அவ்வருத்தம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதெனின், அந்தப் பிராணிகளின் தேகத்திலுள்ள மாமிசத்தை யுண்பதுபோல மலமூத்திரங்களையு முண்ணுமே, நீக்குதலென்னை ? அவைகளசுத்தமென்று விரோதங் கூறுதலென்னை ? உனக்கு நுட்பபுத்தியிருந்தால் விசாரித்தறிவாயாக வென்று மேதாவியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். (மேல்) துன்பத்தை யுணரத்தக்கமாணக்கன் நன்கு யோசித்துப் பார்த்துக் காருண்ய வீக்ஷணத்தாற் பிரகாசிக்குங் குரு சன்னிதியிற் பின்வருமாறு கூறுவானாயினன். (உகா)

இங்கோதி யுள்ளனவுட் சிலவென் கூற்றிற்
கிரிபின்றி யொவ்விடுமெவ் வாறென் றக்காற்
றங்காம விழிமலமூத் திரமு மிந்தத்
தரணிமிசை வைத்தியகன் மத்திற் காகுஞ்
செங்காவி யன்னவிறைச் சிகளு மந்தச்
செய்கைக்கு வைத்தியர்க ளுபயோ கிப்பார்
மங்காத விவ்வழியி னுலெல் லாமிம்
மாந்தர்க்கா மெனுமாற்று னென்று னன்றே.

இப்பொழுது தாங்கள் கூறிக்கொண்டு வந்தவற்றுள் சில, நான்கொண்டபொருளுக்கு விரோதமின்றி யியைவனவாகும். எவ்வழியா லென்னில், "உள்ளே தங்கியிராமல் வெளிப்படு மூத்திர புரீஷங்களும் இப்பூமியில் வைத்தியத் தொழிலுக்கு உபயோகமாகும். செங்காவிக்கல்லொத்த இறைச்சிகளையும் வைத்தியர்கள் அத்தொழிலுக்கு உபயோகப் படுத்துவார்கள். குறைவில்லாத இந்நியாயத்தால் எல்லாப் பிராணிகளிலுள்ள எல்லாப்பொருளும் மனிதரின் உபயோகத்திற்கு ஆகுமென்னும் வழியால்" என்றான்.

தீமனமில் பெருங்கருணைக் குருவென் பாண்மா
திணிதோளோ யெதற்கெதுப யோக மாமோ
நேமவழி யதுசாலு முயிர்க்கூ றின்றி
நீணிலத்தி லவற்றிலிருந் தெடுக்கும் பண்டந்
தாமதமில் லாதுபயோ கிக்க லாமத்
தாழ்வற்ற கருமத்தாற் பாவ மெய்தா
தேமனென வுயிர்தொலைத்தூ னருந்த லாகா
தெனுந்தீர்வை யொன்றேநந் துணிபு கண்டாய்.

(மேல்) தீயசிந்தையில்லாத மஹாகாருண்ய மூர்த்தியாகிய குருவானவர், திண்மையான புஜங்களையுடையவனே! எக்காரியத்திற் கெதுபயன்படுமோ அக்காரியத்திற்கு அதையுபயோகிக்க வேண்டுமென்று நியமத்தைக்கொண்ட மார்க்கம் ஏற்புடைத்தே. (இந்த) நெடியபூமியில் உயிர்களுக்கு ஹிம்சையில்லாமல் அவைகளிலிருந் தெடுக்கப்படும் வஸ்துக்களை யாதொரு தடையுமின்றி யுபயோகிக்கலாம். அந்த நிந்தையற்ற கருமத்தாற் பாவம் வரமாட்டாது. நமனைப்போல உயிரையு முடம்பையும் பிரிப்போராகி யூனருந்தல் அடாதென்னு முடிபொன்றே நமது ஒருதலையான சித்தாந்தமாம்.

[ஹிம்சையில்லா தெடுக்கப்படும் வஸ்துக்கள்.—உயிர் நீங்காக்காலத்தெடுக்கத்தக்க முதிர் இறகு, முதிர் உரோமம், முதிர் நகம், முதிர் யானைத் தந்தம், மலம், மூத்திரம், முதலியனவும்; உயிர் நீங்கியகாலத் தெடுக்கத்தக்க அந்தப்பண்டங்களும், புலித்தோல், மான் ஆடு மாடு முதலியவற்றின் தோல், கொம்பு, நரம்பு முதலியனவுமாம்.] (உஅ)

பசுவதைத்து வைத்தியமே செய்த னீத
பக்கமன்றே னென்னினந்த வைத்தி யந்தா
னுசிதமுள்ள பற்பத்தாற் செய்யுந் தெய்வ
மோடதியாற் செய்திடுமா நுடமு மாமூன்
கசியவதிற் செய்தலிராக் கதமுற் சொற்ற
கரிசிலிரண் டுந்தேர்ந்தோ ரிதனைச் செய்யா
ரசுசியுடை யிராக்கதமென் வைத்தி யத்தை
யருட்குணத்தர் விரும்பகில்லா ரதனு லென்றுன்.

பசுவெனப்படும் உயிரை வதைசெய்து அதனூனைக்கொண்டு வைத்தியஞ்செய்தல் நியாயமார்க்கமன்று. ஏனெனில், வைத்தியமானது தகுதியுள்ள பஸ்மங்களைக்கொண்டு செய்யும் தேவவைத்தியமென்றும், மூலிகைகளைக்கொண்டுசெய்யும் மாநுஷவைத்தியமென்றும், உதிரங்கசியும் ஊன்களைக்கொண்டுசெய்யும் இராக்ஷதவைத்திய மென்றும் மூன்றுவகையாக விருக்கும். குற்றமற்ற முற்கூறிய இரண்டிலுந் தேர்ச்சியுள்ள வைத்தியர்கள்

கடைப்பட்டதாகிய அந்த இராக்ஷதவைத்தியஞ் செய்யச் சம்மதியார்கள்: அதன் பாவத்தன்மையை நோக்கிக் காருண்யசுபாவமுடையோரும் அவ்வித வைத்தியத்தைச் செய்துகொள்ள விரும்பார்களென்றுகூறியருளினர். (உக)

கட்டளைக்கலிப்பா.

கேட்ட சீடனவ் வாறெனி னிப்பெருங்
  கிடக்கை மானவ ரல்லிழி பல்லுயிர்க்
கூட்டத் துண்ணற் புலாலுள தைத்தினங்
  கொன்று தின்மினென் றேயிறை கூறினன்
வாட்ட மின்றத னூலுண்ண லாமென
  வழங்கி யன்னண மேசிலர் செய்யவிந்
நாட்டி லாயதெவ் வாறவர் மட்டிலே
  நாதன் றீர்த்தன னோவில் கென்றனன்.

“இவ விஸ்தாரணமான பூமியில மநுஷ்யரலலாத மறறைகழ்ப்பட்ட பல பிராணிகளின் கூட்டத்துள் நல்லமாமிசமுள்ளதைப் பிரதிதினமுங் கொன்றுதின்பீர்களாக” என்று சருவேசுவரனே விதித்துளான்; ஆகையால் நம்மைப்பாவம் பீடியாது; ஊனுண்ணலாமென ஒரு கோட்பாட்டை வழங்குவித்து அப்படியே சிலர் செய்துவர இந்நாட்டிலுண்டா யிருப்பதென்னோ? (ஒருவாறு) அவ்வழக்கம் அன்னவர் மட்டிலிருக்கலாமென அவ்வீசுவரனே விதித்தனனோ? விளக்கியருள்க என்றனன். (ஙo)

எப்பெ ரும்புவி வாழுயிர் யாவுமா
  ளேசி றெய்வ மிரண்டிலை யொன்றுகாண்
டப்பி லாவது நீதியின் மிக்கதே
  சருவ வாவிகள் கண்ணுமன் புள்ளதே
யப்ப னன்னைக்கு மப்பனு மன்னையு
  மாக நிற்குமஃ தேயரு ளாலுயிர்
வொப்பு டன்றரு மாவிகொன் றுண்மினென்
  றோதிற் றென்றிட லெண்ணரு மேதமே.

எவ்வெப் பெரும்புவனத்திலும் வாழ்கின்ற சர்வ ஜீவராசிகளையும் ஆண்டருளும் பரம்பொருள் ஒன்றேயன்றி யிரண்டில்லை. அனாதி மலமுக்த சித்ரூபியான காரணத்தால் ஒருசிறிதுங்களங்க மின்றியிருக்கும் அப்பரம்பொருள், நியாயம் விதிப்பதிற் சிறந்துளது. அப்பொருள், சர்வான்மாக்களிடத்தும் பரிபாகத்துக் கேற்றபடி அன்புடையதே. எல்லாவுயிர்களின் பிதா மாதாக்கட்கும் அப்பனும் அம்மையுமா யிராநின்ற அந்தப் பரமான்மாவே

காருண்ய மேலீட்டினால் ஒன்றற்கொன்று உயர்வாயும் ஒத்ததாயுந் தன்னாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளை மனிதராகிய நீங்கள் கொன்றுண்ணக் கடவீர்களென விதித்ததென்று கூறுவதும் அளவற்ற பாவமாம். (௫௧)

அவ்வு யிர்க்கொலை செய்கையின் மந்திர
மறைத லிற்பிழை யில்லையென் றுலகு
னெவ்வெ னுந்துன்பி லாதற வேண்டுமே
னொந்து கத்தித் துடித்திட லென்கொலோ
வொவ்வு ஞாயமின் றுகலி னக்கொலை
யுணர்வி லான்றன்னைத் தான்வதைக் கின்றவோ
ரெவ்வ மொக்குமன் பாலிது பற்றிநா
மின்னுங் கூறுது நீநனி யுய்த்துணர்.

அந்த ஜீவஹிம்சையைச் செய்யும்பொழுது அதற்காக வேற்பட்ட மந்திரத்தை முன்னரோதி யிடுதலாற் குற்றமில்லை யென்னிலோ, அங்ஙனம் நோயென்கிற துன்பமில்லாது அவ்வுயிர் போகவேண்டும். துன்படைந்து வாய்விட்டலறித் துடித்தல் பிரத்தியக்ஷமாகையால், மந்திரமோதிக் கொள்வதில் விசேஷமென்னை ! பொருந்து ஞாயமொன்றுமில்லை. ஆதலின், அந்தகைய கொலைப்பாவம் அறிவிலியாகிய வொருவன் தனக்குத்தானே செய்துகொள்ளுந் தற்கொலைப்பாவத்தை யொத்ததாகும். அன்பினால் இவ்விஷயம் பற்றியே யின்னுங்கூறுவோம் : நீ நன்றாக உய்த்துணர்வாயாக. (௫௨)

உயிரைக் கொன்றுடல் வாட்டி வதக்கியிங்
குண்ணத் தானல் விவேகிகட் கெப்படி
முயலு நெஞ்ச மனேக வுயிர்ப்புலான்
முடைக ளுண்பவர் கட்கும் பிணங்களை
நயவு ணவென வுண்டுவக் குஞ்சவம்
நரிக்கு நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதமென்
வியன்வி வேகிக ளிவ்விரண் டாய்வுறின்
மேல திற்றென வேயறி வாரரோ.

பிராணிகளைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தைத் தீ முன்னர்ப் பசனஞ்செய்து உண்பதற்கு நல்லவிவேகிகளின் மனந்தான் எப்படிப் பிரயத்தனப்படும் ! அனேக ஜீவராசிகளின் துர்க்கந்தத்தோடு கூடிய ஊனைப்புசிப்பவர்க்கும், பிணங்களைத் தக்கவுணவெனவுண்டு சந்தோஷிக்கும் பேய்க்கும், (இடுகாட்டு) நரிக்கும், நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதந்தானென்னை ! விசாலமான விவேகமுடையோர் யோசிப்பாராயிற் புலாலுண்டலோ, சாகமுண்டலோ சிறந்ததென்று தமக்குத்தாமே யறிந்துகொள்வர். (௫௫)

ஊனை யேபுசிக் குங்குலத் தோர்மக
னொருபி ராணிகொள் வெந்துயர் கண்டிடி
னீன மேதுமி லாப்பரி தாபமுற்
றிரங்கு வானவ னக்குண முயினுந்
தானுண் ணற்கென வேவதை செய்கையிற்
றயவெ னக்குண நீத்தவ னுவனே
யான தாலிந்த மாநுட னுக்குமே
லாய தெய்வந் தயாவுடைத் தென்றுமே.

புலாலையே யுண்ணப் பழகிய குலத்திலுதித்தவருள்ளும் கருணையுள்ள வொருவன், ஒருபிராணி யாதோவொரு காரணத்தாற் படுந் துக்கத்தைக் கண்ட வழி எவ்விதத்துங்குறைவற்ற பரிதாபமுடையனு யிரக்கப்படுவான். அவன் அத்தன்மையனுயினுந் தானுண்பதற்காகக் கொலை செய்கையில் காருண்யமாகிய அந்தக் குணமில்லாதவனே யாவன். ஆகையால் இந்த ஏகதேசகருணையுள்ள மனிதனுக்கும் மேலாயுள்ள தெய்வமானது நித்திய கருணைநிதியேயாம். (கஉ)

அத்தி றத்தெய்வ மாவிகொான் றுண்மினென்
றருளி னற்சொலிற் றென்பதைப் பாவமு
ளெத்தி றப்பவ மெத்திற வன்கண்மை
யெத்தி றத்துணி வெத்திறப் பேதைமை
யெத்தி றப்படி றெத்திற மோசமென்
றெத்தி றத்தளந் தோதிடு வேஞ்சைசை
பித்த ருப்பழி சொல்வர்கொல் லாமையே
பேர றந்தவ மென்றிறை செப்பினுன்.

அத்தகைய தெய்வம், மனிதர்மீதுவைத்த கிருபையினுற் பிராணிகளைக் கொன்று புசியுங்களென்று கூறிற்றென்னும் வாக்கியத்தை.—பாபங்களில் எத்தன்மையான பாப மென்போம். கொடுமைகளில் எத்தன்மையான கொடுமை யென்போம். துணிவான காரியங்களில் எப்படிப்பட்ட காரிய மென்போம். எப்படிப்பட்ட பேதைமை யென்போம். எவ்வகையானபொய் யென்போம். எவ்வளவு பெரியமோச மென்போம். எவ்வகையால் அதன் தன்மை முழுதுமாராய்ந்து கூறும் ஆற்றல்பெறுவோம். சீச்சீ ! பித்தங்கொண்டவரும் பழிப்பர். கொல்லாமையே பெருந்தரும மென்றும், கொல்லாமையே பெருந்தவ மென்றும் ஆசாரியர் கூறினர். (கரு)

கலிநிலைத்துறை.

கொன்றுற் பாவந் தின்றுற் றீரு மெனுங்கூற்றென்
னென்றுன் சீடன் மைந்தா கேளென் றெழிலாசான்

றின்றாற் பாவந் தீரு மென்னிற் றினந்தோறுங்
கொன்றே தின்னத் தீர்வுண் டாகுங் கொடிதாமே.

"கொன்றாற்பாவம் : தின்றாற் றீரும்" எனும் வாக்கியத்தின் பொருளென்னவென்று சீடன் கேட்டனன். அது கேட்ட அறிவழகுவாய்ந்த ஆசிரியர், மைந்தனே! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக. தின்றாற் பாவந் தீருமென்றால், தினந்தோறுங் கொன்று தின்றல் ஆகுமெனலோ சித்தாந்தம்? அப்படிச்செய்யின் கொடியபாவஞ் சேருமன்றோ. (௯௬)

கலிவிருத்தம்.

அந்தமுடி வின்னதென வாய்வலியி லார்தா
மெந்தமுடி வானநடு வெண்ணுவர் மதித்தே
செந்தயவி லாமநுடர் செய்பொருண்மெய் யென்று
புந்தியின் மதித்துயிர் வதைத்துமிசை புல்லர்.

"பாவம் : தின்றால் தீரும்" என்பதன் துணிபொருள்.—"ஆகாரத்திற் கென்று தன்மனமாரக் கொல்லாமல் யாதோ ரறியாமையாலே தன்னாற் கொல்லப்பட்ட பிராணியினது மாமிசத்தை அக்கொலைப்பாவ பரிகாரத்தின் பொருட்டுப் பச்சையாகவே துயரத்தோடு இம்மையிலேனும், மறுமைப்பயனாகிய நரகத்திலேனும் புசித்தாற்றான் தீரும்" அதாவது "கொலைப்பாவம் அநுபவித்தன்றி யொழியாது" எனவாகுமென்பதை விசாரித்தறியுஞ் சக்தியில்லாதார், எந்த முடிவான ஞாயத்தைத்தான் யூகத்தால் யோசிக்குந் திறமுடையராவர்! செவ்விதான காருண்ய மில்லாத அற்பர் செய்யு மருத்தத்தை யுண்மைப்பொருளாக மதித்துப் பிராணிகளை வதைத் துண்கின்ற கீழோர்,— (௯௭)

ஏசுவினை யாலுலகி லெள்ளளவு நல்ல
யோசனையி லாநடையு ளாரெனவு மாவ
ராசுடைய வன்னவர்செய் யாவிவதை தானே
தாசரடை நன்னிலை கெடுத்தளவில் சன்மம்.

பலரும் பழிக்குங் காரியங்களைச் செய்தலால், எள்ளளவேனும் நல்ல யோசனையில்லாத வொழுக்கமற்றவ ரெனவுமாவர். பாவிகளாகிய அத்தன்மையோர் செய்யுஞ் சீவக்கொலையானது:- செய்த அவரைப் பெரியோரடையத்தக்க மோக்ஷாதிக்கியமெய்தாது பண்ணி, அளவற்ற ஜன்மங்களில்,—

ஊனவுடல் சேர்த்தறிவு கொன்றுபிணி யுண்ணு
மீனவடி வாக்கியிறை யெண்ணுணர் வழித்து
மானவரு ளீனரென வேசெயு மதத்தா
லூனுயிர் வதைத்துமுடை யுண்டுதிரி வோனை,

அற்பதேகங்களிற் புகும்படி செய்து, அங்ஙனம் நல்லறிவைக் கெடுத்து நோயால் நொறுங்குண்ணும் ஹீனரூபமாகச்செய்து, ஆண்டு ஈசுரதியானத்திற்குரிய நற்புத்தியையழித்து, மானுடதேகமெடுத்தவருட் சீழ்மக்களென வுலகுகூறும்படி செய்யும். மதத்தினாற் சீவனை வதைத்து அதன் துர்க்கந்த மாமிசத்தைப் புசித்துத் திரிபவனை,— (௩௯)

இம்மைமுடி வாமறுமை யிற்புலையில் வீழ்த்து
விம்மிய வவன்றசையை வீரமற வுண்ணுஞ்
செம்மையின் முடைப்பிரியன் சிந்தைசிறி தேனும்
வெம்மையறு பூததயை மேவிடுவ தில்லை.

புலாலுடம்பு நீங்கியவுடன் வரும் மறுமையிற் புலால் நாகத்திடை வீழ்த்தி வீரத்தோடுகூடிய காலபடர் அவனது புஷ்டித்த தசையைப் பிடுங்கித் தின்னுமாறு செய்வர். அருவருப்பான நாற்றமுள்ள மாமிசப்பிரியனது மனத்திற் கிஞ்சித்தேனும் வெப்பமென்பதில்லாது தண்ணெனவிருக்கும் ஜீவகாருண்யம் பொருந்துவதேயில்லை. (௪0)

எப்பொழுது பூததயை யென்பதிலை யோகே
ளப்பொழு தருட்பர னருட்பரிவு மில்லை
தப்பினது விம்மகி தலத்துறு செருக்கா
லற்பனென வாயிடுவ னேகனக னேனும்.

நாம் சொல்வதைக் கவனிப்பாயாக. எக்காலம் வரையிற் சீவகாருண்ய மொருவனிடத்தில்லையோ அக்காலம் வரையில் கிருபாநிதியாகிய பரமேசுவரனது காருண்ய சக்தி யவனைப் பரிவுடன் நடத்துவதில்லை. அப்படியெவனொருவன் அக்காருண்யசக்தியின் அருளையிழந்தனனோ அவன், அறிவிலார் விரும்பத்தக்க இவ்வுலகச் செருக்குடையனே யாவன். அதனாற் குபேரனொத்த மஹதைசுவரியவானா யிருப்பினும் அவன், அற்பனென யாவருங் கூறத் தக்க நிலையையே யடைவன். (௪௧)

ஏனெனி னிரங்குமன மின்றிநிதி யீட்ட
லீனவினை யந்நிதி புரத்தனல மில்லா
மானவர்கை யீதலிவை யால்விசன மல்கி
யூனமுற லாலென வுரைத்தனன் விரித்தே.

ஏனெனில், “எவ்வுயிர் மாட்டும் இரங்குமனமின்றித் திரவியந் தேடுதலாலும், அப்படித் தேடுந் திரவியத்திற்குக் கடவுள் கருணையைத்தானே பெருங்காப்பாக்கிக் கொள்ளாத அவன் தனது அற்பத்தொழிலையே காப்பாக்கிக்கொள்ளுதலாலும், யோக்கியமில்லா மனிதரை நம்பி அவர் கையில் அத்திரவியங்கொடுக்க நேரிடுதலாலும் அத்திரவிய மவனைவிட்டு நீங்கும்: அக்காரணத்தா லவனுள்ளத்தில் துக்கம்பெருகிவருத்த, ஈனநிலையை யடைவனாகலின்” என்று ஆசிரியர் விரித்துக்கூறினர். (௪௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இவைசெவி யேற்ற சீட னிழிபுலான் மறுத்த லென்று
நவில்வது புலாலு டம்பை நனிமறந் திருத்த லென்றும்
விவிதவைம் புலன்ம றுத்த லென்றுமே சிலர்வி ளம்ப
லவனியி லுளவவ் வாய்மை யறைகென வெளியோன் கூறும்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறினவற்றைச் செவிக்கொண்ட சீடன், "இழிவான புலாலை மறுத்தல்" என்றுவழங்குஞ் சொற்றொடர்க்கு, மாமிசத்தாலாகிய வுடம்பை நன்றாக மறந்திருத்தலென்றும், சுவை - ஒளி - ஊறு - ஓசை- நாற்றமெனும் ஐம்புலனையும் மறுத்திருத்தலென்றுஞ் சிலர் பொருளுரைத்தல் இப்பூவுலகிலுள்ளன. அவ்வுண்மையையுங் கூறவேண்டுமென, கருணாமூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சங)

உடன்மறந் திருக்கின் ஞான வொளியடைந் திடுமே சீவன்
முடைநகர் நசைகா ணுங்கொன் மூசுமைம் புலனீக் கத்து
மடமுடை மனமே தக்கால் வழுப்புலா னசையு முண்டோ
வடல்விழிப் புளர்க்கே சொற்ற தாகுமம் மறுத்தன் மன்னே.

உடம்பை மறந்திருக்குநிலை யெய்தின் ஞானவொளி அதாவது அருளொளியை ஆன்மாவடைந்திடுமே. அக்காலத்தில் அதற்கு மாமிச மூண்ண வேண்டுமெனும் விருப்பமுந்தோன்றுமோ! மொய்த்திருக்கும் ஐம்புலனுமின்றி யிருக்குநிலை வருமாயின் அக்காலத்தே மூடமனந்தானுண்டோ!! அம்மனத்திற் றோன்றும் புலால்விருப்பந்தானுண்டோ!!! ஒன்றுமிராது. ஆதலால், அந்தப்புலான்மறுத்தல் இந்தவலிய ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ள சாதாரணஜனங்களுக்கே சொன்னதாகும். (சச)

உயிர்க்கொலை புரியு மன்னோ ருயர்மறைக் கொலையுஞ் செய்ய
முயற்சிகொள் கின்றார் தேவர் மொழிந்தவவ் வதிகா ரத்தே
யுயிர்க்கொலை பாவ மென்று மூனுண வொண்ணா தென்று
மயிர்ப்பற விளக்க லானே யவர்முயல் வதுமுற் றாதே.

உயிர்க்கொலைசெய்து வருமவர்கள், உயர்ந்த வேதக்கொலையுஞ் செய்ய யத்தனிக்கின்றனர். திருவள்ளுவதேவ ரருளிச்செய்த தமிழ்வேதமாகிய திருக்குறளிலுள்ள அந்தப் "புலான்மறுத்தல்" எனும் அதிகாரத்திலே உயிர்க்கொலை பாவமென்பதும், ஊனுண்டல் அடாததென்பதும் சந்தேகமறக் கூறப்பட்டனவாதலால், அவர்கள் இவ்விதமாகப் புலான் மறுத்தலென்றதற்கு வேறுபொருள்கூறி, அதனை நிலைபெறுத்தமுயல்வதுமுற்றுப்பெறாது.

["அவர் முயல்வது முற்றாதே" என்பதற்கு, ஊனுண்ணாமையாகிய ஓரிந்திரிய நிக்கிரகத்தில் அற்பபாகத்தைச்செய்ய வல்லுநராகாதார், எவ்வண்ணம் ஐந்திந்திரிய நிக்கிரகமுதலிய அருந்தொழில்களைச் செய்ய வல்லுநராவரென்பதும் பொருளாகலாம்.] (சரு)

நாலுரை புரட்டிக் கூறு நுண்ணுணர் வில்லா தாரும்
வாலுறு விரத நாளில் வழுப்புலா லொழித்துண் பார்கள்
ளேலது விரத மாயி னென்றுமஃ தின்றி யுண்டன்
மேலவர் புகழு நித்த விரதமா காதோ சொல்லாய்.

சாஸ்திரக்கருத்துக்களைத் தங்கள் கெட்டவழக்கத்தோடு ஒத்திருக்கும் படி மாற்றிக்கூறும் நுட்ப அறிவிலிகளும், பரிசுத்தம்பொருந்திய விரததினங்களில் விரத விரோதமாகிய புலாலொழித்துச் சுத்த ஆகாரத்தையுண்பார்கள். என்ற அக்காரியம் விரதமானால், அக்கொல்லாவிரதத்தையே எப்பொழுதும் விரதமாகக்கொண்டு அப்புலாலுணவை யொழித்திருத்தல் பெரியோரால் புகழப்பட்ட நித்தவிரத மாகாதோ? சொல்வாயாக. (௪௬)

என்றன னிறைவன் சீட னியம்பிய புலான்ம றுத்த
லென்றுரைப் பதுங்கொல் லாமை யென்பதுந் துறவி யற்கண்
ணென்றின வதனு லேனோர்க் கிலையென வுரைப்போர் வாதை
வென்றிடு வழியா தென்ன மெய்க்குரு புகற லுற்றான்.

என்று குருகூறியருளினர். (மேல்) சீடன், கூறப்பட்ட புலான்மறுத்தலெனும் அதிகாரமும், கொல்லாமையெனும் அதிகாரமும் திருக்குறளில் துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டமையின், மற்றஆச்சிரமிகளுக்கு அந்நியமம் ஆவசியகமன்றெனக் கூறுபவர்கள் வாதத்தை வெல்லும் மார்க்கம் யாது? கூறியருள்கவென்ன, சத்தியவாழ்கிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (௪௭)

அத்திற வருத்தங் கொள்ளி னத்துற வியலிற் றானே
வைத்துள வாய்மை கள்ளா மைவெகு ளாமை யெல்லா
மித்தமில் லறத்தார்க் கில்லை யென்னவா மிவைக ணீங்கி
னெத்தன்ம மனையி லோங்கு மாகவி னவரி யம்பும்.

அருத்தமோவ் வாது மற்றே கருத்தமென் றிடிற்பு லாலுண்
கிருத்திய மென்ப தாதி யாவையுங் கிருகத் தன்றான்
விருத்தியி னிழைக்க லாகா விளம்பவற் றினையில் விட்டோன்
கருத்தினுங் கருதலாகா தென்றலவ் வியற்க ருத்தால்.

அவ்விதப் பொருள் கொள்ளின், அத்துறவறவியலிலேயே வைக்கப்பட்ட வாய்மை, கள்ளாமை, வெகுளாமையாதி தருமங்களெல்லாம் என்றுங் கிருகஸ்தாச்சிரமிகளுக்கு அனாவசியகமென்றுகூற இடந்தரும். கூறிய வாய்மையாதி தருமங்களில்லாவழி இல்லறத்தார்க்கேற்பட்ட தருமங்களிலெத்தருமம் விருத்தியாகும்? ஒருதருமமுமில்லா தொழியுமாகலின், அவர்கள் கூறுகின்ற,—

[வாய்மை=பொய்கூறாது மெய்கூறல். கள்ளாமை=களவுசெய்யாமை. வெகுளாமை=கோபஞ்செய்யாமை.] (௪௮)

அருத்தம் பொருந்தாது. பொருந்து மருத்தம் யாதென்னில், புலாலுண்டொழில் முதலிய சகலஅகிர்த்தியங்களையுங் கிருகஸ்தன் தனதிச்சையின்படி செய்யாத தருமங்களை யநுஷ்டிக்கவேண்டும். துறவி அந்த அகிர்த்தியங்களை மனத்திலுஞ்செய்ய நினைத்தல் கூடாதென்பதே அவ்வியலின்கருத்து.

முழுமுதற் கடவுட் கின்றி யோகுறு தமக்கென் றிங்கே
யுழுதொழில் கூலி வேலை யுறைவிட மெழுகல் கூட்ட
லெழுமனன் மூட்ட றண்ணீ ரெடுத்தனெல் லரிசி குத்தல்
வழிவரு சிறுபி ராணி மரணவெம் பாவந் தீர.

சிவனவ னடியர் தேவர் தென்புலத் தினர்ப்பூ சித்தே
யுவகையி னமுத வன்ன மூட்டுக வென்று சைவச்
சிவதரு மோத்த ரந்தான் செப்பிடு மாயி னில்வாழ்
பவருயிர் கொன்று தின்னப் பகருமோ வறநூ லன்றே.

முழுமுதற் கடவுள் பொருட்டுச் செய்யுந் திருப்பணி பூஜைமுதலியவற்றிற்கில்லாமல்,இச்சைபொருந்துஞ் சுவப்பிரயோஜனங்கருதிச்செய்யப்படும் உழவுத்தொழில், கூலிவேலை, இருப்பிடமெழுகல், இருப்பிடம் பெருக்கல், தீமூட்டல்,தண்ணீரெடுத்தல், நெல்லரிசிகுத்தலாகிய இக்காரியங்களிற்சிறுபிராணிகளுக்குநேரிடும்மரணத்தாற்சேரும் வெய்யபாவங்களொழியும்படி,—

[அனல்மூட்டலில் இரவிலேற்றப்படு தீபமுஞ்சேரும்.] (௫௦)

பரமேசுவரன், அவனடியர், தேவர், பிதிர் தேவதைகள் ஆகிய இவர்களைப்பூஜித்துச் சந்தோஷத்தினால் அவர்கட்கு ஷட்ரஸோபேதமான அன்னமூட்டுகவென்று சைவ உபாகமங்களு ளொன்றாகிய சிவதருமோத்தரமே கூறுமாயின், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தோர் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னலாமென்று தருமசாஸ்திரங் கூறுமோ? கூறாது. (௫௧)

இப்படி வெல்ல லாமென் றியம்புதல் கேட்ட சீட
னெப்பினே னைய நீதா னாமொழித் துண்ணு மாறு
செப்பிலைக் கறிகாய் கட்குத் தீஞ்சுவை புலாலைப் போல
வெப்படி யினுமின் றிஞ்ஞான் றிதைநுகர்ந் துயிர்வாழ் தற்கே.

கொடுத்துவை யாத பாவி களுக்கிது கூறி னென்னை
மிடுக்கணை நயப்பென் றெண்ணு மிதயநன் றறியு மோவென்
றொடுக்கமின் மனத்தர் பல்லோ ருரைப்பரிவ் வுலகி லந்த
நடுத்தெரி முறைமை யிங்கே நவில்கென நவில்வா னையன்.

இவ்விதமாக ஞாயங்கூறி அவர்கள் வாதத்தை வெல்லலாமென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்டசீடன், ஆசிரியரே! அருளிய நியாயத்திற் கிசைந்தேன். ஆயினும், தாங்கள் மாமிசம் விலக்கி யுண்ணுமாறுரைக்கும் இலைக்கறி

கட்கும் காய்க்கறிகட்குமுள்ள சுவை, புலாலிலுள்ள இனிய சுவையைப் போல எந்தப்பூமியிலுங் காணப்படவில்லை: இவ்வளவு இன்சுவையுடைய புலாலை இப்பொழுதுண்டு உயிர்வாழ,— (௩உ)

முற்பிறப்பிற் கொடுத்துவையாது பிறந்த இப்பாவிகட்குப் புலாலுண்டு சுகிக்கும்படி கூறுதலிற் பிரயோஜனமென்னை? துக்கத்தையே சுகமென் றெண்ணும் இருதயம் சுகசொரூபத்தை யறியுமோ? என்று இச்சைவழியே பரந்துதிரியும்மனத்தர்பலரும் இவ்வுலகிலியம்புவர். அவ்வாக்கியத்தின்ஞாய த்தையறியும்வழியையுங்கூறல்வேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினர்.

அப்படி யியம்பு வோரு மவ்விலைக் கறிகாய் சில்போ
தொப்புட னருந்து வார்க ளூராறுவெம் புலிமீன் குத்தி
யப்புவாழ் சுறவு வன்மீ னுதிபல் பிராணி நாளுந்
துப்பிலா வுண்ட லாலன் னவரினு மிவையுன் றுய்ப்ப.

மிகமிகக் கொடுத்து வைத்த பேறுயி ராமே யன்னோர்
புகலுரைப் படியித் தீர்விற் புதியநெய் கார முப்புத்
தகமுடை சேர்த்து வேவித் துண்பது குறித்துச் சற்றே
யிகலுயர் வுளர வற்றிற் கிவரெனற் கிடமுண் டாமால்.

அப்படிக் கூறுகின்றவர்களும் முற்கூறிய கீரைக்கறி காய்க்கறிகளையும் மனமொப்பிச் சிலபொழுதுண்பார்கள். பெருங்கோபமுடைய புலி, மீன் குத்திப்பறவை, நீரில்வாழுஞ் சுறமீன், முதலை முதலிய பலபிராணிகள்பிரதி தினமுஞ் சுத்தமில்லாத மாமிசாகாரம் உண்கின்றனவாதலால், முற்கூறிய வர்களினும் இவைகள், மிகவுமுனுண்டுகொண் டிருக்க,— (௩௪)

முற்பிறப்பில், மிகுதியினு மிகுதியாகக் கொடுத்துவைத்த உயர்வான வுயிர்களாகுமன்றே அவர்கள் கூறும் வாக்கியத்தின்வழியாகவே. இப்படிப் பட்ட தீர்மானத்திலே, புதியநெய், காரம், உப்புமுதலியவஸ்துக்களை யளவாக முடைநாற்றமுள்ள ஊனோடு சேர்த்துப் பசனஞ்செய்துண்ணுங்கார ணத்தால் அந்த ஜெந்துக்களினும் இவர்கள் சற்றுயர்வுடையர்களென் றியம்பவும் இடமுண்டாகும். (௩௫)

இவ்வழி யுயர்வா மின்னோ ரெழிலுடம் பினையு நன்கு
கவ்வியுண் ணரியு நாயுங் கழுகுபுல் புழுவும் பேயு
மெவ்வள வதிக மேன்மை யுடையன வாகு மிங்கே
கவ்வைகொண் டுழல்சில் வண்டு கழிமலந் தனையே யுண்டு.

மகிழ்பொழு திதைப்போ லின்ப வத்துவொன் றுண்டோவித்தை
யுகமிசை வாழு மாந்த ருண்ணவே கொடுத்து வையாத்
துகளுள ராரு ரென்று சொல்லிடத் துணிந்தாங் கந்த
விகழ்புலைப் புண்டின் போரு மியம்பிடத் துணிந்தார் மன்னோ.

இப்படி யுயர்வாகவெண்ணப்படும் ஊனுண்டுவளர்ந்த இவர்களின் அழகிய வுடம்புகளை நன்கு கறித்துத்தின்னு நரியும், நாயும், கழுகும், புலியும், புழுவும், பேயும் இவர்களைவிட எவ்வளவு அதிகமேன்மை யுடையன வாகும்! துன்பங்கொண் டுழல்கின்ற சிலவண்டுகள், மனிதர் கழிக்கின்ற (மலத்தை) பவ்வீயையே யுணவாகக்கொண்டு,— (௫௬)

சந்தோஷிக்கும்போது, இதைப்போன்ற மாதுரியமான வஸ்து வொன்றுண்டோ! இப்பூமியில் வாழும் மனிதர் இதையுண்ணப் பிராப்தமில்லாத பாபிகளாறென்று சொல்லத்துணிதல்போலப் புண்ணெனும்பெயர்பெற்ற அந்தஇழிவானபுலாலைப்புசிப்போரும்அவ்வாறுசொல்லத்துணிந்தனர். (௫௭)

அம்மல மதனைத் தேவ வமுதென நுகர்வண் டேய்ப்ப
விம்மகி மாந்த ரீன வூனினை யுருசி யென்று
தம்மன மதித்தே யுண்ணச் சடமெடுத் தவரா வாரிச்
செம்மையி லார்கீர் பற்றிச் செப்புது மின்னுங் கேட்டி.

அந்தப் பவ்வீயைத் தேவாமிர்தமெனவுண்ணும் வண்டையொத்து இப்பூமியிலுள்ள மனிதர், துர்க்கந்தவூனை மகாமாதுரியமென்று தம்மனத்தில் தாமே மதித்துக்கொண் டுண்பதற்கு உடலெடுத்தவராவர். இந்நல்லொழுக்கமில்லாதார் சொல்லும் அச்சொல்லைப்பற்றி இன்னுஞ்சொல்வோம் கேட்பாயாக. (௫௮)

*மாட்டின திறைச்சி தின்னு மநுடரை யிழித்துப் பல்கா
லாட்டின திறைச்சி தின்போ ரறைவது போலப் பாம்பு
வீட்டுவண் டணின்மண் டேகம் வெண்புழுக் கெவுளி யாதி
நாட்டிலுண் பவரைச் சங்கு நண்டுநா கூர லாதி.

உண்பவர் பழிப்பா ரிந்த வூணரை யாமை மீனுண்
பண்பினர் பழிப்பா ரிந்தப் பரிசரை முயல்வெள் ளாகு
கண்பிறழ் மான்க ளாதி காதியுண் பவர்ப ழிப்பார்
பண்பறு மிவரை நல்ல பறவையுண் பவர்ப ழிப்பார்.

மாட்டிறைச்சி தின்னு மனிதரை ஆட்டிறைச்சி தின்னு மனிதர் "மாடுண்ணி மாடுண்ணி" எனப் பலமுறை யிகழ்வதுபோலப் பாம்பு, வீட்டில் வாழும் வண்டு, அணில், தவளை, வெள்ளைப்புழு, பல்லி முதலியவற்றை நாட்டிலிருந்துண்பவரை; சங்கு, நண்டு, நத்தை, கிளிஞ்சில் முதலியவற்றை,—

உண்பவரிகழ்வர். இந்த ஆகாரமுடையவரை; ஆமை, மீன்முதலியன வுண்ணுந் தன்மையோரிகழ்வர். இந்தத்தன்மையுடையோரை; முயல், வெள்ளெலி, புராணுங்கண்ணுள்ள மான் ஆகியவிவற்றைக்கொன்றுண்போரிகழ்வர். நற்குணமற்றவிவரை; நல்ல பக்ஷிகளையுண்போ ரிழித்துக் கூறுவர். (௬0)

[* "மாடு" எனுஞ்சொல்—பசுப்பெயரிற் பிங்கலந்தை, சூடாமணியெனு நிகண்டுகளிலில்லையாயினும், சேந்தன்றிவாகரத்தில் "மணியுஞ் செல்வமு நிரையும் பக்கமுந் தனமு மாடென் றுரைக்கத்தகுமே" எனுஞ் சூத்திரத்தில் "நிரை" எனவருதலும், அந்நிரையை,பிங்கலந்தை—"கோவேபெற்றம் நிரை குடஞ் சுட்டு" எனுமாற்றாற் பெற்றமெனக்காட்டலும் மாடென்பது பசுப் பொதுப்பெயரென்று நிலைபெறத்துவ வாயின. "திகையாதே" என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளில் "உண்டுடுத்து வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகொண் மாடு போலே" என்று ஸ்ரீதாயுமானருங் கூறியுள்ளார்.]

இயம்பிய வூனுண் மாக்க ளெவரையு மிலைகா யாதி
பயம்பட வருந்து மாந்தர் பழித்திடு மேலோ ராவர்
நயம்பட விவற்றை யோரா நரருரை ஞாய மாமோ
கயம்படர் மகனே வேறு கழறுதி ‡ யெனலுஞ் சீடன்.

இங்ஙனங்கூறிய பலவகைப்பட்ட ஊனுண்போர் யாவரையும்; இலை, காய் முதலியவற்றைப் பசிதீருமாறு அருந்து மனிதசிரேஷ்டர் பழித்துக்கூறு முயர்ந்தோராவர். உயிர்க்குறுதியுண்டாமாறு இவையிற்றையெல்லாம் உய்த் துணராமனிதர் கூறுங்கூற்று நியாயமாகுமோ? மேன்மையுறு மகனே! இன் னும் வேறு கேட்கவேண்டியதுண்டேற் கேட்பாயாகவென்று ஆசிரியர்கூற லும், கேட்ட சீடனுனவன்,— (௬௧)

[‡ "எனலும்" என்பது, என்றுசொல்லும்போது எனும்பொருளுடைத்து. ஈற்றிலமர்ந்த உம் - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. அல் - சாரியையாகும். இவ்விதப் பிரயோகம்:—திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் புராணத்தில் "என்றுவாதுகூறலு மிருந்த தென்னர் மன்னனும்" என்றும், இலிங்கபுராணமுகடிதோற்ற முரைத்த அத்தியாயத்தில் "என்றலுமிங் கெலவணங்கி" என்றும், காஞ்சிப்புராண வயிரவீசப்படலத்தில் "வேண்டி நின்றிரந்துரைத்தலுங் கருணையான் மேவியிங் குறைகின்றேம்" என்றும் வருமாறு வருவன பலவென்க.]

எருமையை யாட்டைப் பன்றி யினையிருங் கோழி யென்னுங்
குருகினைச் சிலதே வர்க்குப் பலியெனக் கொடுக்குங் கன்ம
முரிமையோ வுரிமை யில்லா வுறுகணோ வெனலுந் தீர்த்தன்
பெருமைசேர் தேவை நாடாப் பேதையர் வழிபா டஃதாம்.

எருமையையும், ஆட்டையும், பன்றியையும், பெருங்கோழி யெனப்படு பறவையையுஞ் சிலதேவதைகட்குப் பலியிடுங்கன்மம் தக்கதோ? தகுதியற்ற கொலையோ? என்று கேட்டலும், ஆசிரியர், மகாதேவதை யாகிய சௌமிய தெய்வத்தை யுபாசியாதார் வழிபாடாகும் நீ வினவியது. (௬௨

இழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடையர்க் கேயவ்
விழிபுல வருந்து தேவ ரிறையென வாவ ரென்று
மிழிபுல வருந்தா வீச னிணையடி தொழுவோர் யாரு
மிழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடைய ராகார்.

புத்தி, கருமம், குலம் ஆகிய இவைகளா லிழிந்தோர்க்கே, அந்த இழிவான ஊனுண்ணுந் தேவர்கள் வழிபடுகடவுளாவர். எக்காலத்தும் இழிந்த ஊனுண்ணாத ஈசனிருபாதங்களையுந் தொழும் புண்ணியமுளார் யாவரும்; புத்தி, கருமம், குலம் இவற்றால் இழிந்தோ ராகார். (௬௩)

ஊனுகர் மாக்க டாமே யுண்டிடு கள்ளு மூனு
மீனவத் தேவர்க் காக்கி யெடுத்துடன் குடித்துத் தின்று
மானமில் லாம லாடு மதியினை யருள்சா லெந்த
ஞானமுள் ளவர்ம திப்பார் நன்மதி கொண்டா யென்றான்.

ஊனுண்ணு மனிதர், தாமுண்ணுங் கள்ளையும் ஊனையும் அந்த இழிந்த க்ஷுத்ரதேவதைகளுக்கு நிவேதித் தெடுத்தவுடனே அவைகளை முறையே பானஞ்செய்துந் தின்றும் வெறிமயக்கத்தாற் கூத்தாடும் புத்தியைப் பூரண அருளாளராகிய எந்த ஞானிகள்தாம் நன்கு மதிப்பர். நல்லபுத்திகொண்டு ஆராய்ந்துகொள்ளென்றார். (௬௪)

தேனிது வெனவே சொன்மச் சேந்திர நாத ராதி
மானுட சித்தர் செய்த கௌளயா மளங்க ளாதி
வானமர் வாம தேவி மகிழ்வுண மிறைச்சி பானம்
மீனரி வையர்பு ணர்க்கை யபிநயம் விளம்போ *ரைந்தும்.

இனிதுப யோகித் துய்க வென்னுமுண் மையினை யீண்டு
நனிவிளக் கிடுக வென்னு நன்மகன் முகத்தை யாசான்
கனிவொடு பார்த்து மைந்தா கழறிய தசுத்த வாம
வினையதைச் செய்யா நின்ற வினைஞரு மசுத்த ராவர்.

இது தேனொத்த இன்பமார்க்கமெனக்கூறும் மச்சேந்திரநாதர் முதலிய மாநுடசித்தர்களாற் செய்யப்பட்ட கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆகமங்கள், மேலுலகத்தில் வீற்றிருக்கும் வாமதேவி சந்தோஷிக்கும்படி மாமிசம், மத்தியம், மச்சம், ஸ்திரீபோகம், அபிநயம் எனக்கூறும் ஐந்தையும்,— (௬௫)

நன்றாக நிவேதித்துப் பிழைக்கக்கடவாயென்று கூறும் உண்மையை, இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு விஸ்தாரமாக விளக்கியருள்கவென்று கேட்டுக்கொண்ட நன்மாணாக்கனது முகத்தை ஆசிரியர் பரிவுடன் பார்த்து, மைந்தனே! நீ யெடுத்துரைத்தது அசுத்தவாமகர்மமாம். அதனைச் செய்கின்றவரும் அசுத்தராவர்.

[* ஐந்தையும்—பஞ்சதத்துவமென்றும், சாங்கம் ஐந்தென்றுமுரைப்பர்.]

அசுத்தவூ னினையா கார மாகவுண் ணிழிபுத் தேள்கட்
கிசைத்தபி ராணி கொன்றுண் பித்தலிற் பாவ மின்றென்
றசத்தியம் பேசா நூல்க ளறையினு மிழைத்தோர் பேறு
விசுத்தமி லாப்பி சாச கதியென விளம்ப லாமால்.

அசுத்தவூனை யாகாரமாகக் கொள்ளுந் தாழ்ந்த தேவதைகட்கு, விதிக்கப்பட்ட பிராணிகளைக் கொன்று நிவேதித்தலாற் பாவமில்லையென்று பொய்கூறுத சத்தியசாஸ்திரங்கள் கூறினும், அவ்வாறுசெய்தோரடையுங்கதி,—பரிசுத்தமில்லாத பைசாசலோகப் பிராப்தியே யெனப் பகரலாம். (௬எ)

தேவிபூ சையெனச் செய்தூன் றின்பவ ரனேக வித்தை
மேவினு ஞான வீட்டை மேவிடா *'ரசுத்த முண்ணு
மாவியாய்ப் பிசாசி ருக்கை யமருவ ரெனச்சித் தாந்த
மாவிய னூல்கள் கூறும் வழுவிலம் மார்க்க மேமேல்.

தேவிபூஜையென்று ஒருவகையான பூஜைசெய்து, அவ்வழியூனருந்துபவர், அக்கரவிலக்கணமுதல் அவத்தைப்பிரயோகம் வரையுள்ள அறுபத்து நான்குகலைகளில் எவ்வளவு வல்லுநராயினும், ஞானத்தாற் கிடைக்க விருக்கும் பரகதியை யடையமாட்டார். அசுத்த வுணவுகொள்ளும் பைசாசமாகிப் பைசாசவுலகத்தி லிருப்பரென்று சைவசித்தாந்தமெனு முடிவான ஞானத்தைக்கூறு மேலானநூல்கள் முறையிடும். குற்றமற்ற அம்மார்க்கமொன்றே எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மார்க்க மாகும்.

[இவ்வழியாக வூனுண்போர் பூதசரீரம் விட்டுப் பூதசாரசரீரம் பெற்ற காலத்தும் பற்றுவழியே அவ் வூனுகாரத்தையே யிச்சிக்குந் 'தன்மையால், அந்த ஆகாரமில்லாத சுவர்க்க பதவிகளில் ஒன்றிலேனுஞ் செல்ல அருகாராகாரெனும் பொருளும்— * " அசுத்தமுண்ணு மாவியாய்ப் பிசாசிருக்கை யமருவர் " என்றதிற் பெறப்படும்.] (௬அ)

பிசிதமெ னூனுண் போரே பிசாசெனும் பேய்க ளென்று
மசுசிகொள் பிசித வூண ரெனப்படு மரக்க ரென்றும்
பொசிமுடை சேர்பு லாலுண் பவர்களே புலைய ரென்றும்
வசுமதி தனிற்றென் னூலும் வடமொழி நூலுங் கூறும்.

" பிசிதம் " எனும் பெயருள்ள ஊனுண்போரே " பிசாசு " எனும் பேயின்பெயருற்றனரென்றும், அதனையுண்பவரே " பிசிதவூணர் " எனும் இராக்ஷதரின் பெயருற்றனரென்றும், துர்க்கந்த வுதிரங்கசியும் புலாலாகிய புலையுண்பவரே "புலையர்" எனும் பெயருற்றனரென்றும் இப்பூமியிலுள்ள சம்ஸ்கிருத சாஸ்திரமும், தமிழ்நூலுங் கூறும். (௬௯)

என்றனன் கேட்ட சீட னெந்தையே யசுத்த வாம
மொன்றுரைத் தலினுற் சுத்த முள்ளதோ வென்றான் மைந்தா
தன்றிற மறியாச் சுத்த சத்தியாந் தேவி யுண்டு
குன்றலில் லவளை நல்ல குணமுளர் பூசித் துய்வர்.

என்று ஆசிரியர்-விவேகபூரணனூர் கூறியருளினர். கேட்ட சீடன், என் பிதாவே! மேலே அசுத்தவாமமென்று பிரித்துக்கூறினமையின், சுத்தவாம மென வொன்றுண்டோவென்று வினவினன். ஆசிரியர், மகனே! தன்பெருமை தானறியாத் தன்மையினளாகிய சுத்தசத்தியெனு மஹாதேவியுண்டு. குறைவொன்றுமில்லா அந்த லோகநாயகியைச் சற்குணமுள்ளோர் பூஜித்து வாழ்வர். (எ0)

அந்தமா தேவி தான்சி வாலயந்தோறு முள்ளா
ணிந்தையி லவட்குக் கள்ளூ னீக்கியே படைப்ப தோர்ந்தோர்
சுந்தர வவளை யில்லிற் றொழினுமவ் வாறே செய்வர்
செந்தெளி தேனும் பாலுஞ் சேர்த்தருத் துதலுஞ் செய்வர்.

அந்த மஹாதேவியாரே சிவாலயந்தோறு மிருப்பவர். நிந்தையற்ற அவர்க்கு ஊனுங்கள்ளும் நீக்கியே சுத்தநிவேதனஞ் செய்வதை யறிந்தோர், அழகு சிறந்த அவளை வீடுகளிற் பூஜிக்கினும் அவ்வண்ணமே செய்வர். செவ்விய தேனையும் பாலையுஞ்சேர்த்து, இவ்விரண்டுமே சுத்தமதுமாமிசமென நிவேதித்தலையும் அவர்க்குச் செய்வர். (எக)

என்றுரைத் திட்டா னைய னெழின்மகன் பெரியோ யீது
நன்றென வுணர்ந்தேன் வேத நவிலுமா றாட்டை மாட்டைக்
கொன்றெரி யாகஞ் செய்து கொழுந்தசை யுணலும் பாவ
மொன்றிய கருமந் தானோ வுரையெனக் குரவன் சொல்வான்.

என்று ஆசிரியர் கூறினர் (மேல்) விசாரிக்கும் அழகுவாய்ந்த சீடன் அறிவிற் பெரியவரே! அருளிச்செய்த இவ்விஷயம் உசிதமானதென்றுணர்ந்தேன். வேதம் விதிப்பதுபோல ஆட்டையும் மாட்டையுங் கொன்று, அக்கினிமூலம் யாகங்களைச்செய்து, கொழுவியதசையை யுண்ணுதலும்பாவஞ் சேருங் கருமந்தானோ? கூறியருளவேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறுவான் றொடங்கினர். (எஉ)

இட்டியிற் சாம்பி ராணி யெழில்கிளர் சுவர்க்கஞ் சேருந்
தட்டுறு பாவ மில்லை யெனவற நூல்கள் சாற்றல்
கட்டுரை யேனு மந்தக் கருமநற் கருணை யாளர்க்
கெட்டுணை யேனுஞ் செய்சற் கருமமா யிருப்ப தில்லை.

யாதோ ரிஷ்டகாமியத்தையடையு நிமித்தஞ் செய்யும் யாகத்திற் சாகும்பிராணி அழகு பிரகாசிக்குஞ் சுவர்க்கலோக மடையுமாகலின், அதைக் கொல்வதாற் சற்கதிக்குத் தடையாகும் பாவம் உண்டாகாதென (ஸ்மிருதிகள்) தருமசாஸ்திரங்கள் கூறுதல் உறுதிமொழியாயினும், அவ் யாககருமம், ஜீவகாருண்ய முள்ளவர்க்கு எள்ளளவுஞ் செய்யத்தக்க சற்கருமமாக மதிக்கப்பட்டிருப்பதில்லை. (எ௩)

தலையினுச் சியில்வன் னெஞ்சர் தடிநனி தாக்குண் டேனு
மலைவுறு பீசமான தவர்கரப் பிசைவுண் டேனு
முலைவுகொண் டழியவ் யாக வுயிர்மிக வருந்த லாலக்
கொலைமக மருளோர் செய்யொண் ணுதெனவுறுதிக் கூற்றே.

தலையினுச்சியிலே வன்னெஞ்சர் கையிலுள்ள தடியடி மிகவுந் தாக்குண்டாயினும், அசைவொடுகூடிய பீஜங்கள் அவர் கரப்பிசை வுண்டாயினும் பிராண வேதனைப்பட்டு இறக்கும் அவ்யாகவுயிர்கள் அதிக வேதனைப் படலால், அக்கொலையாகங்கள் தயாநிதிகளாகிய பெரியோர் செய்யத்தகுவன வல்லவென்று கூறும் வாக்கியம் உறுதிவாக்கியமே யாம். (எச)

ஏனைய வுயிரைக் கொல்லு மிட்டியு மிரக்க மில்லா
மானவர் கரும மாமிம் மகங்களின் பயனுஞ் சின்னுள்
வானவ ருலகின் போக மாமிதை மதியார் தூய
ஞானமெய் வாழ்க்கை வேட்போர் நான்மறை முடிவு மீதே.

ஆடு மாடல்லாத மற்றவுயிர்களைக் கொன்று செய்யும் யக்கியங்களும் இரக்கமற்ற மநுடர்செய்யுங் கருமமேயாம். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச்செய்யும் யக்கியங்களின் பயனும் சிலநாள் தேவலோகத்தி லனுபவிக்கப்படும் பந்தமான போகமாம். இப்படிப்பட்ட அற்பசுகத்தை ஞானத்தா லுண்டாகும் அழியா மோக்ஷவாழ்வை விரும்புஞ் சுத்தராகிய பெரியோர் விரும்பார்.

[யக்கியபலன் பந்தமென்பதை.—யஜுர்வேத நிராலம்போபநிஷத்து " யஜ்ஞ வ்ரத தபோதாநவிதி விதாநஜ்ஞான ஸங்கல்போ பந்தః " எனும் ஆற்றான் அறிக.] (எரு)

வேள்வியொ ராயி ரந்தாம் வேட்டலிற் கொல்லா தூண்ணு
மாள்வினை நலனென் றூர்நல் லருட்பெரும் புலவர் மாண்பில்
வேள்வியி லூனுண் டேவ ரினும்புலான் மிசையார் செல்லு
நாள்விய னிலைபெற் றுய்வர் நல்லவேள் விகளு முண்டே.

ஜீவஹிம்சையுடன்கூடிய ஆயிர யாகங்களைச் செய்வதினும், ஒருபிராணியைக் கொன்று அதனூனை யுண்ணு திருக்குஞ் சற்கருமம்—பயனுல் மேம்பட்டதென்று " அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்றன்—னுயிர்செ

குத் துண்ணாமை நன்று" எனுந் திருக்குறள் வாயிலாக அருட்பெரும்புலவரான திருவள்ளுவதேவரும் கூறியருளினர். சிறப்பற்ற இந்த யாகங்களில் ஊனாகிய அவியை அவாவி யுண்ணுந்தன்மையுடைய தேவர்களிருக்கும் உலகங்களினும், இங்கே புலாலுண்ணாதார் தேஹவியோக மடையுங்காலத்தில் மேம்பட்டதாய உலகமடைந்து வாழ்வர். சொற்ற பசுபந்த யாகமல்லாத நல்ல யாகங்களும் உள.

[சரீரமாகிய யாகசாலையிற் செய்யப்படு ஞானயாகமும் நல்லயாகமாம். விவரம், யஜுர்வேத கர்ப்போபநிஷத்து முதலிய உபநிஷத்துக்களிற் காண்க. மேலைய திருக்குறளானது "அஹிம்ஸா பரமோ தர்மா" எனுஞ் சுருதி வாக்கியத்தைத் தழுவி வந்ததாகும்.] (௭௬)

அசுத்தமி லாவவ் வேள்வி யடங்கலு நல்லார் செய்தே
யசுத்தமி லுலகஞ் சேர்வ ரவற்றையவ் வுலகை வேண்டா
விசுத்தவுள் ளன்பி னோடு விமலனை நோக்கிச் செய்தோர்
விசுத்தமெய்ஞ் ஞான மேவி விமலனை யடைந்துய் வாரே.

ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர், அந்த நல்ல யாகமெல்லாஞ் செய்து, அசுத்தமில்லாத மேலுலகங்களை யடைவர். அந்த நல்ல யாகங்களையும் அவற்றாலெய்தும் பதமுத்திகளை விரும்பாத பரிசுத்தமான வுள்ளன்புடன் அநாதி மலமுத்தனான மஹாதேவனை நோக்கி நிஷ்காமியமாகச் செய்தோர், பரிசுத்த பதிஞானத்தைப்பெற்று அந்தப் பரமசிவ சாயுஜ்யமாகிய பரமுத்தியடைந்து வாழ்வர். (௭௭)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

எனலு மாணவ கன்ற யாவுடை யிறைவ முன்னொரு கானுதற்
கனலு லாம்விழி யீசன் முன்விளர் காலி றைச்சி படைத்துமுன்
மனதி னாலறி தற்கொ ணாநல மருவி னானொரு திண்ணனா
ரெனவுரைக்குமொர்சரிதையின்பொருளிற்றெனப்புகலென்றனன்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறுதலும் மாணாக்கன், கருணாநிதியாகியகுருவே! முன்னொருகாலத்தில் அக்கினிபிரகாசிக்கும் நெற்றிக்கண்ணராகிய ஈசனார் முன்பாக, பக்தியிற் சமானரகிதராகிய திண்ணனாரெனும் இயற்பெயர் வாய்ந்த கண்ணப்பதேவர், கொழுப்பொழுகுகின்ற காட்டுப்பன்றி யிறைச்சியை நிவேதித்து, அலையுந்தன்மையதாகிய மனதினால் இத்தன்மைத்தென் றறியொண்ணாத சிவகதியை அடைந்தனரெனக் கூறும் ஒப்பற்ற அந்தச்சரிதையின் தாற்பரியம் இன்னதெனக் கூறவேண்டு மென்றனன். (௭௮)

மைந்த வத்திரு வாளர் வேடர்கண் மரபில் வந்தவ ரவர்நுகர்
செந்த சைக்கறி தன்னை யேபர சிவனு முண்டிடு வானெனச்

சிந்தை செய்ததை யேப டைத்தனர் சிறந்த வன்பி னகப்படு
மந்த வீசனு மதின்ம கிழ்ந்தன னக்கன் மம்விதி யாகுமோ.

மகனே! அந்த அகண்ட சாம்பிராச்சியத்திற் குரியோராகிய அக்கண்ணப்பனுர் வேடவமிசத்திற் பிறந்தவ ராகையால், தாமுண்ணுஞ் செவ்விய மாமிசக்கறியையே பரமசிவனுரு முண்பவராதல் வேண்டுமெனத் தமது மனதிற் கருதினவராகி அவ்வுணவையே படைத்தனர். அவரது அன்பின்வலைப் பட்ட அத்திருக்காளத்தியப்பரும் அக்காரியத்தில் உவப்புற்றனர். ஆகையால், அக்காரியமே யாவருஞ் செய்யத்தக்க காரியமாமோ? (எகூ)

செறிந்த பத்தியி னுல ருட்சிவ லிங்க மீதுபல் கற்களே
யெறிந்து மேனல முற்ற சாக்கியர் செய்கை யேதில தென்னினு
மறிந்த மக்க ளெலாரு மத்தை வழக்கெ னக்கொள்வ தில்லையென்
றறிந்த வாறுக ணப்பர் செய்கையு மாமெ னத்தெரி வாயரோ.

மேலு மேலும் ஓங்குற்றபக்தியினுல், அருள்வடிவாகிய சிவலிங்கத்தின் மீது பல கற்களையே யெறிந்து மேன்கதியடைந்த சாக்கியநாயனுருடைய செய்கையானது அவரளவிற் குற்றமற்றதாயினும், அதனை, பந்தப்பட்டுள்ள எல்லாமனிதரும் விதியாகக்கொண்டு செய்வதில்லையென் றறிந்ததுபோலக் கண்ணப்பனுர் செய்கையும் அத்தன்மையதேயாகுமென் றறிவாயாக. (அ0)

என்ற வாசிரி யன்மு கத்தினை யேர ருமக னேக்கியூன்
றின்று ளார்கள் பிசாச வெம்பதி சேர்வ ரென்று புகன்றவா
றன்று மாமிச முண்டு வந்தக ணப்ப ரப்பதி யெய்திடா
தின்ற ருக்கடி யெய்தி னுரென லென்ன நீதிசொல் கென்றனன்.

என்று கூறிய ஆசிரியர் முகத்தைப் பொற்பகலாத சீடன்பார்த்து, தேவனைதகட்குப்படைத்துத்தாமுந் தின்னும் ஊனுணவுடையோர், பைசாசலோகமடைவரென்று முன்னேகூறியபடி, முற்காலத்தில் மாமிசமுண்டும் அதையே சிவத்திற்கு நிவேதித்துஞ் சந்தோஷித்த கண்ணப்பதேவர், அந்தப் பைசாசலோகமடையாமே இனியகளிப்பெனப்படுஞ்சிவன்திருவடிநீழலை யடைந்தாரெனல் என்ன நியாயம்? கூறவேண்டு மென்றனன். (அக)

கல்லெ றிந்தது குற்ற மேனும கண்ட வன்பி லதேநலம்
புல்ல நின்றது போலவ் வேடர் புரிந்த தீது மளப்பிலா
நல்ல வன்பி னெழுந்து மேனல நல்கு மாறிறை செய்தன
னல்ல தீரிது மற்றை யர்க்கமை யாதெ னக்குரு சொல்லினுன்.

கல்லெறிந்தது குற்றமாயினும் அச்செய்கையி லுண்டாகிய அகண்ட அன்பினுல், அக்காரியமே நற்காரியமாகிச் சிரேஷ்டமான கதியை அச்சாக்கியநாயனு ரடையும்படி செய்ததுபோல, அவ்வேடர் கோனுகிய கண்ணப்ப

ஞர் செய்த கொடுங்காரியமும் முதன்மையான அன்புடன் செய்யப்பட்ட வழி, கொடுமையற்ற நற்காரியமாகி மேலான கதியைக் கொடுக்கும்படி மஹாதேவர் செய்தருளினர். பிறவித் துக்கத்தை யொழிப்பதாகிய அத் தகையகாரியமும், அதன்பயனும் மற்ற ஊனருந்துவோர்க்கு இலபியாதென்று கூறியருளினர். (அஉ)

ஆவ தேன்முடை யுண்ப வர்க்கரு ளன்பு றுதெனு முன்னரே
நீவ றுங்கிய சொற்கு மாறுறு நெய்ப்பு லாலுகர் திண்ணருக்
கோவ வில்சிவ வன்பு ஞானமு யர்ந்த தென்பதெ ஞடகன்
முவி லேயன்மு னேசொ ஞனிறை சாற்று வானதை மாற்றுவான்.

அவ்வாறுமாயின், நிணத்தோடுகூடிய புலாலை யுண்டுவந்த கண்ணப்ப ஞர்க்கு, மாறாத சிவபத்தியி லுதிக்குஞ் சிவஞானஞ் சிறப்போடுண்டாயிற் றென்று இங்ஙனங் கூறுஞ்செய்தி,—திருவருளைத் தரத்தக்க அன்பு, புலாலு ண்பவர்க்கு உண்டாகாதெனத் தாங்கள்* முன்னர்க் கூறியதற்கு விரோதமா குமென்று சீடன் குற்றமற்ற குரு முன்னிலையிற் கூறினன். அதுகேட்ட குருவானவர், சீடன் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்பொருட்டு உரைக் கலாயினர். (அ௩)

சிறியர் சேரியில் வில்வ முங்கிளர் சேற்றி லங்கழு நீருமே
நறிய வாக முளைக்கு மாறுமு ஞளி ழைத்த தவத்தினன்
வெறியி லாவரு ளன்ப வர்க்கு விளைந்த தாமது மற்றைய
பொறியி லூனுகர் நர்க்கு றுதுயர் புந்தி யாலறி புந்தியோய்.

பறைச்சேரியில் வில்வமரமும், பெருகிய சேற்றில்* அழகிய செங்கழு நீரும் சுகந்தமுடையனவாக வுண்டாதல்போல, முற்போந்த பிறப்புக்களிற் செய்த தவபலத்தால் மயக்கமற்ற அருட்பக்தி அக்கண்ணப்பனுருக்கு உண் டாகியது. அது, மற்ற விவேக ஹீனர்களாகிய ஊனருந்துநர்க்கு உண்டா காது. புத்தியுள்ளவனே! இதைச் செவ்விதானபுத்திகொண்டுவிசாரித்தறி.

தம்மு டம்பு பெருக்க வென்று தசைக்கு ழம்புக ளுண்டுலாம்
மம்ம ராரிக னெஞ்சி லோமணி மல்கு நல்விழி யைப்பறித்
தம்ம கேசுர னுக்கி டுந்தெளி வன்பு யர்ந்தக ணப்பஞர்
தம்ம ருட்குண மேவு மென்று தனுது வாத நிதீஇனன்.

(தேஹாபிமான ஜீவாபிமானங்களால்) தம்முடைய சரீரம் குறைவறப் பெருக்கவேண்டுமென்று மாமிசமிட்டுச்சமைத்த குழம்புமுதலியவற்றை யுண்டுழலும் மயக்கறிவுடையார்வலியமனத்திலோ, அவ்வபிமானங்களின்றிக் கருமணி பிரகாசிக்கும் பிரதான அவயவமாகிய விழியைப்பிடுங்கி அம்மஹா

---

* ௬0, ௬௪ - ம் செய்யுள்களி லறிக.

தேவருக்கிடுங்தெள்ளிய அன்புமீக்கொண்டகண்ணப்பதேவரது அருட்குண மூண்டாகும்! உண்டாவதில்லையென்று தமதுசித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கேட்டவிட யப்பிரிய னின்னுமோ ரையமருள்
  கிளர்ஞான கும்பமுனிவ
ளுட்டினா னுண்டா னெனுஞ்சரித முண்மையை
  யறைந்தருள வேண்டுமெனலும்
வாட்டமில் விவேகபூ ரணனவினு வானெடிய
  வார்கடலை யங்கைதனிலே
கூட்டியுண் டிட்டவம் முனிவன்வா தாவியென்
  கொறியுண்டு கோதுறுவரோ.

இதுகேட்ட விஷயப்பிரியனெனும் பெயரிய சீடன், இன்னமுமொரு சங்கையுண்டு. அதாவது கிருபையோங்கிய ஞானம் வாய்ந்த அகஸ்தியமாமுனிவர் ஆட்டினானை யருந்தினரென்றுகூறுஞ் சரிதந்தான். அதனுண்மைக் கருத்தையுங்கூறி யருளவேண்டுமென்றுகூறலும், குறையற்ற விவேகபூரணனெனும் பெயரிய குருகூறலுற்றனர். நீடிய சமுத்திரத்தை அங்கையிற்சேர்த்து, ஆசமனஞ்செய்வதுபோல உட்கொண்ட அம்முனி சிரேஷ்டர், வாதாவியென்னும் ஓராட்டினை யுண்டாலும் பாவமடைவரோ! (௮௪)

வாதாவி யாமந்த வாட்டை * வில் வலனரியும்
  வாளா லறுத்தவித்து
மேதாவி யோரென்ன வருமுனிவர் கட்கெலா
  மெய்யா வருத்தியெய்பி
வாதாவி வாவென் றழைத்தவுட னுண்டவர்
  வயிற்றைப் பிளந்தவன்வரும்
போதாவி போமவரை யிருவரு மருந்துவ
  ரெனப்பழைய நூல்புகறலால்.

(அஜாமுகியின் குமாரனுஞ் சூரபதுமன் மருகனுமாகிய) வில்வலன் எனும் அசுராதமன், ஆட்டுருவங்கொண்ட தன் தம்பியாகிய வாதாவியை அரியத்தக்க வாளாலே துண்டுதுண்டாக அறுத்து அடுப்பிலேலற்றி யவித்துச்சமைத்து, மேலான அறிவாளிகளாகவரு முனிவர்களுக்கெல்லாம் ஈது ஆட்டுமாமிசமேயென்று உபசரித்தூட்டி (அவர்கள் சயனித்திருக்கும்போது) என்தம்பி வாதாவியே வாராயென அழைத்தவுடன், அவன், தன்னைமாமிசமாக உட்கொண்டவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட சமயம்

பிராணனீங்கும் அம்முனிவர்களே, அண்ணன் தம்பிகளாகிய அவ்விரண்டசுரரும் தின்பரென்று புராணங் கூறுதலால்,—

["இல்வலன்" எனவுஞ் சிலர்கூறுப. கந்தபுராண அசுரகாண்டம் வில்வலன் வாதாவிப்படலம் ௧௦-ம் பாட்டில் "மேயின விருமைந்தர் வில்வலன் வாதாவி—யாயதோர் பெயர்பெற்றார்" என வருமாறு இந்நூலாசிரியரும் "வில்வலன்" எனக்கூறினர்.] (௮௭)

இக்கலி யுகத்தின்முன் னுயகா லங்களி
  லியங்குயிர் வதைத்துண்டலிற்
றுக்கமுறு பாவமிலை யென்றெண்ணி முனிவர்சிலர்
  சுடுதீயில் வேவித்தவூன்
பக்குவ நுகர்ந்தார்க ளெனலறிய லாமருள்
  பழுத்தமன மற்றவவரின்
மிக்கவர்க ளாவரதை யுண்ணுத மெய்யரென
  வுள்ளுதற் கையமிலையே.

இக்கலியுகத்திற்கு முற்போந்த யுகங்களிற் சரித்துத்திரியும் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னுங் கருமத்தால் துக்கஹேதுவாகிய பாவமுண்டாவதில்லையென்று கருதினவராகிய சிலமுனிவர், சுடுங்குணமுள்ள அக்கினியிற் பசனஞ்செய்யப்பட்டுப் பக்குவமான வூனையுண்டனரென்பதும் அறியலாம். ஜீவகாருண்ய முதிர்ச்சியுள்ளகுணம் ஒருசிறிதுமில்லாத அந்த முனிவரினும் அப்புலாலுண்ணுத காருண்யகுண முனிவர் சிறந்தவராவரென்று கருதற்குச் சந்தேகமின்று. (௮௮)

விதிவிலக் கில்லாத வூனுண்டன் மதுவுண்டன்
  மென்சொலெழின் மாதணைதலிற்
புதியவொரு தோடமின் றென்றுபிர விர்த்திநூல்
  புகலுமவை தள்ளுகவெனுப்
பதிநவி னிவிர்த்திநூல் சொல்லுமது வேமிக்க
  பலனல்கு மென்றுமநுவி
னிதிநூ லுரைக்குமத னலவ் வுகங்களினு
  நெய்ப்புல வுணாமையுயர்வாம்.

மநுஸ்மிருதி (௫-ம் அத்தியாயம்) ஆனது, விதிவிலக்கில்லாதபுலாலுண்டல், கள்ளுண்டல், மதுரவசனமும் வனப்புமமைந்த மாதரைப்புணர்தலெனும் இவைகளாற் புதியபாவமொன்றுஞ் சேர்தலில்லையென்று இலௌகிகப் பிரவிர்த்திநூல் சொல்லும்: மேற்கூறிய புலாலுண்டல் முதலியவற்றை நீக்கியிடுகவென்று ஈசுவரப்புரோக்தமான ஞானநூல்களெனப்படு நிவிர்த்தி

நூல் கூறும் : இவ்விரண்டனுள் நிவிர்த்திமார்க்கமே அதிகபலனைத்தருமெ ன்றுரைக்கும். இந்தப்பிரமாணத்தினால், அந்தயுகங்களிலும் நிணமுள்ள ஊனுண்ணாமையே யுயர்ந்த வொழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததாகும்.

இதுநிற்க வொருநூல் புலாலுண்ண லேதமற்
 றிலையெனச் சொலினுமுன்னோ
ரதுசொன்ன படியினைத் தாள்விடுத் தாரென
 வறிந்திடினும் யாதொன்றனை
வதைசெயுங் காலது படுந்துயர்கள் கண்கண்ட
 மாபவ மெனத்தெரிதலாற்
புதைகொண்ட வெவருமவ் வுயிர்வதைக் கஞ்சலுயர்
 புண்ணிய மெனற்கையமோ.

இந்த நியாய மிப்படியிருக்க, புலாலுண்ணல் பாவமேயென ஒருசார் நூல்களும், பாவமாகாதென மற்றொருசார் நூல்களும் கூறினுமென்னை, அவ்விருவகை நூல்களின்படி சிலபெரியர் ஊனுண்டு வந்தனரென்றும், மற் றுஞ்சிலபெரியர் அதனை யொழித்திருந்தனரென்றும் நாம் அறிந்தாலுமெ ன்னை, யாதொருபிராணியை வதைசெய்கையில் அந்தப்பிராணி படுந்துக்கங் களை யோசிக்குங்கால், அத்தொழில் பிரத்தியக்ஷப் பெரும்பாவமெனத் தெரி தலினால் தேகிகளாகிய எவரும் பிராணஹிம்சைக்கு அஞ்சி அந்தப்புலாலுண வைநீக்கியிருத்தல்புண்ணியமென்றுகூறுதலுக்குச் சந்தேகமுளதோ? இல்லை.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்ன வையன் முன்ன நின்ற வேரு யர்ந்த நன்மக
னன்ன ருற்ற தென்பு லத்தி னர்க்கு நல்ல மாமிசந்
தன்னை முன்னு கங்க ளிற்செய் தார்க ளென்று தன்மநூல்
பன்னு முண்மை தன்னை யும்ப ணித்தல் வேண்டு மென்றனன்.

என்று ஆசிரியர் கூற, அவர்க்கெதிரினின்ற அழகுசிறந்துள்ள சீடன், நன்மை நிரம்பியுள்ள தென்புலமடைந்த பிதிர்க்களுக்குப் பிரீதியாக நல்ல மாமிசத்தை முந்துற்றயுகங்களிற் படைத்தார்களென்று ஸ்மிருதிகள்கூறும். அந்தக் கருமத்தினுண்மைக் கருத்தையும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கூறினன். (௯௧)

இவ்வு கத்தி லூன ருந்தி டாத தென்பு லத்தவர்
தெவ்வில் வத்து வுண்டு மாதி ருத்தி கோடல் போலவே
யவ்வு கத்து ளாரு நல்ல தண்டி ருக்க வையமின்
றெவ்வி தத்தர் செய்கை யேரவ் வேதம் வேறு பேசுதி.

இந்தக்கலியுகத்தில் ஊனுண்ணாத பிதிர்க்கள், நிவிர்த்திமார்க்கவிரோத மில்லாத பதார்த்தங்களை யுண்டு மிக்க திருப்தியடைதல் போலவே அந்த யுகத்துப் பிதிர்க்களும் சுத்த பதார்த்தங்களை யுண்டு சந்தோஷித் திருக்கத் தடையில்லை. அஃது எவ்விதத்தன்மையுடையர் செய்கையோ! அது பாவமே. வேறேதாவது சந்தேகமுளதாயிற் கூறுக. (கசு)

என்று நாத ஞேதி ஞனவ் வேசின் மைந்தன் மேலும்வெண்
குன்ற வீச ஞரு ரைத்த கூற்றின் வண்ண மோர்மகற்
கொன்று தீயில் வேக வைத்த ருத்து கின்ற கொள்கையி
னின்ற தந்தை தாயர் தந்தி யாய மென்கொ லென்றனன்.

என்று குரு கூறினர். அதன்மேலும் அக்குற்றமற்ற சீடன், வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருக்கும் மஹாதேவரானவர் தமக்கு வேண்டிய ஆகாரம் ஈதாகுமென வருளிச்செய்த நியமத்தின்படி ஒப்பற்ற தங்கள் மகனைக் கொன்று தீயிற் பசனஞ்செய்து, விருந்தினராய் வந்த அம்மஹா தேவருக்குப் படைக்கு நியமத்தினின்ற தந்தைதாயராகிய சிறுத்தொண்டதேவரும் அவர் மனைவியாருங் கொண்டிருந்த உள்ளக்கருத் தென்னை? கூறவேண்டுமென்றனன். (கஎ)

போரில் வல்ல ராய டைந்த பொன்கொ டந்த நாயனர்
காரு லாம கேசுரர்க்கு நாளு மன்ன மூட்டுமன்
போரு மீச ஞர்வி டாத வுண்மை சோதிக் கின்றபோ
தாரு மன்பி ஞனி கழ்ந்த தன்னர் செய்கை யென்றனன்.

போர்த்தொழில் வல்லராய் அத்தொழில் வழியிற் பெற்ற திரவியங்களைக் கொண்டு அச்சிறுத்தொண்டதேவர் சிவபக்தி மீக்கொண்ட மாகேசுரர்களுக்கு எந்நாளும் அன்னம் படைத்துவந்த அந்த அன்பின் பெருக்கத்தையறிந்த பரமேசுவரர், அவரை விட்டு நீங்காத அவ்வன்பின் உறுதிப்பாட்டைப் பரீக்ஷிக்குங் காலத்திலே அவருள்ளத்திற் பொருந்திய பக்தியினால் நடந்தகாரியம் அஃதென்றனர்.

["விடாத வுண்மை சோதிக்கின்றபோது" என்பதற்கு, வாள்முனை வழிச் சம்பாதித்த திரவியங்கொண்டு செய்யப்படுஞ் சற்கரும பக்தியை, அவ்வாள் முனைவழியாகவே பரீக்ஷிக்கத் தொடங்கும்போதெனப் பொருள் கோடலும் பொருந்தும்.] (கஅ)

இவ்வி தம்வி வேக பூர ணன்வி ளம்ப லும்மக
னவ்வி தங்கொ லைக்கு ளாய வக்கு ழந்தை யங்ஙனே
யெவ்வி தக்க வற்கி கொண்டி றந்த தோவ தைச்செயு
மவ்வி ரண்டு பேரு மவ்வ தைக்கு டன்ப டாதென்.

நனிவி ளக்க வென்ன வைய னாச மற்ற வீசனார்
சொனவி னைக்கு ளாம வர்க்கொர் துன்பு திப்ப தில்லையன்
றினிதி றந்த சேயி னைப்பி ரான்சொல் வண்ண மீன்றவர்
கனிவு கொண்ட ழைத்த போது கண்க ளிக்க வம்மகன்.

ஓடி வந்த வற்பு தத்தை யூகி யாம லேனையோர்
கூடி யேகொல் கின்ற கொள்கை போல வெண்ணி னாயதைத்
தேடி வந்த வீச ரோடு நால்வ ரன்று சென்றதுங்
கேடி லுன்னு ளேயு ணர்ந்து பேசெ னக்கி ளத்தினான்.

இவ்விதமாக ஆசிரியர்-விவேகபூரணனார் விடைகூற, சீடன், அவ்வண்ணங் கொலைக்குள்ளாகிய அக்குழந்தையானது அங்ஙனமே எத்தன்மையதாகிய துக்கமனுபவித்து இறந்திருக்குமோ! அத்தகைய கொலையைச் செய்த அத் தந்தை தாயர் அக்கொலைப்பாவத்தை யடையாத தென்னை? (௬௫)

அடியேனுக்கு நன்றாக விளங்கக் கூறவேண்டுமென்ன, ஆசிரியர், ஈசனாராணைப்படி அக்காரியத்திற்கு உடம்பட்டுநின்ற அவர்களுக்கு எவ்வித துன்பமுந் தோன்றாது. மேலும், யாதொரு துன்புமில்லாது இறந்த குழந்தையை ஈன்றெடுத்தவராகிய அவ்விருவரும் பெரிய பெருமானது அனுஞ்ஞைப்படி உடனே யுருக்கத்துட னழைத்தபோது அவர்களுடைய கண்கள் களிப்படையும்படி, இறந்துபோன அவ்வாண்பிள்ளை,— (௬௬)

உயிர்பெற்று அவர்களெதிரி லோடிவந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை யோசியாமல், மற்றமனிதர் கூடிக்கொண்டு செய்யுங் கொடுங்கொலையைப் போல அதனையுமெண்ணினை. அக்காரியார்த்தம் அக்குழந்தையைத் தேடிவந்த பரமேசுவாருடன் சிறுத்தொண்டதேவரும், அவர் தேவியாராகிய திருவெண்காட்டு நங்கையாரும், அவ்விருவர் புதல்வனாகிய சீராளனும், தாதி சந்தன நங்கையு மெனப்படும் அந்நால்வரும் அத்தினமே சென்றடைந்த ஆன்மலாபத்தையும் தருக்கத்திற் றலைப்பட்டுள்ள உன் மனத்துள்ளே விசாரித்தறிந்து கூறுதியெனக் கூறியருளினர். (௬௭)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கிளத்திய வாசிரி யன்றிரு முன்னே
கேடறு சீடன யம்படு மெய்ம்மைக்
களித்திரி சங்கும கன்முதன் மன்னர்
கானக வேட்டையி லேயுயிர் கொன்று
களித்தன ரென்றுபு கன்றிடு முண்மை
கழறுதி யென்னவி டைக்குரு வந்த
வளித்திரு மன்னர்க ளாள்பதி யுள்ளே
யாயபு சம்புல் ழித்தும னேக.

மைந்தர்க ளுக்கிடை யூறும்வி ளைத்த
  வன்மிரு கங்களை யேவதை செய்தார்
வெந்தனு மன்னர்க ளுக்கது நீதி
  வேலையஃ தெவ்வித மென்றிடின் மேலோர்
நிந்தைசெய் பாவிக ளைச்சம னார்தந்
  நீதியி னார கத்திடு மாறே
யந்தர மாதியி லாவரு ளீச
  னயர்தொழி லுள்ளுமில் வாறுள தென்றான்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியர் சன்னிதானத்தில் தருக்கசிரேஷ்டம் வாய்ந்த சீடனானவன், மஹாயோகங்களை யநுபவித்த திரிசங்கு மஹாராஜன் குமாரனாகிய **ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன்** முதலிய அரசர்கள் காட்டிலாடும் வேட்டையிற் பிராணிகளைக் கொல்லுந் தொழிலிற் சந்தோஷித்தனரெனுஞ் செய்தியின் உண்மைக் கருத்தையுங் கூறல்வேண்டுமென, விடைதருவதில் வல்லராகிய குருவாவார், அந்தக் காருண்ய செல்வமுள்ள அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாட்டிலுள்ள பயிர்களை யழித்தும், அநேகமாகிய,—

மனிதர்களுக்குக் கெடுதிசெய்தும் வந்த கொடியமிருகங்களையே கொன்றார்கள். அது, வெம்மைசெய்யத்தக்க வில்லேந்திய அரசர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதிமார்க்கத்திற் சேர்ந்ததேயாம். எவ்வாற்றா லென்னிலோ, ஜீவ காருண்ய வொழுக்கமுள்ள பெரியோரை நிந்திக்கும் பாவிகளை யமதருமராஜர் தமக்கென்றேற்படுத்தப்பட்ட விதிமார்க்கத்தின்படி நரகத்தில் தள்ளுவதுபோலாகும். ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகியும் பரம கருணை நிதியாகியும் இராநின்ற **பரமேசன்** (தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனும் மூவிடத்துஞ் செய்கிருத்தியங்களில், தன்மையிற்) செய்கிருத்தியங்களிலும் இத்தகைய காரியமுளதாகுமென்று கூறியருளினர். (௯௯)

கலிநிலைத்துறை.

என்ற நீதியைக் கேட்டவ னுய்யுயி ரெதையுங்
கொன்று ணாகிளை யொத்தவ ரொன்றனைக் கொல்ல
வென்று மற்றொரு வல்லுயி ரெழுந்திடக் காணி
னன்று செய்தொழி லெவனென நற்குரு வறைவான்.

இப்படி யருளிச்செய்த நியாயத்தைக் கேட்ட சீடன், வாழுகின்ற எச் சீவனையுங் கொன்று தின்னாத தங்களை யொத்த மஹாத்துமாக்கள், யாதொரு காரணார்த்தம் ஒருசீவனை மற்றொரு வன்மையுள்ள ஜீவன் கொல்லவேண்டுமென்று எழுதலைக் காணுங்கால் செய்யுங்காரியமென்னை யென்று கேட்க, நல்லாசிரியர் கூறலாயினர். (௧௦௦)

அந்த வேளையி லவ்விரண் டற்குமொ ரல்லல்
வந்தி டாதுவி லக்குத னலமது வறிதே
லெந்த வாவிபொல் லாங்குள தோவதை யிறையைச்
சிந்தை செய்துகொன் றிடல்கட னன்னணஞ் செய்த.

அற்ப தோடமற் றொன்றனைக் காத்தவொ ரறத்தா
லொற்க மாமறம் விஞ்சிடு மவ்வித முனுற்று
தற்ப மாநினைந் தேகினு மங்ஙனம் வாளா
நிற்கி னும்பவ மாமெனச் சொற்றனை னெறியோன்.

அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவ்விரு பிராணிகட்கும் ஒரு துன்பமும் வாராதபடி விலக்குதல் உத்தமம். அக்காரியங் கஷ்டசாத்தியமாயின், எந்தச் சீவன் பொல்லாங்கிழைக்குஞ் சுபாவமுடையதோ அந்தச்சீவனை, ஈசுவரனைத் தியானஞ்செய்து கொல்லுதல் கடமையாம். அப்படிக் கொலைசெய்ததனு லுண்டாகிய,— (௯0௧)

அற்பதோஷமானது மற்றொன்றைக் காத்தலினுல் விளைந்தபுண்ணியத் தாலொழியும். துஷ்டஜெந்துவைக் கொலைசெய்ததா லுண்டாகு பாவம், நிரபராதியாகிய பிராணியைக் காத்தலால் விளைந்த புண்ணியத்தைவிடக் குறைந்ததேயாதலின் புண்ணியமே மிகுதியாகும். அவ்வண்ணஞ் செய்யாது அவைகளை யற்பப்பிராணிகளாக நினைந்து அங்கிருந்து சென்றாலும், அங் கேயே ஒருமுயற்சியுமின்றி நின்றாலும் பாவமாகுமெனத் தரும மார்க்கப் பிரவர்த்தகராகிய குரு கூறினர். (௯0௨)

ஒப்பி னேனரு ளோய்வரு முயிர்களி லொன்றுந்
தப்பி டாவணம் வலைகளை வளைத்தவை தங்கு
மப்பு வாமுயிர் முதலிய பிடித்தனு தினமுஞ்
செப்ப மாகவுய் வோர்கதி சொல்கெனச் சீடன்.

இந்த நியாயமெனக்கு அங்கீகாரந்தான். ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியே! தி னந்தோறுந் தமக்கெதிர்ப்படுகின்ற பிராணிகளி லொன்றேனுந் தப்பிப் பிழைக்காவண்ணம் வலைகளை வளைத்துஅவைகளிலகப்படுகின்ற நீர்வாசிகளா கிய பிராணிகளைப் பிடித்து மனக்கிலேசமின்றிச் சீவனஞ் செய்துவருவோ ரடையுங்கதியைக் கூறியருள்கவென்று சீடன் வினவ,— (௯0௩)

புத்தி சால்புதல் வாசொன தொழினனி புரிவோர்
சுத்த மில்வலை ஞருமிழி வேடர்சு மடரை
யொத்து ளார்களு மேயவ ரால்லையி லிழைத்த
ரப்பவத் தாலிழி குலத்தினி லுதித்தார்,

(அங்ஙனம்) நிரம்பிய புத்தியுள்ள மைந்தனே! உன்னாற் குறிக்கப்பட்ட தொழிலையே அதிகமாகச் செய்வோர்.— துராசாரமுடைய செம்படவ ரும், இழிகுல வேடரும், கீழ்மக்களையொத்த இதரமனிதர்களுமே. அவர்கள் முற்சன்மங்களிற் செய்த அகிர்த்தியங்களால் இச்சன்மத்தி லிழிகுலத்தி லுதித்தார்கள். (௧0௪)

பரிவி லாதுயிர் வதைத்தருந் திடுபவர் பார்ப்பார்
மரபில் வந்தவ ரேனும்வெந் நரகிடை வருந்திப்
பிரிவி லாதுயிர் கொன்றருந் திழிகுலம் பிறப்பர்
புரிவி னத்தொழில் விட்டவர் பினுமதிற் பொருந்தார்.

இரக்கமின்றிப் பிராணிகளைக் கொன்று தின்போர்.— பிராமண வமிசத் திற் பிறந்தோராயினும் கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்து (நெடுங்காலம்) வருந்திப் பின்பு அந்தப்பாவ சேடத்திற்காக நாடோறும் உயிர்வதைத்துண்ணுங்கீழ்க் குலத்திற் பிறப்பர். ஜீவகாருண்யத்தால் அத்தொழிலை யிப்பொழுது விட் டவர் மறித்தும் அக்குலத்திற் பிறவாதவ ராவர். (௧0௫)

அறிதி யென்றருட் குருசொல வம்மக னுயிற்
பறியர் செய்தொழில் செய்தவக் குலவதி பத்தர்
நறிய வான்கதி பெற்றதென் னேவென நாதன்
பொறியொ டேயது கேட்டியென் றன்பொடு புகல்வான்.

யாம் கூறியதை யூகித்தறிவாயாகவென்று தயாளுவாகியகுரு கூற, அச் சீடன், அப்படியாகில் செம்படவர் செய்கின்ற தொழிலைச் செய்துவந்த அக் குலத்து நாகை - அதிபத்ததேவர் நல்லசிவகதிபெற்றதென்னேவென, ஆசா ரியர், நல்லறிவோடு அவ்விடயத்தைக் கேட்பாயாகவென்று அன்பொடு கூற லாயினர். (௧0௬)

அலைசெய் மாகடன் மீன்களி லனுதினந் தமது
வலையி லேபடு மீன்களுண் முதல்வரு மீனைக்
கலையி ளம்பிறை யணிபவற் கெனவிடு கரும
நிலையி னின்றனர் நித்தலு மவ்வதி பத்தர்.

சிவபத்தருள் தலைவராகிய அவ்வதிபத்ததேவர், அலைகளைப் பெருக்கும் பெருங்கடலில் தினந்தோறு மிடப்படுந் தமது வலையிலகப்படு மச்சங்களில் முதலில்வரும் ஒருபெருமச்சத்தைக் கலைகளோடுகூடிய பாலசந்திரனைத்தரி த்த பெரியபெருமானுக்காகக் கடவதென அக்கடலிலேயே விட்டுவரு நியம மாகிய கருமத்தைத் தினந்தோறுஞ் செய்துவந்தனர். (௧0௭)

அப்பெ ருந்தரு மந்தின மவர்தொழில் வழிச்சேர்
தப்ப னைத்தையு நீக்கிமெய் யருணெறி தந்தே

யொப்பி லீசுர தரிசனங் காட்டியின் னுவகை
யப்பு மாழ்ந்திடச் செய்ததென் றுனரு ளாசான்.

(பசுபுண்ணிய மல்லாத) அச்சிறந்த பதிபுண்ணிய மானது, அவாது ஜீவனோபாய வாயிலாக வுண்டான பாவமெல்லாம் ஒழித்து, உண்மையான அருண்மார்க்கத்தை யவர்க்குக் கொடுத்து, சமானரகிதராகிய பரமேசுர தரி சனந்தைச் செய்வித்து, சிவானந்த சாகரத்திலும் அவரை யழுத்திற்றென்று அருளாளராகிய ஆசிரியர் கூறினர். (௧0அ)

ஆயி னவ்வதி பத்தர தருந்தொழில் போல
மாயி ரும்புவி மக்களெல் லாஞ்செய லாமே
தீயி னுங்கொடி துயிர்க்கொலை யென்றொரு தீர்வை
நீயி யம்புத லென்னெனுஞ் சீடனை நெறியோன்.

பார்த்தி ரக்கமி லாய்வலை மீன்படுத் தொன்றைக்
கார்க்க டல்விடு தொழிலினுங் கல்லெறி கரும
நேர்த்தி யுஞ்சுல பமுமென நிலத்தினர் செய்தே
பூர்த்தி யின்புற லாமெனப் புலம்பிடின் மேலாம்.

அப்படியாயின், அவ்வதிபத்ததேவர் செய்த அருங்காரியத்தைப் போலப் பெரும்புவியிலுள்ள மனிதர் யாவருஞ் செய்யுங் காரியமும் ஏற்புடைய தாகுமே. ஜீவவதை நெருப்பினுங் கொடிதென வொரு கோட்பாட்டைத் தாங்கள் விதிப்பதென்னை யென்று கடாவிய சீடனை, நல்லொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர்,— (௧0௯)

பார்த்து, இரக்கமில்லாத வன்னெஞ்சனே! சமுத்திரத்தில் வலை வீசி அதனிலகப்படும் (மீன்களையெல்லா மெடுத்துக்கொள்வதற்காக) ஈசனுக் கென ஒருமீனையெடுத்துக் கருநிறமுடைய கடலில் விடு நியமமாகிய கருமத் திலும், சாக்கியநாயனாரைப்போன்று (தெருவில் வாளாகிடக்கும்) கல்லெடுத் தெறியுங் கருமம், நேர்த்தியுஞ் சுலபமுமாமெனக் கொண்டு இவ்வுலகத் தினர் அக்கல்லெறிகருமத்தையே செய்து பூரணாநந்தத்தைப் பெறலாமென நீ கூறித் தொலைத்தால் அஃது இக்கேள்வியினும் மேலானதாகுமே. (௧௧0)

என்ன வம்மகன் கல்லெறிந் திறைவனை யேத்த
லிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யாகலி னிசையே
னென்ன நற்குரு வப்படி மீன்விடு மிதையு
மிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யெனவறி யென்றான்.

என்றுரைக்க, அச்சீடன், கல்லாலடித்து ஈசனைவழிபடல் இப்பூமியில் ஒருவகை வழிபாடாகக் கேட்கப்படவில்லை. ஆகலின், அவ்வாறு கூறே னென, அதுகேட்ட நற்குணமுள்ள குரு, அப்படியே மீன்விடுவதெனும்

இக்காரியமும் ஒருவகை வழிபாடெனக் கேட்டதில்லையென் றறிவாயாக வென்றுகூறினர். (கக௧)

ஐய னேயறிந் தேனிது போலம ரடல்சேர்
பொய்யி லாச்சிவ கணமெனும் பல்வகைப் பூத
மொய்யெ லாந்தசை யுண்ணுமென் றேசிலர் மொழிதல்
வைய மீதுள தந்நிசந் தன்னையும் * வழுத்தாய்.

ஐயரே! அறிந்துகொண்டேன். இப்படியே போர்வலிவாய்ந்து உண்மையே யுரைக்குந் தகையுள்ள சிவகணமெனும் பலவகைப் பூதக் கூட்டமெல்லாம் மாமிசத்தைப் புசிக்குமென்று இவ்வுலகிற் சிலர் கூறுதலுண்டு. அதனுண்மையையுங் கூறுவீராக.

[* "வழுத்தல்" என்பது துதித்தலென நிகண்டுகளிற் பொருள்படுமாயினும், இங்ஙனஞ் சொல்லலெலும் பொருட்டு. இப்பொருட்டாகப் பெரியபுராணத்திற் சாக்கியநாயனர் புராண முதற்செய்யுளிலே "மறுவில் சரண்பெற்றதிறமறிந்தபடி வழுத்துவாம்" எனவருதல்போலச் சூதசங்கிதை முத்திநிலையுரைத்த வத்தியாயம் கஙு - ம் பாட்டில் "மனத்திடை நினைத்ததென் வழுத்துவாயென்றான்" எனவும், பஞ்சாதிகாரவிளக்கம் ஙஎ - ஞ்செய்யுளில் "வழுத்தியகே வலத்துடனு ணவமாயும்" எனவும் வருவனகாண்க.]

என்னு மைந்தனை மெய்க்குரு நோக்கிநல் லீசன்
மன்னு மாண்புடைக் கயிலையங் கிரிநிலை வதிந்த
நன்ன ரக்கணந் தசைநுக ராவதை நசைஇத்
தின்னும் பேய்க்கண மங்கிலை வேறெனத் தெரித்தான்.

என்று கூறிய சீடனை, உண்மைக்குருவானவர்பார்த்து, நன்மையையே சொரூபமாகக் கொண்ட பரமேசனெழுந்தருளி யிருக்கும் மகத்தான தெய்வீகமுடைய கைலாயமலையில் நிலையாகவாழும் அந்த நல்ல பிரமதகணங்கள் ஊனுண்ணு. அவ்வூனை விரும்பித் தின்னும் பேய்க்கூட்டம் அந்தக் கைலாசபருவதத்தி லில்லை. அக்கணங்களும் வேறென் றுரைத்தருளினர். (கக௨)

தெரித்த வாசிரி யன்பதம் வணங்கியச் சீடன்
பிரித்த றிந்துகொள் ளார்பிதற் றென்றதை யறிந்தேன்
விரித்த வூனுக ராதவ ரும்முயிர் விளிய
வருத்து கின்றன ரேயவர் மார்க்கமெற் றென்றான்.

இவ்வாறுரைத்தருளிய ஆசிரியர் பாதத்தை அச்சீடன் வணங்கி, பிரமதகணங்க ளின்ன ஆகாரமுடையன, பேய்க்கணங்க ளின்னஆகாரமுடையன வென்று பிரித்தறியமாட்டாதாருடைய பிதற்றதலே அக்கூற்றுமென்றுஇப் பொழுதறிந்தேன். மேலே கூறப்பட்ட மாமிசத்தைப் புசியாதாரும் பிராணி

களை யுயிர்போம்படி ஹிம்ஸிக்கின்றனரே, அவர் கோட்பாடுதான் எத்தன்மையுடையதென்று வினவினன். (௧௧௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நல்வினை யாலே யன்னோர் நற்குலந் தனிலே வந்துங்
கொல்வினை யாள ராஞர் குறுமதி யாலே யீர
மொல்கிய வவர்க ளிங்கே யுயிரறச் சைவ ராகார்
பல்வகை யிலைகாய் பீசம் பழநுகர் விலங்கை யொப்பார்.

நல்வினைப்பயனல் அத்தன்மையுடையார் நற்குலத்திற் பிறந்தும் அற்ப புத்தியாற் கொலைத்தொழி லுடையராயினர். இரக்கமற்ற அத்தன்மையினர்.— இவ்வுலகில் ஜீவதருமவொழுக்கமுடைய சைவராகார். பலவகைப்பட்ட இலை, காய், விதை, கிழங்கு, கனி யாகிய இவைகளைத் தின்னும் மிருகங்களுக்குச் சமமாவர்.

["பீசம்" என்றதனுற் கிழங்குங் கொள்ளப்பட்டது.] (௧௧௫)

உயிர்களை வதைப்போர் தம்மை யுயர்சைவர் பார்ப்பா ரென்ற
லயினகக் காகந் தன்னை யன்னமென் பதனை யொக்குங்
குயிலரு நிலத்தி லெவ்வெக் குலத்தின ரெனினு மெல்லா
வுயிரினுந் தயவுள் ளோரந் தணரென வுரைக்கு மேனூல்.

ஊனுண்ணுதவராய் உயிர்வதை செய்கின்றவர்களை, அவ்வுண்ணுமை நோக்கி உயர்ந்த சைவரென்றும் பிராமணரென்றுங் கூறுதல்.— அன்னப்பக்ஷிபோல நடக்குங் கூரியநகத்தோடு கூடிய வுருவுள்ள கருங்காக்கையை அந் நடைநோக்கி அன்னமென் றழைத்த லொக்கும். அளவிட்டுரைத்தற் கரிதாயிருக்கும் இந்நிலவுலகில் எவ்வெக் குலத்தினராயினும், எல்லாச் ஜீவராசிகளிடத்தும் அழகிய தண்ணளியெனுங் கிருபையுடையோரே அந்தணராவரென்று மேலான சாஸ்திரம் விளம்பும்.

["மேனூல்" என்றது "அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்—செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்." என்றுரைக்குந் திருக்குறளாகு மென்க.] (௧௧௬)

என்றசற் குருவைச் சீட னிறைஞ்சியிஃ தோரார் செய்கை
யென்றினி தறிந்தே னஃதோர்ந் திருப்பருங் கொல்வ தென்னை
யென்றனனஞ்ஞான் றூசா னெம்பெரு மானுங் கந்தன்
மன்றலம் பதங்க டாழ்ந்து மகன்முகம் பார்த்துச் சொல்வான்.

என்றுகூறிய சற்குருவைச் சீடன்வணங்கி, யான் வினவியவிடயம், இப்போதுகூறிய வுண்மையை அறியார் செய்கையேயாகுமென்று நன்றாயறிந்தேன். அவ்வுண்மையை யுணர்ந்தோருங் கொலைசெய்யுங் காரணமென்னை

யென வினவினன். அங்ஙனம் ஆசாரியர், எங்கள் ஆத்மநாயகனாகிய குமார சந்திரனின் தெய்வீகமணமும் அழகுமுடைய பாததாமரைகளை மானசிகமாக வணங்கிச் சீடன் முகத்தைப்பார்த்துக் கூறலாயினர். (கக௭)

இம்மைமேன் மறுமை யெய்து மெனுஞ்சொலை நம்பாப் பண்புஞ்
செம்மைசேர் நூல்வி சாரஞ் செய்திடாக் குறைவுந் துன்பி
னம்மைநே ரவைக்கும் வாதை நணுகுமென் றெண்ணு நெஞ்சு
மெம்மனு டருக்குண் டோவன் னவர்கொலைக் கஞ்சா ரென்றான்.

இம்மையென்னும் இவ்வுலக வாழ்க்கை நீங்கினவுடன் மறுமையென்பதெய்துமென்னும் பிரமாணவாக்கியங்களை நம்பாத்தன்மையும், உண்மைப் பொருள்களடங்கிய சாஸ்திரவிசாரஞ் செய்யாதகுறைவும், கொலைத்துன்படைகையில் நம்முடம்பொத்த வுடம்புடைய மற்றைப்பிராணிகளுக்கும் வாதையுண்டாகுமென் றெண்ணாத வன்னெஞ்சும் எம்மனிதருக்குள்ளனவோ அத்தன்மையோர், கொலைசெய்வதற்கு அஞ்சாரென்று கூறினர்.(கக௮)

இவ்வுரை கேட்ட சீட னெழிற்செவி யாதி யைந்துந்
தெவ்வறச் சிலபி ராணிக் கிருப்பினுஞ் சிறுமை மேன்மை
யிவ்வித மெனத்தேர் மாந்த ராங்கொலோ விவற்றைக் கொல்ல
லெவ்விதங் கொலையா மென்போ ரெதிர்ப்பினை மறுத்தோ தென்ன.

இவ்வாசகத்தைக் கேட்டசீடன், அழகிய செவிமுதலிய பஞ்சேந்திரியமும் மனிதருக்கிருக்குமாறு சில பிராணிகட்கிருந்தாலும், அவை, தாழ்ந்தவையின்னன உயர்ந்தவை யின்னன எனவறியுமறிவுள்ள மனிதஜன்மமாகுமோ? ஆகாவாகலின், இத்தன்மைய பிராணிகளைக் கொல்லுதல், எக்காரணத்தாற் கொலைப்பாவமாகும்? (மனிதரைக் கொல்வதன்றோ கொலை) என்போர் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானங் கூறல்வேண்டுமென்ன,— (கக௯)

உயர்குரு சொல்வா னிவ்வா றோதலும் பாவம் பாவந்
தயவறு கொலைஞ ராமச் சழக்கர்க ளிருக்கு நாட்டிற்
குயிலவொர் வாயி லாமற் கோள்வெலும் வலியி லாம
லயிலிரைக் கலையு மந்த வாவிக ளெவ்வா றுய்யும்.

உயர்வுடையகுரு கூறலாயினர். இவ்வாறு கூறுதலும் பாவகாரியமே! பாவகாரியமே!! காருண்யமற்ற கொலைஞராகிய அக்குற்றமுடையாரிருக்கும் நாட்டில், தங்களுக்குள்ள குறைவைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வாயும், பகைஞரைவெல்ல வலியுமில்லாதனவாகி, உண்ணுமிரைக்கு அலையும் அந்தப் பிராணிகள் எப்படிவாழும்! (கஉ0)

அனைத்துயிர்க் குரிய தந்தை யானவோர் கடவு ணீதி
தினைத்துணை யேனும் பொய்யாத் திறமுள தததனி னீர்மை

யினைத்தென வறியா மாந்த ரேனைய வுயிரைக் கோறல்
வினைத்துயர்க்கொலையின்றென்றல்விவேகர்சம்மதமாங்கொல்லோ.

சகல பிராணிகட்குமுரிய பொதுத்தந்தையான ஒப்பற்றகடவுளின் சட்டமானது தினையளவேனும் பொய்த்துப்போகாத திறமுடையதாகும். அதன் தன்மை யிப்படிப்பட்டதென அறியாமனிதர், மற்றைப் பிராணிகளைக் கொலைசெய்தல் துக்கானுபவத்திற்குக் காரணமாகிய கொலைப்பாவமாகாதென்பது விவேகிகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க விஷயமாகுமோ? (௧௨௧)

உயர் திணை யெனப்பி றந்தோ ரஃறிணை யாக வோது
முயிர்களைத் தாழ்வா யெண்ணி யூறுசெய் தொழிப்பா ராயி
னியநனி தருநாக் கூற்று மிவர்களைத் தாழ்வா யெண்ணித்
துயருறக் கொல்லு மஃதுந் துகளுறு கொலையா காதே.

உயர்ந்த ஜாதியெனப் பிறந்தோர் இழிந்த ஜாதியெனப்படும் பிராணிகளை அலக்ஷியப்படுத்தி ஹிம்ஸித்து ஒழிப்பாராயின், மிகவுந் திருத்தமாகப் பேசு நாவையுடைய யமதருமனும் இவர்களையும் அலக்ஷியம் பண்ணித்துக்கிக்கும்படி கொல்வன். அக்கொலையும் குற்றமுள்ள கொலையாகாது. (௧௨௨)

தன்னையே தான்கொன் றாலுங் கொலையெனச் சாற்று நீதி
யென்னிசா நிலத்துண் டாயி னேனைய பிராணி கொல்லுங்
கன்மமா கொலையி லாது கழிவது முண்டோ கொன்னே
நன்மையே கருது நெஞ்சோய் நவிலுது மினுமோர் நீதி.

தன்னைத் தானேகொன்றாலும் அது தற்கொலை யெனப்படும் பாவமாகுமெனப் பகருநியாயம் பகலும் இரவுமாயுள்ள இந்நிலவுலகத்துண்டன்றோ: ஆவதேல், மற்றைப்பிராணிகளைக் கொல்லுந்தொழில் பெரிய கொலைப்பாவமாகாமே வீண்போகுமோ? நன்னெறியை ஆராயும் மனமுள்ள மகனே! வேறு மோர் நியாயமுங் கூறுவாம். (௧௨௩)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏழைவிட்டவிழிநீர்வள்வாளெனவியம்புமாறுபெரிதாமது
பீழையிட்டவனையேயறுக்குமதுபோலவேபிழைசெயாதவவ்
வேழைகட்குமுயரேழையாயிசையிசைத்திடாவுயிரழுங்கணீர்
மாழையுற்றுவதைசெய்தபாவியைவதைக்குமெங்கடவுள்வலியினால்.

ஏழையழுத கண்ணீர் கூரியவாளொக்குமெனப் பெரியர் கூறுநீதிப்படி, ஒன்றாலுந் தடுக்கப்படாத அக்கண்ணீரெனும் வாளாயுதமானது அவ்வேழைகளுக்குத் துக்கங்கொடுத்தவனை யறுக்கும். அதுபோல, நிரபாதிகளான முற்கூறிய ஏழைமனிதர்களினும் மிக்கஏழைகளாகிப் பேசுந்திறமற்ற

பிராணிகள் அழுங்கண்ணீரெனும் வாள், அறிவின்மையால் அவைகளை ஹிம்ஸித்துக் கொன்றபாவியை எம்முடைய கடவுள் ஆக்ஞையினுற் கொல்லும்.

[அந்தநீதி:— "அல்லற்பட் டாற்று தழுதகண் ணீரன்றே—செல்வத் தைத் தேய்க்கும் படை" எனுந் திருக்குறளானும் பெறுதும். "அழுங்கண் ணீர்" என்றது துக்கத்தின்மேல் நின்றது.] (௧௨௪)

இன்றியாதொருபிராணியைக்கொலையிழைக்கினவ்வுயிர்முளைத்தரோ
கொன்றபாவியினையேகொலும்பெரியகோவெனும்பரமனீதியா
லன்றதற்கணுகுபாவமில்லைமுனியாணிமாண்டவியனேருயிர் [லும்.
குன்றுமாறுவினைசெய்திளைந்ததுயர்கொண்டதைப்பழையநூல்சொ

இப்பிறப்பில் ஒருவன் ஒருபிராணியைக் கொலைசெய்வானாயின், அரசர்களுக்கு அரசனாகிய பரமேசுரனது ஆணையால், அந்தப்பிராணியே தன்னைக் கொன்ற பாவியை மறுபிறப்பிற் கொல்லும். அப்பொழுது அதனை யடையும் பாவமுமில்லை. ஆணிமாண்டவிய ரெனும் முனிவர், (முற்பிறப்பிற் சிறுவயதில்) தும்பியென்னுமொரு சிறுபிராணியைப் பிடித்து, அது பதை பதைத்து உயிரிழக்கும்படி முள்ளினது நுனியிலிருத்தி விளையாடி, அக்குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை நிமித்தம் (மறுபிறப்பில் யமதருமனது தூண்டுதலின்படி ஒரூரிற் களவுசெய்தார்களோடு சேர்க்கப்பட்டவராகி, அவர்கள் அவ்வூரரசனால் தண்டிக்கப்படும்போது, தாமுங்கழுமுனையிலேற்றப்பட்டாராய்த்) துன்பமநுபவித்ததைப் புராதனேதிகாசமாகிய வடமொழிப்பாரதம் (ஆதிவம்சாவதாரணபருவம்) கூறும்.

[[1]"கொன்றபாவியினையே கொலும்" எனும் நியாயம்,—"புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்கு—கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநரகிற் கற்ப காலங் கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தானுகர்ந்த விலங்கு மவர்தம் மெய்த்தசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ." எனுங் காசிகண்டச்செய்யுளானும்பெறுதும்.]

அனகனாகியபராசரன்புதல்வராறுபேர்சரவணப்பொய்கை
தனிலிருந்தவெழின்மீன்பிடித்துவிளையாடுகின்றவினைதவறென
மனம்வருந்தியிதினீயிரும்மயிலையாகவேமறிகவென்றன
னெனவிளம்புநனிகந்தனுடல்களியம்புகின்றவொர்புராணமே.

மாசற்றவராகிய பராசரமுனிவரின் **ஆறு புத்திரர்களும்**, இமயகிரியிலுள்ள **சரவணப்பொய்கையி** லிருந்த அழகிய மச்சங்களைப் பிடித்து விளையாடுகின்ற காரியத்தைக் கண்ணுற்ற அம்முனிவர், இது பாவமாகுமே யென்று மனவருத்தமுற்று, இப்பொய்கையின்கண் நீங்களும் மச்சங்களாகிக் கிடக்கக்கடவீர்களெனச் சபித்தனரென்று **ஸ்ரீஸ்கந்தக்கடவுளின்** திருவிளையாடல்களை மிகவுங் கூறுகின்ற **மஹாஸ்காந்தபுராணங்** கூறும். (௧௨௫)

இவைகளொத்தபலவேதுவானரரலாதசீவனனைத்தையுங்கொலல்
சவையுமொப்புகிறகொலையதாகுமிதுதானுயிர்க்கிடர்தரும்பவ
நவைகளுட்பசுவெனுயிருடம்பிலிடர்நல்கவுள்ளததனாலிதை
நுவணைநூல்களுமொரைந்துபாதகமுளொன்றெனாநுவலுமென்றனன்.

இவைபோன்ற பல நியாயங்களால், மனிதரல்லாதஎந்தப்பிராணியைக் கொலைசெய்தலும் பண்டித சமூகத்திற் பாவமென் றங்கீகரிக்கப்படுங் கொலையேயாகும். இப்பாவந்தான், ஜீவனுக்குப் பவத்துன்பங்களை விளைக்கும் அனந்தபாவபேதங்களுள், பசுவெனுமுயிரிலும் உடம்பிலுநின்று துக்கத்தைக் கொடுக்குந்தன்மையுடையது. ஆதலால், நுட்பமான தருமசாஸ்திரங்களும் இக்கொலைப்பாவத்தைப் **பஞ்சமஹாபாதகங்களுள்** ஒன்றெனக் கூறுமென்று ஆசிரிய ருரைத்தனர். (கஉஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கலைப்பான்மைசிறந்தகுருவிவ்வாறுபுகலமகன்கழறியுள்ள
கொலைப்பாவம்புரியாதநின்போன்றவிரதமுளர்குருதியுண்ணுந்
தலைப்பேனைவயிற்றில்வருகிருமியினைவளர்ப்பாரோசவட்டுவாரோ
நிலைப்பானவருளுடையாய்நவிலெனநல்லறிவுடையநெறியோன்சொல்வான்.

அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் பாண்டித்திய மமைந்த குருவானவர் இவ்வாறு கூற, சீடனானவன், மேலேகூறப்பட்ட கொலைப்பாவத்தை யெவ்விதத்தினுஞ் செய்யாத தங்களைப்போன்ற கொல்லாவிரதியர் உதிரத்தை யுண்ணுந் தலைப்பேனையும் வயிற்றிற்பிறக்குங் கிருமிகளையும் சுயேச்சையாய் வளரும்படி விட்டிருப்பரோ? கொல்லுவரோ? நிலையான காருண்யமூர்த்தியே! சொல்லியருளவேண்டுமென, நல்லறிவோடு கூடிய வொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர் சொல்லத் தொடங்கினர். (கஉஅ)

தாயினுயர்கருணையிறைசிருட்டியிலவ்விருயிருஞ்சனிக்குமேகு
மாயினுமவ்வுயிர்நசிக்கப்புரிகருமத்தாற்பாவமணுகுமஃதே
வீயவெனின்முனநவின்றபடியீசனடியர்பிதிர்விண்வாழ்தேவ
ராயவிவர்களைப்பூசித்தமுதருத்தல்வேண்டுமினுமறைதுங்கேண்மோ.

அவ்விருவகைப் பிராணிகளும், தாயினும் விசேடித்த கருணாநிதியாகிய **பரமபதி**யின் சிருஷ்டியி லுதிக்கும். பின்புமரிக்கும். அவ்வாறாயினும் அந்தப்பிராணிகள் செத்தொழியும்படி பிறர்செய்யுந்தொழிலாற் பாவஞ்சேரும். அந்தப்பாவம் ஒழியவேண்டுமாயின், முற்கூறியபடி பரமேசுரன், அவனடியவர், பிதிரர், சுவர்க்கத்தில் வாழுந் தேவர் ஆகிய இவர்களை விதிப்படிபூஜித்து அமுதூட்டவேண்டும். இன்னும் இதுபற்றிக்கூறுதுங்கேட்பாயாக. (கஉகூ)

கடுக்காய்கத்தூரிமஞ்சண்மிளகுநிம்பவிதைநெல்லிக்காயிலாவின்
மடிப்பாலைவார்த்தரைத்துப்பதமாகக்காய்ச்சிமணமாறுமுன்னே

யெடுத்தேசென்னியிற்றேய்த்துமுழுகிவரிற்றலைப்பேனுண்டாகாதென்றும்
முடிக்கேறுபிணிகளிலைமழித்தாலுமக்கரும்பேன்முளையாதன்றே.

கடுக்காய், கஸ்தூரிமஞ்சள், மிளகு, வேம்பின்வித்து, நெல்லிக்காய் ஆகிய இவைகளைப் பசுவின்பால் விட்டரைத்துப் பதமாகக் காய்ச்சி மணம் போய்விடுமுன் அதாவது சூடிருக்கும்போதே யெடுத்துத் தலையிற் றேய்த்து முழுகிவரின், தலையிற்பேனுண்டாகாது. எக்காலத்துஞ் சிரசைப்பற்றிடும் வியாதிகளனைத்தும் உண்டாகா. முண்டிதஞ் செய்யினும் அக்கருகிறப்பேன் உதியாது.

[பஞ்சகற்ப மெனப்படும் கடுக்காய்முதல் நெல்லிக்காய் வரையுள்ள ஐந்தனுள் மிளகு.— மற்றை நான்கினளவினின்றும் ஐந்துபங்கு அதிகமாக வுபயோகிக்கப்படத் தக்கது.] (கரு0)

கிருமிசனித்திடற்கேதுவாந்துவரையாதிவித்தைசிலபைங்கீரை
யுருசியெனவுண்ணுமலிருப்பினதுவுதியாதென்றுணர்தியென்று
குருசொலினனிவைகேட்டசீடனருட்குருவேகொல்லாதநல்லோ
ரிருமைநடைதரலிருத்தல்படுத்தலிற்சில்லுயிர்மடித்திடாரோவென்றான்.

வயிற்றுக்கிருமிகளுதித்திடற்குக் காரணமாகிய துவரைமுதலியவித்துவர்க்கங்களையும், சில பசிய இலைக்கறிகளையும் அவற்றின் உருசிக்காக வுண்ணுமலிருப்பின் அந்தக்கிருமி யுதியாதென்றுணர்வாயாகவென்று குருகூறினர். இவைகளைச் செவிக்கொண்ட சீடன், காருண்ய சீலராகிய குருவே! கொல்லாவிரதிகளாகிய நல்லோர் போதல், வருதல், இருத்தல், படுத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுங்கால், (எறும்பு, புழு, சிதல், சீலைப்பேன், உலங்கு, மூட்டைப்பூச்சி முதலிய) சிலபிராணிகளை அபுத்தி பூர்வகமாகக் கொல்லாரோவென்று கேட்டனன். (கருக)

கொல்லாதவிரதர்*புரிவினைகளிலுங்கொல்லாமைபேணுவாரந்
நல்லார்களொருகாற்றம்விழிக்கெட்டாதோருயிர்தானலியக்காணிற்
பொல்லாதகொலைக்குநானாளானேனீசுரனேபொறுத்தாளென்னுஞ்
சொல்லானற்றாயவராவாரறியாதிறக்குமுயிர்த்தோடமெல்லாம்.

மேனவின்றவீசுரபூசனையாதிநால்வகையின்விலகுமென்று
ஞானகுருநவின்றனனம்மாணவகன்குருவதனநளினநோக்கித்
தானடுதருன்பாவம்பிறர்கொன்றுசமைத்தவூன்றூனேசெத்த
மீனமுதலியவூன்களுண்பதிலுந்தோடமுண்டோவிடைகொடென்றான்.

கொல்லாவிரதிகள் அந்தக்காரியங்களைச் செய்யும்போதும் அவ்விரதத்தை யநுஷ்டிப்பர்கள். அந்நல்லவர்கள் ஒருவேளை தங்கள் கண்ணுக்கெட்டாமல் ஒருபிராணி நசிக்கக் காண்பார்களாயின், சருவேசுரா! இப்பொல்லாத கொலைப்பாவத்திற்கு அறியாமையால் நான் ஆளானேன்: என்குற்றத்

தைப்பொறுத்து என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையால் மிக்கசுத்தராவர். அபுத்தி பூர்வகமாக நேரிட்ட கொலைப்பாவ மனைத்தும்,—

மேற்கூறிய ஈசுரபூஜைமுதலிய நான்குவகையாற் கழியுமென்று ஞானசாரியர் கூறியருளினர். (மேல்) அந்தச்சீடன், குருவினது அன்றலர்ந்த தாமரையொத்த முகத்தைப்பார்த்து, தானே கொல்வதுதான் பாவம். பிறர் கொன்று அவராற் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊனையும், தானே மரணமான மச்சமுதலியவற்றின் மாமிசத்தையும் உண்பதிலும் பாவமுண்டோ? விடையிறுக்கவேண்டு மென்றான்.

[* " புரிவினைகளிலுங் கொல்லாமை பேணுவார் " என்று பொதுப்படக்கூறினமையால், உபயோகிக்கத்தக்க இலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிலும் புழு முதலிய சிறுபிராணிகளிருக்குமென ஆராய்ந்துகண்டு அவைகளைக் கொல்லாமலெடுத்து விடுவரென்பதுங் கொள்க.] (௧௩௩)

ஆசிரியனஙனவில்வானூனுண்போர்காரணமாயாவிகொல்வோர்
காசினியிலுளராதலாலுயிரைக்கொல்லுபவர்களைப்போலூண்ணு
மாசையொன்றையுடையவரும்பாவிகளேயாகுவர்தானுகச்செத்த
வேசுயிரினூனருந்துதலிற்பாவமிலையெனினுமசுத்தமேயும்.

ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறலுற்றனர். ஊனுண்பவர் நிமித்தமாகப் பிராணிகளைக் கொல்வோர் பூமியிலிருப்பாராதலின், பிராணிகளைக் கொல்பவர்களைப்போலவே ஊன்தின்னவேண்டுமெனும் ஆசைமாத்திர முடையோரும் பாவிகளேயாவர். தானுகச்செத்த பிராணியின் குற்றமான ஊனுண்டக்காற் பாவமில்லையென்றாலும் புறக்கருவிகட்கும் அகக்கருவிகட்கும் அசுத்தம் உண்டாகும்.

[தின்பவர் காரணமாகவே உயிரைக் கொல்பவருலகிலுளரெனும் இந்நியாயம்.— " தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்—விலைப்பொருட்டா லூன்றருவா ரில். " எனுந் திருக்குறளானும் பெறுதும். " அசுத்தமேயும் " என்றது.— " நாம் ஊனுண்ண யாதொரு பிராணி தானேசாவாதா " என்றெண்ணும் மறநெஞ்சுண்டாகும்: அவ்வழிக் குற்றம் பொருந்துமென்பதை யுணர்த்துவதுமாம்.] (௧௩௪)

அவ்வசுத்தவழிநோயுண்டாமாதலாலதுவுமருந்தொண்ணுதா
லிவ்வுலகருடல்வேகச்சுடுகாடிங்கிருப்பதுபோலிழிந்தவூன்சேர்
தெவ்வரதுவயிறுசுடுகாடாகவிருக்குமெனத்தெரிவிவேகர்
சைவரிகழுனையறுதினாந்தின்றுநித்தியசுத்தராவாரோ.

அவ்வசுத்தங்காரணமாக நோயுண்டாமாதலால், தானேசெத்த பிராணியினதூனையும் அருந்தல் தகாத காரியமே. மரணத்துட்பட்ட இவ்வுலகினருடம்பைத் தகனஞ்செய்யச் சுடுகாடென்னுமிடம் இங்கே யிருப்பதுபோ

லப் பிராணிகளின் ஈனப்பிரேதங்கள் சேருமிடமாகிய அவற்றின் சத்துருக்களின் வயிறே அவற்றின் மசானமாகுமென்றறிந்த விவேகிகள் சைவத்திருவாளர் நிஷேதித்தொழித்த ஊனைப்பிரதிதினமுந் தின்று அபரக்கிரியைகளா லொழிக்கப்படாத நித்தியப்பிரேதசூதக ராவரோ! ஆகார்.

[பிரேதத்தைத் தீண்டுவதுந் தீட்டாகலின், பிராணிகளின் பிரேதங்களைப் பிரதிதினமுந் தின்போரை "நித்தியசூதகர்" என்றனரென்பதுமாம்.]

என்றனனாசிரியனதன்மேற்சீடன்சிலவுயிர்களீனுமுட்டை
யென்றதிலாருயிரில்லையிழிவில்லையாகலினிங்கதனையென்றும்
நன்றெனவுண்டிடினென்கொலெனவினவப்புன்புலாறனிலுநன்று
மொன்றுசொலவிடமுண்டோவில்லையசுத்தமாகுமெனவுரைத்தானையன்.

என்று ஆசிரியர் கூறினர். அதற்குமேல் சீடனானவன், சிலபிராணிகளிடுகின்ற முட்டையில் பிராணனில்லை. அதைச் சேதிப்பதனாற் பிரேதசூதகமுமில்லை. ஆகையால், இங்கே அம்முட்டையை யெப்பொழுதுஞ் சுத்தபதார்த்தமென வுண்டால் என்னதோஷமென்று கேட்க, (அங்ஙனம்) இழிவாகிய ஊனிலுஞ் சுத்தபதார்த்தமாவது மொன்றுண்டெனற்கு வழியுண்டோ? இல்லையாகலின், அம்முட்டையும் அசுத்தபதார்த்தமே யாகுமென்று குரு கூறினர். (க௬௬)

ஆவதெனின்மீனிருக்குநீரருந்துதலுமசுத்தமாகலாமே
தேவனருணினைவுடையோயதுவுமுதவாதெனத்தீர்ப்பாயோவென்னு
நாவுடையமகன்முகத்தைக்குருநோக்கியெஞ்ஞான்றுநறியதண்ணீர்
தூவில்பலபொருட்குமழுக்கொழித்துநலந்தருகின்றதூயதாகும்.

அதுவு மசுத்தபதார்த்த மாவதென்றால், மீன் சஞ்சரிக்கின்ற நீரைப்பானஞ்செய்வதும் அசுத்தமாகலாமே, பரமேசுரகிருபையை எக்காலத்தும் மறவாத ஆசாரியரே! அந்நீருந்தான் அருந்தத் தகாததென்று தீர்மானிப்பீரோ வென்னும் நாவன்மைவாய்ந்த சீடன்முகத்தைக் குருவானவர் பார்த்து, எப்பொழுதும் சுத்தோதகமானது சுத்தமற்ற பலவஸ்துக்களிலுமுள்ள அழுக்கையொழித்து அவைகட்குப் பரிசுத்தத்தையுண்டாக்கும் வாலிதாந்தன்மையுடையதாகும்.

[யாதோ ரசுத்தம் நீக்குதற்பொருட்டு நீரைப்புரோக்ஷிக்கு நியமமும் அந்நீர் தூயதென்பதைக் காட்டும்.] (க௬௭)

ஆகலின்மீன்வசித்திடுநீரசுத்தமடையாததனையருந்தலாநன்
கேகிடுநீரூறிடுநீர்களுக்குமிழிவில்லையிவற்றுளெடுக்குநீரில்
வேகநடைமீனேறினதனையருந்தாதகற்றல்விவேகர்செய்கை
யாகுமெனவிடையிறுத்தானதன்மேலுமகன்வினவவாரம்பித்தான்.

ஆகலின், மச்சங்கள் சஞ்சரிக்கு நீர் அசுத்தத் தன்மை யடையாது. அதனை யருந்தலுக்கும் ஆக்ஷேபனையின்று. நன்றாக ஓடுநீர், ஊற்று நீர்கட்கும் அசுத்தமில்லை. (ஆயினும்) இந்நீர்களுள் பாத்திரங்களி லெடுக்கட்படு நீரில் விரைந்துசெல்லும் மீன் வருமாயின், அந்நீரைமாத்திரம் உபயோகப் படுத்தாமல் நீக்குதல் விவேகிகள் ஒழுக்கமாமென்று ஆசிரியர்கூறியருளினர். அதன்மேலும் சீடன் கேட்கத் தொடங்கினன்,— (௧௩௮)

தாவரங்கட்குயிருண்டோவில்லையோசொல்கென்றனனத்தருணமாசா
ஞவலிமிக்குறுபுதல்வவுயிருளதென்றனுயினவின்றவந்தத்
தாவரத்தின்மலரரும்புகாய்கிழங்குதழையாதிகொய்துதின்னுஞ்
சீவர்களுக்குறுபாவமில்லைகொலோவெனக்குதர்க்கசீடன்கேட்டான்.

தாவரங்களாகிய மரம், செடி, புல், பூண்டு முதலியவற்றிற்கு உயிருண்டோ? இல்லையோ? அருளிச்செய்யவேண்டு மென்றனன். அப்பொழுது ஆசிரியர், நாவன்மை மிகவுற்ற மகனே! அவைகளில் உயிருளதென்றனர். உளதேல், சொல்லப்பட்ட அவைகளின் மலர், அரும்பு, காய், கிழங்கு, தழை முதலியவற்றை அறுத்துத்தின்னும் ஜீவர்களுக்குப் பாவமடைவதில்லையோவென்று குதர்க்கபுத்தியுள்ள சீடன் கேட்டனன். (௧௩௯)

கேட்டமகன்றனைப்புதல்வவெனவிளித்துஞானகுருகிளத்துவானீள்
கோட்டுமரம்புல்லிவைதொட்டிடலறியுமோரறிவாங்குயின்றவொண்
டூட்டுசுவையையுமறியுமிப்பிமனவாதியிவற்றேடுநாற்றங் [றே
கூட்டிடிணருமூன்றுமவ்வுயிரெறும்புசிதலெனவுங்குறிக்கலாமால்.

இவ்வாறு கேட்ட மாணாக்கனை ஞானாசாரியர் மைந்தனேயென வழைத்துப் பின்வருமாறு கூறலாயினர். நீண்டகிளைகளுடன்கூடிய மரம் புல் ஆகிய இவை, பரிசமறியுந் தன்மையுள்ள ஓரறிவுயிராகும். இப்போது கூறிய பரிசத்துடன் ஊட்டுஞ்சுவையையுமறியுந் தன்மையுள்ள இப்பியினமும் சங்கினமும் ஈரறிவுயிராகும். இவ்விரண்டுணர்ச்சியுடன் வாசனை யுணர்ச்சியையுங் கூட்டினால் அறிவு மூன்றாகும். அம்மூவறிவுயிர் எறும்பு கறையானெனவும் நிச்சயிக்கலாகும். (௧௪௦)

அம்மூன்றோடொளிவிழியுமுடையவுயிர் தும்பிகளுமளியுமாகு
மிம்மாசினன்கொடொலிக்காதுமுளவுயிர்பறவையிருவிலங்கோ
டம்மேனிமநுடர்களுமாமநுடர்க்காய்மனமுமதிகமாமென்
றெம்மேதையினருமறிவாரிவற்றுளோரறிவாயிருக்கும்யாவும்.

அம்மூவறிவுடன் உருவத்தையறியும் ஒளியோடுகூடிய விழியுமுள்ள நான்கறிவுயிர் தும்பிகளும் வண்டுகளுமாகும். இக்குற்றமற்ற நான்கறிவுடன் ஒலியறியுங் காதுமுள்ள ஐயறிவுயிர் பக்ஷிகளும், பேருருவ மிருகங்களோடு அழகிய தேகமுள்ள மனிதர்களுமாகும். ஐயறிவுயிராகு மனிதர்க்கு

நன்று தீது ஆய்ந்துகொள்ளத்தக்க மனமென்னும் ஓரறிவும் அதிகமாகு மென மேலான அறிவுடையர் யாவரும் அறிவர். இப்படி வகுக்கப்பட்டவை களுள் ஓரறிவுயிராயிருக்கும் யாவும்,— (க௪௧)

சரமில்லாவசரமெனவாமாதலாற்குருதிதசைகண்மேவா
விரசமுள்ளவுயிராகிநடையோட்டம்படுத்தெழுதலிலவாய்நிற்கு
மரமுதலியவற்றின்மலராதிகொயினவைக்கதிகவாதையில்லை
பரர்கொய்தகிளைதழையும்பினுமுளைக்கவவற்றினிடம்பார்க்கலாமால்.

சரித்தலுக்குரிய சரத்தன்மையில்லாத அசரமெனக் கூறப்படுமாகை யால், உதிரம் மாமிசமுதலிய தாதுக்கள் பொருந்தாத இரசம் அல்லது பா லெனப்படுவதுள்ள உயிர்களாகி, நடை, ஓட்டம், படுத்தல், எழுதன்முதலிய செயல்களில்லனவாய் நிற்கும். அந்தமரமுதலியவற்றின் பூ முதலியவைக ளைக் கொய்தால் அவையிற்றிற்கு அதிக வருத்தமில்லை. இதரர்க ளறுத்த கிளைதழைகளுக்குப் பிரதியாக வேறு கிளைதழைகளும் உண்டாதலை அவற் றின்கண்ணே காணலாகும். (க௪௨)

மூதிருகிரைக்கருமயிரைவாங்குபொழுதொருதுயருமுளையாதேய்ப்ப
வுதிர்பருவத்திலைமலர்கள்பழமுதலியனகொயினவ்வுயிர்க்குவாதை
யதுசிறிதுமுதியாதுவேறுபொருள்கொய்யினதுசிறிதுண்டாகு
மதன்வழியின்வருபவமுமிலையீசுரார்ப்பணத்திற்கவையாமாயின்.

வளர்ந்தநகம், வளர்ந்த கருமயிர் இவைகளைக் களையும்பொழுது மனி தர்க்கு ஒருவருத்தமு முண்டாகாதிருத்தலொத்து உதிரும் பருவமுள்ள இலைகளை மலர்களைப் பழமுதலியவைகளைக் கொய்தால் அவ் வோரறிவுயிர்க் குச் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டாவதில்லை. இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள மற் றைப் பதார்த்தங்களை யறுத்தெடுத்தால் அவ்வுயிர்கட்கு வருத்தஞ் சிறிதுண் டாகும். அவ்வருத்தத்தின் வழியிலே வரத்தக்க பாவமுமில்லை அப்பதார்த் தங்கள் ஈசுவரார்ப்பணத்திற் காகுமாயின்.

[உண்ணத்தகு பதார்த்தமெதுவும், உயிர்க்குயிராய்த் தன்னுள் அந்த ரியாமியா யிருக்கும் ஈசுரனுக்கு அர்ப்பணமாகாதவழி யுண்ணுதல் கூடா தென்பதும் இங்ஙனம் பெற்றாம். முத்துச்சிப்பியின்முத்தெடுத்தலும், தேன் கூட்டிற் றேனெடுத்தலும், சங்கும், நீற்றிற்குபயோகமாகு கிளிஞ்சில் முதலி யனவும் இங்கே கூறப்பட்ட ஈசுரார்ப்பணத்திற் சேரற்பாலனவென்பதும், பிறர்பொருட்டென்னின் அவற்றாலெய்து தோஷங்கள் பின்னுரைக்கப்படு பரிகாரத்தாற் றீரற்பாலனவென்பதும் ஓர்க. பிறவும் இன்ன.] (க௪௩)

ஈசுரனுக்கர்ப்பணமாம்பொருளுயிருமேன்கதியையெய்துமந்த
வீசுரனுக்கர்ப்பணமாகாதவழிவருபாவமிறக்குமாறவ்

வீசுரனுக்கவனடியர்க்குரியபணிபுரிந்துணவையினிதீவோர்க
ளீசுரனுக்கடியரெனவாழ்வார்களுனினனமிடவொண்ணாதே.

ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பதார்த்தவுயிரும் மேலான கதியை யடையும். அப்படி யீசுவரார்ப்பண மாகாதவழி விளைந்தபாவமொழியுமாறு அவ்வீசுவரனுக்கும், அவனடியவர்க்கும் உரியதொண்டுகளைச்செய்து அவர்களுக்கு அமுதூட்டுவோர், ஈசுவரனுக்கடியரெனப் புகழுமாறு வாழ்வர். இங்ஙனம் கந்தமூலாதிகளை நிவேதிப்பதுபோலஊனையும் நிவேதித்தல்கூடாது.

தனக்கேனும்பிறர்க்கேனுமுபயோகமில்லாமற்றருவிற்புல்லில்
வனக்கேடில்செடிகொடியிலெதையேனுமறுத்தழிக்குமாசுளானை
மனக்கோணனிமிர்க்குமருளுளர்தடுத்துநன்மதியும்வழங்கவேண்டு
மெனக்கோளில்குருவருளிச்செய்தனனஞ்ஞான்றுமகனிதுநன்றென்றான்.

தனக்காவது பிறர்க்காவது ஒருபிரயோசனமுமின்றி மரங்களிலேனும், புற்களிலேனும், காட்டிலுள்ள கேடற்ற செடிகளிலேனும், கொடிகளிலேனும் எதையாவது நாசஞ்செய்யும் பாவியை, மனத்தின்சுபாவ துர்க்குணமான கோணலை நிமிர்க்கத்தக்க ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர் இப்படிச் செய்யேலெனத் தடுத்து நற்புத்தியும் போதிக்கவேண்டுமென்றுகுற்றமற்ற ஆசிரியர்கூறியருளினர். கேட்டசீடனும்இதுஞாயமேயென அங்கீகரித்தனன்.

நன்றென்றமகன்மேலுங்குருவணங்கிப்புன்னுனியுநறுக்கல்பாவ
மென்றின்றுசொனதுவிதியாமாயினுவுரித்துண்புலையரேனும்
பொன்றயங்குசடையீசற்கன்புடையராயினவர்புரையினந்தே
வென்றன்றுதிருநாவுக்கரையருரைப்பாரோமெய்யியம்புகென்ன.

அப்பாவிலுள*புலையரேனுமெனுஞ்சொற்கடையிலணைந்தவும்மை
தப்பாமலிழிவுசிறப்பாகுமதுவீசனருட்டாசரெல்லா
மெப்போதும்புலவுண்ணுரெனும்பொருளைத்தருமன்மையேற்றநாளு
முப்பாழுங்கடக்கநினைசுதவறிதியென்றுகுருமொழிந்துநின்றான்.

இப்படி யங்கீகரித்த சீடன், அதன்மேலும் ஆசிரியரை வணங்கி, புல்லினது நுனியும் நறுக்குதல் பாவமாகுமென்று தாங்கள் இன்றுகூறியது விதியாகுமாயின், பசுவை யுரித்துண்ணும் புலையராயினும் அவர், பொன்போற் பிரகாசிக்கும் ஜடாமகுடத்தைத் தாங்கிய பரமேசுரனுக்குஅன்புடையராயின் நாம்வணங்குங் குற்றமற்ற தெய்வமாவரென்று அக்காலத்தில் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் கூறுவரோ அதனுண்மையைவிளக்கவேண்டுமென்று கேட்க,— (கசசு)

அந்தத் திருப்பாசுரத்திலுள்ள "புலையரேனும்" எனுஞ் சொற்றொடரின் ஈற்றில் வந்திருக்கும் 'உம்மை' யானது, இழிவுசிறப்புப் பொருளைத்

தருவதாகும். பரமேசுவரனுடைய அடியாராகிய ஜீவகாருண்யமுள்ள பெரியோர் யாவரும் எக்காலத்தும் புலாலுண்ணுவரேனும் அருத்தத்தையுங் கொடுக்கும். எந்நாளும் பரமேசுர அன்பினை விசேடப்படுத்தும். இந்த அருத்தத்தைச் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை யெனப்படு மூன்று பாழையுங்கடந்து செல்லக்கருதும் மகனே அறிவாயாகவென்று ஆசிரியர் கூறிநின்றனர்.

[* "புலையரேனும்" எனுஞ் சொற்றொடரமையப்பெற்ற திருப்பாசுரம்.— "சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனும்—மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லோம் மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகில்—அங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோ யோரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனுங்—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர் கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவு ளாரே." எனவருவதென்க.] (௧௬௭)

நின்றகுருநோக்கிமகன்புலைப்புசிப்பினுயிர்க்கொலையினேரும்பாவம்
பொன்றவயர்பரிகாரநூனவிலவில்லைகொலோபுகறியென்ன
வின்றயைகொள்குருபுதல்வவேசில்பராசரமிருதியிருமாமீன்கள்
கொன்றதற்கும்பறவைநகருயிர்க்கொலைக்கும்பரிகாரங்குயிலுமென்றான்.

இவ்வாறு கூறிநின்ற குருவைச் சீடன்பார்த்து, புலாலைப் புசித்தலாலும் உயிர்க்கொலை செய்தலாலுமுண்டாகும் பாவமொழியச் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தங்களைச் சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லையோ? கூறவேண்டுமென்ன, இனியதயாநிதியாகிய குருவானவர் புதல்வனே! குற்றமற்ற பராசரஸ்மிருதி (பிராயச்சித்தகாண்டம் ௬ - ம் அத்தியாயம்) ஆனது பெரியமிருகங்களையும் மச்சங்களையுங் கொன்றதற்கும், பக்ஷிகளையும் ஊருமுயிர்களையுங் கொலைசெய்ததற்கும் பரிகாரங்கள் கூறுமென் றியம்பினர்.

[பரிகாரநூல் பலவிருப்பினும், இக்கலியுகத்திற்கு முக்கியநூல் பராசரஸ்மிருதியாகலின், அஃதிங்குக் காட்டப்பட்டது.] (௧௬௮)

ஆயினந்தவாவிகளைக்கொன்றுகொன்றுதின்றுதின்றேயறநூல்கூறு
நேயமுள்ளபரிகாரம்புரிதலெனறியாகாதோநெறியோயென்னும்
வாயுடையமகனையிறைநனிநோக்கியறைகின்றான்மறமிதென்னு
வாயுணர்விலாதுசெய்தபாதகந்தான்பரிகாரத்தகனுமல்லால்.

தன்னைவிற்சகிக்கொணுவினைவழியில்வருநெடியசழக்குநீங்கு
மின்னபவமிதினீங்குமெனத்தெரிந்துமனமாரவிழைக்கும்பாவ
மென்னபரிகாரமிழைத்தாலுமொழியாததுவுமேகுமென்று
சொன்னவுரையுண்டெனினுமதுபெரியசந்தேகஞ்சுதனேயென்றும்.

அப்படியாயின், அந்தப் பிராணிகளைக் கொன்று கொன்று திருப்தியாகத் தின்றுதின்று கொண்டேவந்து அந்தத் தருமசாஸ்திரங் கூறும் பரிகாரத்

தைச்செய்தல் நன்மார்க்கமாகாதோ? ஒழுக்கமுள்ள ஆசிரியரே யென்னும் வாயுடைய சீடனை, ஆசிரியர் - விவேகபூரணனார் நன்றாகப்பார்த்துக் கூறலாயினர். இது பாவமாகுமேயென அறியுமறிவில்லாமல் அதாவது அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவந்தான் பிராயச்சித்தத்தா லொழியும். அன்றியும்,—

தனக்குச் சகிக்கமுடியாவழித்தான்செய்த காரியங்களால் நேரிட்ட கொடும்பாவமு நீங்கும். இன்னபாவம் இன்ன பிராயச்சித்தத்தால் நீங்குமென்று ஏற்கனவே யறிந்துகொண்டு பின் புத்திபூர்வகமாகச் செய்யுங் காரியங்களாலுண்டாகும் பாவம் எப்படிப்பட்ட பிராயச்சித்தஞ்செய்தாலு நீங்காது. அத்தகைய பாவமு நீங்குமென்றுகூறிய அருத்தவாதவாக்கியங்களுமிருந்தாலும் பிள்ளாய்! அவ்விஷயம் எக்காலத்தும் பெரிய சந்தேகாஸ்பதமே. (கருO)

நல்லவர்கள்பரிகாரமுண்டெனவொர்பவஞ்செயார்நவைதீர் நூல்கள்
சொல்லுபரிகாரநனிநடந்ததற்கும்பாவமதுதொலைந்ததற்கு
மெல்லையிதுதானெனவிங்கெவர்தீர்ப்பராகலினுண்ணிறைக்காக்கொல்லும்
புல்லறிவையொழித்தருளின்மார்க்கமுறனலமெனவப்புனிதன்சொன்னான்.

நல்லோர்கள் பரிகாரமிருக்கின்றதே யென்னுந் துணிவுடன் ஒருபாவத்தைச் செய்யார்கள். பாவக்கழுவா யுரைக்குநூல்கள் கூறுகின்றபிராயச்சித்தங்கள் குறைவற நடத்தப்பட்டன வென்பதற்கும், அவற்றாலொழியவேண்டிய பாவங்க ளொழிந்தன வென்பதற்கும் அளவு அதாவது அறிகுறி யிது தானென்ன இவ்வுலகின்கண் எவர் வரையறுத்துக் கூறவர். கூறாராகலின், புசிக்குமுணவுக்காகக் கொலைசெய்யத்தூண்டும் அவிவேகத்தை யொழித்துச் சீவகாருண்ய வழியினிற்றல் உசிதமாமென அந்தப் பரிசுத்த ஆசிரியர் கூறியருளினர். (கருக)

பறைந்தநெறியுணர்ந்தசுதன்கொல்லுவதுமுண்பதும்பாவமென்றே
யறிந்தவெனக்கின்னுமொருசந்தேகமுண்டதுதானறிஞரே
சிறந்தபெரியவர்களுணருந்திடினும்வேறுபிழைசெய்திட்டாலுங்
கறங்குகறையடையார்களெனநூல்கள்கழறுமுறைகளிலேயென்றான்.

இப்போது கூறப்பட்ட மார்க்கத்தையறிந்த சீடன், கொல்வதும் கொன்றதைத் தின்பதும் பாவமேயெனவறிந்த எனக்கு இதன்மேலு மொருசந்தேகமுண்டா யிருக்கின்றது. அஃதாவது "அறிவின்மேம்பட்ட பெரியோர்கள் கள்ளுண்டாலும், ஊனுண்டாலும், வேறு குற்றங்களைச் செய்தாலும் உரியபாவம் அடையார்கள்" என்று சில நூல்கள் கூறுகின்ற வாக்கியங்களின் விஷயத்திலென்றான்.

[இப்படிப்பட்ட விஷயம்.— சிவஞானசித்தியார் அ - ம் சூத்திரத்து கூக - ம் செய்யுளில் "மாசதனிற் றூய்மையினின் வறுமை வாழ்வின் வருத்தத்திற் றிருத்தத்தின் மைதுனத்திற் சினத்தின்—ஆசையினின் வெறுப்பி

ணிவை யல்லாது மெல்லா மடைந்தாலு ஞானிகடா மானடியை யகலார்'' என்பதினும் அறியப்படும்.] (௧௫௨)

அவ்வையமறுக்கவெனக்குருமகனைநோக்கியந்தவறிவுளார்க
ளெவ்வழியும்பிழைசெய்யாரெனும்பொருளைத்தருமுனுரையேய்த்தவும்மை
தெவ்விலவரருளழுந்துங்காற்பாலர்பேயர்பித்தர்திறமுமாவ
ரவ்வமயமெதையேனுஞ்செயினவர்கள்செய்கையெனவதுவாகாதே.

(பின்பு அந்தச்சீடன்) அச்சந்தேகத்தை யொழித்தருள வேண்டுமென்ன, குருவானவர் சீடனைநோக்கி, நீ கூறிய அறிவுடையோர்கள் எவ்விதத்தினும் குற்றமான காரியங்களைச் செய்யார்களெனும் பொருளை உன்வாக்கியத்திற்பொருந்திய "உம்மை" யானது தரும். (அகம்புறமாகிய ஈரிடத்தும்) பகைமையற்ற அவர்கள் திருவருள் வயப்பட்டு நிற்குங்காலத்து, பாலர், பேயர், பித்தர் தன்மையையும் உடையராவர். அந்தத்தருணத்தில் (நன்று தீதெனப்படும் இருவினையுள் ஊழின்படி) எது செய்யநேரிடினும் அஃது அவருள்ளே யாவேசித்திருக்குந் திருவருளின் செய்கையாகுமேயன்றி அவர்செய்கை யாகாது.

[* "பாலர்பேயர் பித்தர் திறமுமாவர்" என்றது, மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்தில் "ஸதத்ஜ்ஞோ பாலோந்மத்த பிசாசவஜ்ஜடவ்ருத்யாலோகமாசரேத் |" எனவரு சுருதிப்பிரமாணமா யிருக்கின்றது.] (௧௫௩)

கொல்லாமற்கொன்றதையுமுண்ணுமலிருப்பவர்க்குக்கூற்றுமஞ்சும்
பொல்லாதபிணிகளஞ்சுமறிவுவிஞ்சுமாகலின்முற்புகன்றமேலோ
ரெல்லாரும்பணிகடவுளாவரவரிடத்தில்வழுப்போலவேதும்
நல்லார்கள்காணினிகழாதுகொளற்கவ்வாறுநவிலுநூல்கள்.

கொல்லாமலுங் கொல்லப்பட்டதைத் தின்னுமலு மிருப்பவர்க்கு, (எல்லோரையும் அச்சுறுத்தி யுயிர்கவருங்) கூற்றுவனும் அஞ்சுவன். கொடிய நோய்களும் அஞ்சும். அறிவுவிருத்தியாகும். ஆகலின், முற்கூறப்பட்ட கொன்றுண்ணு மேலோர்.—யாவரும் வணங்குந் தெய்வமாவர். அவரிடத்தில் உலகினர்களாற் குற்றமாக மதிக்கப்பட்ட சிலகாரியங்கள் ஏகதேசங்காணப்படினும், நாம் கடைத்தேற வேண்டுமெனுங் கருத்துடையோர் இகழாமல் அவரை வழிபடற்காகவே சிலநூல்க ளவ்வாறு கூறும்.

["கூற்றுமஞ்சும் பொல்லாத பிணிகளஞ்சும்" என்றது, கொல்லாவிரதிகள் பிற பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும் அவற்றிற்குரிய தண்டனையை யமதருமன் செய்ய நினைக்கும்போது, உயிரொன்றனையும் வருத்தாத தருமமுள்ள இவரது உயிரை யானெவ்வாறு வருத்தல் கூடும், வழியில்லையேயென்று இம்மையினும் மறுமையினும் பின்னிடைவன்: அவனதாணையிலுள்ள கொடுநோய்களும் அவ்வாறே யாதற்பாலன என்பதைக் காட்டுகின்றது. அதனால், யமனாணை செல்வதற்கு ஆதாரம், ஜீவயாதனையேயாமென்க.]

உவர்நீரி னுறைமீனுக்கந்தவுவரேருதவுண்மையேபோ
லவர்நேருமாமவரைப்போனடித்துத்தனதுசெயலாசையாலே
யெவருனுங்கள்ளுமருந்திடுவார்கொலவர்நரகையெய்தறிண்ணந்
தவறேதுமின்னெறியினடப்பவர்களேயறிவுசார்வாரென்றான்.

உப்புநீரில் வாழ்கின்ற மீனுக்கு அவ்வுப்பு ஏறாத வுண்மைபோல மேற்குறித்த பெரியோர் தன்மையுமாம். உலகினரில் அவரைப்போல நடித்துச் சிவபோதத்தடிப்புடன் மிகுந்த ஆவலோடு முற்கூறிய ஊனையுங் கள்ளையும் அருந்துநரெவரோ அவர் நரகமடைதல் சத்தியம். எவ்வகைக்குற்றமுஞ் சாராதவழியி னடப்பவர்களே மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைவார்களென்றார்.

கலிவிருத்தம்.

அசுவங்கரி தாசேரமொ டாடாமுத லான
வுசிதங்கிளர் மிருகங்களை யுங்குக்குட மாதி
யசையுஞ்சிறை விகிரங்களை யும்மாள்வினை களினன்
கிசையும்படி செய்தேயிரை யீயார்கதி யென்னும்.

குதிரை, யானை, ஒட்டகம், ஆடு, மாடு முதலிய சிறந்த மிருகங்களையும், அசையுஞ் சிறகுகளோடுகூடிய கோழிமுதலிய பறவைகளையும் தங்களுக்காக வேண்டிய காரியங்களில் நன்றாக வுபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, வயிறார அவைகளுக்கு இரைகொடாதபாவிகள்கதி யாதாகும்? (௧௫௬)

செய்யாவினை செய்யும்படி செய்வார்கதி யென்னு
மையாநனி யறையாயெனு மணிமாமக னுணரப்
பொய்யாமுனி புகல்வானிரை போடாதவ ரேனோர்
மையாருட னமனார்தரு வறுமைப்பய னுகர்வார்.

செய்ய ஏலாத வேலைகளைச் செய்யும்படி அவைகளைப் பலாத்காரஞ்செய்பவர் கதி யாதாகும்? குருவே! நன்கு நவிலவேண்டுமெனக் கேட்ட விசாரணைசெய்யும் அழகு மீக்கொள் சீடனறியும்படி சத்தியந் தவறாத குருவானவர் கூறுவான் றொடங்கினர். அப்படி யிரை கொடாதவர்களும், அதிக வேலைவாங்கினவர்களும் கரியதேகமுடைய யமதருமனார் அந்தப் பாவங்கட்கு ஏற்றபடி கொடுக்குந் தரித்திரத்தை யநுபவிப்பார்கள். (௧௫௭)

கூட்டிற்சில வுயிர்விட்டவை கொள்ளுஞ்சுக மெல்லா
மோட்டற்பரு மேதண்டனை யுறுவார்சுக மங்ங
னூட்டப்படு மாயிற்பிழை யிலையென்று நவின்றான்
கேட்டிட்டவ னன்பாரடி கேளென்று விளித்தே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பத்தரியோக ரெல்லாரும் பகர்ந்த பூத தயவுடைய
சித்த முடையர் தாமோசெப் புதிநன் கென்னத் தேசிகனற்
புத்தி யுடையாய் பூததயை பொருந்தி னவர்க்கே யீச்சுவர
பத்தி பொருந்து மதன்மேலே பாச வைராக் கியமுண்டாம்.

சில ஜெந்துக்களைக் கூட்டிலடைத்து, அவைகள் சுயேச்சையா யிருந்து அநுபவிக்குஞ் சுகமெல்லாங் கெடுக்கின்ற புத்திஹீனரும் யமதண்டனைக் குள்ளாவர். அங்ஙனமே அவைகள் சுகமாயிருக்குமாறு செய்யப் படுமாயிற் பாவமில்லையென்று கூறினர். இவைகேட்ட சீடன், அன்புள்ள அடிகளே யென்று ஆசிரியரை யழைத்து,— (கருஅ)

பத்தர், யோகிகள் முதலிய பெரியர் யாவரும் தாங்கள் கூறிய ஜீவகாருண்யத்துடன் கூடிய சித்தமுடையர் தாமோ? நன்குக விளக்கவேண்டுமென்ன, தேசிகரானவர், நல்ல புத்தியுடையவனே! பூததயை பொருந்தினோர் யாரோ அவருக்கே ஈசுவரபத்தி யுண்டாகும். அந்த ஈசுவரபத்திவந்தபின்பு தான் பாசவைராக்கிய முண்டாகும். (கருகூ)

அந்த வைராக் கியமுற்று லரிய பிரம ஞானமுறும்
பந்த மறுக்கு மதனாலே பரமுத் தியுறு மெனவோர்ந்த
புந்தி யுடைய வவரந்தப் பூத தயவை யுடையரெனற்
கெந்த விடத்து மையமுண்டோ வெனலுஞ்சீடனிதுசொல்வான்.

அந்தப் பாசவைராக்கிய முண்டாயின் அரிய பிரமஞான முண்டாகும். பாசமோசனஞ் செய்யவல்ல அந்தப் பிரமஞானத்தினாற் பரமுத்தி பொருந்துமென்றறிந்த புத்திமான்களாகிய அன்னோர், அந்தத் தயையுடையரென்று கூறற்கு எந்த இடத்துஞ் சந்தேகமுண்டோ வென்று கூற, சீடன், பின்வருமா றுரைக்கலாயினன். (ககூ0)

அறைந்த பத்திக் காதார மாக வுள்ள பூததயை
குறைந்த வழியி னிற்பவர்தாங் குயிற்று மறங்க ளவர்க்கின்ப
நிறைந்த கதியை நல்காவோ நிமல குருவே யோதென்று
பறைந்த சீடன் றனைத்தந்தை பார்த்திவ் வாறு பகர்கின்றான்.

மேலே கூறிய ஈசுவரபத்திக் காதாரமாகவுள்ள பூததயை குறைவாக வமைந்த மார்க்கங்களி லிருப்போர் செய்யுந் தருமங்கள்.— அவர்களுக்குப் பூரணாநந்தகதியைக் கொடாவோ? பரிசுத்தமான தேசிகரே! கூறவேண்டுமென்று கேட்ட சீடனைக் குருவாவார் நோக்கிப்பின்வருமாறு பகரலாயினர்.

கொலையும் புலையுந் தவிராத கோளர் புரிநல் லறங்களெலா
மலையுங் கடலிற் பெருங்காய மாபி லந்தான் கரைத்திடல்போ

னிலையின் றலையு முயிர்க்குறுதி நேடு பவரு மக்கொடிய
புலையுங் கொலையு நீக்கியறம் புரியா நீர்தா னென்னேயோ.

கொலையையும் (புலாலாகிய) புலையையும் ஒழிக்காத பாதகர் செய்யும் நல்ல தருமங்களெல்லாம், அலைகின்ற கடலிற் கரைக்கப்பட்ட பெருங்காயமும் புளியும்போல நிலையாமலழியும். தங்களான்மாவுக்குச் சுகத்தைத்தேடுபவரும் அந்த மாபாதகச் செய்கைகளாகிய கொலையையும் புலையையுநீக்கித் தருமத்தைச் செய்யாத தன்மைதானென்னை ! (௧௬௨)

பனியா முயிர்த்து ரோகமெனப் பகர்வெங் கொலையும் புலையுமகா
சனியாய் நிற்கு மறங்கெடுக்கச் சைவ னீதா னலனெனவோர்
முனியாய் நிற்கு மிக்கொடிய முரணை யொழியா ருனுகர
நினையா விலங்கி னுங்கடையா நின்று கழியத் தடையுண்டோ.

துன்பமாம் உயிர்த்துரோகமெனப்படுங் கொடிய கொலையும் புலையுந் தருமத்தை நாசஞ்செய்யப் பெரிய சனியாய்நிற்கும். "நீ சைவன் அல்லன்" என்று இழித்துக்கூறுமாறு முனிந்துதள்ள ஒரு முனியாயும் நிற்கும். இக்கொடுமையாகிய உயிர்த்துரோகத்தையொழியாதார், மாமிஸத்தைப்புசிக்க நினையாத (ஆடு மாடு ஒட்டகம் கர்த்தபம் குரங்குமுதலிய) மிருகங்களினுங்கடைப் பட்டவர்களாகி யிருந்து மரணமாக யாதுதடை. ஏதுமில்லை. (௧௬௩)

புலவே றுகருநாரைபுல் லுண்பொன்மான் விடக்கூ னுடல்விழையா
நலமே யணுகிக் கதியடைந்த ஞாயந் தெரிந்து மிம்மநுடர்
நிலமே லுயிர்கொன் றுண்கரும நீக்காநிலையென் னிதைவிடவோர்
பலமே யிலரெப் பற்றொழிவார் பரம தவமென் புரிவாரே.

மாமிஸமே யுண்ணும் நாரையானது, மாமிஸாஹாரத்தை விரும்பாத நலம்பொருந்தியும் ; புல்லையே தின்னும் அழகுள்ள மான்களானவை, ஊனுண்பார் விரும்புகின்ற புலாலுடம்பெனத் தங்களுடம்பை விரும்பாத நன்மைபொருந்தியும் நற்கதியை யடைந்த சரிதமெல்லாம் இம்மனிதர்கள் அறிந்திருந்தும் இவ்வுலகிற் பிராணிகளைக் கொன்று தின்னுங் காரியத்தையொழியாதிருத்தல் என் கருதியோ ! இந்த ஆஹாரத்தை நீக்க ஒரு வல்லமையற்றவர், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களி லெதனைநீக்கும் வைராக்கிய முடையராவர் ! மேலான தவங்களி லெதைத்தான் செய்ய வல்லுநராவர் !

[நாரை ஊனுண்ணுமல் நற்கதியடைந்த விவரம் :— மதுரைத் திருவிளையாடலிற் காண்க. மான்கள் நற்கதியடைந்த விவரம் :— குருத்ருஹன் எனுமொரு வேடன், தான் கொன்றுதின்னத் தக்க மிருகமொன்றுங் காணமற் பகற்காலமெல்லாங் காட்டிலலைந்து மாலைக்காலமானவுடன் ஒரு தடாகக்கரையிலுள்ள வில்வ விருக்ஷத்திலேறி மிருகங்களின் வரவு பார்த்திருந்தனன். அப்போது அங்ஙனம் நீருருந்தவந்த பெண்மானொன்றை அவன்கொ

லவதற்காக வில்லிலம்பைப் பூட்டினன். அதுகண்ட அம்மான், நீ என்னை யாகாரமாகக் கொள்ளற்கு நானியைந்தேன். ஆயினும் எனக்குக் குட்டிகளி ருக்கின்றன. அவைகட்குப் பாலருத்திவிட்டு இங்கே வருவேனென்று தக்க நியாயப்பிரமாணங் கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அம்மானின் மூத்த பெண்மானானது அங்கேவந்து அவனம்பிற்கிலக்காயது. அதுவுமவ்வாறே கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அவ்விரண்டு மான்களின் ஆணாகிய பெருத்த கலைமானும் அவனம்பிற் கிலக் காயது. அதுவும் என்குட்டிகளை யென் பிணைகள்பா லொப்புவித்து விட்டு இங்கேவந்து உனக்கிரையாவேனெனத் தக்க பிரமாணங்கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. பின்பு அம்மூன்றுஞ் சந்தித்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கலந்துபேசித் தங்கள்குட்டிகளைச் சிலமான்களிடம் விடுத்து வேடன் முன் னர்வந்து, "இனி நீ யெங்களை யிரையாக்கிக் கொள்க" என்று கூறி நின் றன. அவ்வேடன், இம்மிருகங்களுக்குள்ள சத்தியமும், ஊனுடல்வெறுப் பும், பரோபகாரமும் எனக்கில்லாதொழிந்தனவே யென்றுள்கி அவைகளைக் கொல்லாமல் தூயசிந்தையனாய் நிற்கையில், அன்று சிவராத்திரி யாதலாற் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானார் பிரசன்னராகி "நீ ஒருநகர்காப்போனாய் வாழ்க!" என்றாசீர்வதித்தருளியபடி அவனுமாயினன். அவனே இராமரைப் பூஜித்த குஹன். அந்தமான்களும், அவற்றைப் பின்றொடர்ந்துவந்த குட்டிக ளும் அங்ஙனமே மிருகவுருநீங்கித் திவ்யதேஹம்பெற்று அங்குவந்திறங்கிய தேவவிமானத்திலேறிச் சுவர்க்கஞ்சேர்ந்தன. இச்சரிதவிரிவை, சைவபுரா ணத்து ஞானசங்கிதை ௭௬-ம் அத்தியாயத்திற் காண்க.] (௧௬௪)

ஏறுபிணிக்குமிழவினுக்குமேதுவானபுலாலுடலுக்
கூறிலுணவீதெனவூனுண்ணுணர்வில்லாதாரெவ்வரிய
பேறுபெறுவருணர்வுடையாய்பேசுநீயேயென்றனனக்
காறில்கருணைக்குருவதனகமலநோக்கிமகனவில்வான்.

நாளுக்குநாள் விருத்தியடையும் வியாதிக்கும், சாக்காட்டுக்குங் காரண மாகவிருக்கும் மாமிஸதேஹ போஷிப்புக்கு இடையூறில்லாதஆகாரம் ஈதெ ன்று ஊனைப்புசிக்கும் அறிவிலிகள் எப்பேற்றைத்தான் பெறுதற்கு அருக ராவர்! புத்தியுடையவனே! நீயே கூறுவாயாக வென்றுரைத்தனர். இப்படி யுரைத்த அளவற்ற கிருபாநிதியாகிய ஆசிரியரது தாமரைபோன்ற முகத்தை நோக்கிச் சீடன் கூறுவானாயினன். (௧௬௫)

ஊனுண்பவர்தன்மம்பலியாதொழியுமென்னிற்பரசமய
ஞானமுடையார்பெரியரெனஞாலம்புகழவிருந்தாரென்
றீனமறநாங்கேட்டிடலென்னியம்புகென்னமகனேகேண்
ஞானநெறிபுல்லியவுடனந்நலருங்கொன்றாலுணவியையார்.

புலால் புசிப்போர் செய்யுந் தருமங்கள் பலங்கொடாமல் வீணாகுமெ ன்று கூறில், புலாலுண்ணும் அந்நிய சமயிகள் ஞானத்தையடைந்து பெரி

யோரென உலகத்தார் புகழ்ந்துபேச விருந்தனரென்று குறைவற நாம் சேக்ஷிப்பட்டிருத்தற்கு ஞாயமென்னை? சொல்லவேண்டுமென்ன, மைந்தனே கேள், ஞானநுஷ்டானத்தை யடைந்தவுடன் அப்பெரியோரும் பிராணிகளைக்கொன்று அவற்றின் ஊனைப்புசிக்கச் சம்மதியார். (கசுக)

அவ்வாறன்றிக்கொன்றுநுகரகமேயுடையர்க்கோர்ஞான
மிவ்வாருலகிற்காணினுமஃதிழிவில்சாத்துவிகமிறையு
மொவ்வாவிழுக்குஞானமெனவுணரலாமேலாயுளதேல்
வெவ்வாதின்றிக்கல்லெறிந்தவிரதர்க்குற்றதிறமெனவாம்.

அப்படியின்றிக் கொன்றுதின்னும் விருப்பமுடையவர்க்கு ஒரு ஞானமுண்டாயிருக்க இந் நீளுலகிற் காணப்படினும் அதனை, சுத்த சாத்துவிகாமிச மொருசிறிதும் பொருந்தாத ஹீனஞான மென்றுணரலாம். அவ்வாறன்றி உயர்ந்த ஞானமாயின், அஃது எவ்வித ஆக்ஷேபனையுமின்றிக் "கல்லெறிவிரதம்" பூண்ட சாக்கியநாயனார்க் குதித்ததையொத்த ஏகதேசத்ததுனவாகும்.

["இழிவில் சாத்துவிகமிறையும்" எனவே, மாமிசாகாரம் தாமதத்துணத்தையே விளைக்குமென்பது போதரும்.] (கசுஎ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்றருளாசானவின்றனனதன்மேலெழின்மகனென்குருநாதா
கொன்றுணவேண்டாவெனுமருண்முறைகள்கூறிடுமொழுங்கினுட்சிலவிங்
கொன்றிடவருளாயெனலுமவ்வையனுளமகிழ்ந்திதன்முனமேயுன்
வன்றொடர்வினவற்கருள்விடைகளிலேவந்தனசிலவினுங்கேட்டி.

என்று அருண்மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். அதன்மேல், வனப்புவாய்ந்த மாணாக்கன், என்குருநாதரே! "கொன்றுதின்னற்க" என்றுகூறுஞ் சீவகாருண்யசாஸ்திரங்க ளுரைக்கும் விதிகளிற் சிலவற்றை யிங்ஙனம் பொருந்துமாறு கூறியருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாசிரியரும் நன்றுகடாயினையென மனமகிழ்ந்து, இதற்கு முன்னரே நீகேட்ட வன்மைசான்ற வினாக்களுக்கு யாம் கூறிய விடைகளில் அத்தகைய விதிகள் சில வந்துள்ளன. (ஆயினும்) இன்னுஞ்சிலஎடுத்துக்காட்டுதும்கேட்பாயாக.

ஆவியாமெதற்கும்யாதொருதுன்பியாதநல்வாழ்வுடையோர்க்கே
தாவிலாவருடான்றரப்படுமென்றுசாற்றினனுயர்சிவனென்னுந்
தேவிகாலோத்தரங்கிளிமொழிவாய்த்திருவுடையுமையவட்னக்கா
லோவுமோபாவமிருமையுஞ்சுகமின்றுயிர்க்கொலைஞர்க்கெனுங்காந்தம்.

"உயிரெனப்படு மெதற்கும் எவ்வித துன்பமுங் கொடாத நல்ல வாழ்வுடையோர்க்கே கேடில்லாத நமது திருவருட்பிரசாதங் கொடுக்கப்படும்"

என்று பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானார் கிளிமொழியொத்த இனியமொழிகளைத்தரூஉம் திருவாயையுடைய ஸ்ரீ உமாதேவியார்க்குக் கூறியருளினரென்று **தேவிகாலோத்தரம்** ("அளியமர் குழலாய்" என்றற்றொடக்கத்து ௬௯-ம் செய்யுள்) கூறும். **கந்தபுராணம்** (காசிபனுபதேசப்படலம் "பல்லுயிர் தன்னையு மாய்த்து" என்றற்றொடக்கத்து ௨௧-ம் செய்யுள்) "(பல) உயிரையுங் கொல்பவர்க்குப் பாவமொழியுமோ! இம்மையினும் மறுமையினும் அவர்களுக்குச் சுகமே கிடைப்பதில்லை" என்றுகூறும். (௧௬௯)

மகிமைசொல்சாண்டிலியநல்வராகம்வழங்கிடுமகிமிசையியம
மகிமிசையென்னுமுயிர்வதைசெய்யாவருட்குணமானதுபொருந்திச்
சுகிர்தமல்கியமநிலைதனினிற்போன்றாயவனெனுஞ்சிவகீதை
விகிர்தமிலாமுன்மனுவருளோடுவிளம்பியவறஞ்சிலவறைதும்.

(யோகஞான) மகிமைகளைக் கூறுகின்ற (அதர்வணவேத) **சாண்டிலியோபநிஷத்து** (௧-ம் அத்தியாயமும், யஜுர்வேத) **வராகோபநிஷத்து** (௫-ம் அத்தியாயமும்) இயமநிலையில் "அகிமிசை" எனும் விரதத்தைச் சொல்லும். "அகிமிசையெனும் உயிர்வதை செய்யாத காருண்யத் தன்மையானதைப் பொருந்திப் புண்ணியம் பெருகத்தக்க இயமநிலையி னிற்பவனே சுத்தமானவன்" என்று (பாத்மபுராண) **சிவகீதை** (பக்தியோக அத்தியாயம்) பகரும். விபரீதமில்லாத சுவாயம்புமனு கருணையோடு கழறிய தருமங்களிற் சிலவற்றை இனிக் கூறுவேம்.

["அஹிம்ஸா" எனும் வடசொல் "அகிமிசை" எனவாயிற்று. அஹிம்ஸா=ஹிம்ஸை செய்யாமை.] (௧௭0)

மறைகளையோதல்சுசியுறவிருத்தன்மாசறுசெபதவஞ்செய்த
லிறையருள்படைக்குமுயிர்களைவருத்தா திருத்தலின்முற்பிறப்புணரோர்
நிறையறிவுண்டாமென்றிடுநான்காநிகமொருகூறதுதானே
பொறையறுகொக்கேபோலருளிலர்க்குப்புனலுநல்கேலெனப்புகலும்.

"வேதாத்தியயனஞ் செய்தல், ஆசாரத்தோ டிருத்தல், குற்றமற்ற ஜபதபங்களைச் செய்தல், பரமேசுவரனது அருட்சத்தியாற் படைக்கப்பட்ட பிராணிகளை ஹிம்ஸியாதிருத்தலெனும் இத்தருமாநுஷ்டானங்களால் முன் ஜன்மங்களை யறிந்துகொள்ளத்தக்க ஒரு பூரணஞான முண்டாகும்" என்று **மநுஸ்மிருதியின்** நான்கா மத்தியாயம் (பொதுவிதி ௧௪௮-ம் சுலோகம்) சொல்லும். அவ்வத்தியாயமே (௧௯௨-ம் சுலோகத்தில்) "மீன் தின்னவேண்டுமென்னுங் கருத்தாலே ஹிம்ஸையிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிற கொக்கைப்போலக் காருண்யமில்லாதிருக்கு முயிர்க்கொலைஞர்க்கு நாவறட்சிக்காகப் பருகுந் தண்ணீருங் கொடாதை" என்று கூறும்.

தன்சுகத்திநுக்காமான்முதனல்லசந்துவைவருத்துகின்றவன்று
னின்சுகத்தினையிம்மையினுமற்றதினுமெய்திலனெனநனியியம்பும்

நன்சுகத்தருமநவின்றிடுமைந்தாங்கூறுபின்னடைதருபிராணி
யின்சுகக்கேடாயிம்சைசெய்யாதானிதமொடுய்கின்றனனென்னும்.

“ தனது சுகத்திற்காக, மான்முதலிய நிரபராதிகளாகிய ஜெந்துக்களை வருத்தப்படுத்துகின்றவன், தானநுபவிக்கவேண்டிய இனியசுகத்தை யிம்மையினும் மறுமையினும் அடையான் ” என்று நல்லசுகஹேதுவாகிய தருமங்களைக் கூறுகின்ற ஐந்தாமத்தியாயம் (௪௫ - ம் சுலோகம்) நன்றாக வுரைக்கும். மேலும், “ சரிக்குஞ் செயலுடைப் பிராணிகளின் சுகக்கேடாக ஹிம்சையைச் செய்யாதவனெவனோ அவனே சுகத்தோடு உஜ்ஜீவிப்பவனாவன்” என்று மேற்படி அத்தியாயம் (௪௯ - ம் சுலோகம்) கூறும். (௧௭௨)

உயிர்வதையாமலூன்வரமாட்டாதுயிர்செகுத்திடுவினையாலே
செயிரறுசுவர்க்கலோகுமெய்தாதலான்முறைசேர்விடக்கொழித்தே
யயில்கவென்றோதுமலகையைப்போலூனருந்துதனீத்தவனிந்த
வெயில்விரியுலகினோயிலனாகவிளங்குவனென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (௪௮ - ம் சுலோகம்) “ உயிர்வதை செய்யாமல் ஊன் கிடைக்காது. உயிர்வதை செய்யுங் காரியத்தாற் குற்றமற்ற சுவர்க்கபதவியுங் கிட்டாது ஆகையால், துர்க்கந்தமுள்ள மாமிஸத்தை நீக்கியேபுசிப்பாயாக” என்றுரைக்கும். (௫௦-ம் சுலோகம்) “ பைசாசத்தைப்போல மாமிஸத்தைப் புசிக்குங் கெட்டவழக்கத்தை நீக்கினவன் இந்தச் சூரியகிரணம் வீசுமுலகின் கண் நோயில்லாவாழ்வுடையனாக விளங்குவன் ” என்றுரைக்கும். (௧௭௩)

செந்துவையிம்சைசெயவிதிப்பவனுஞ்செய்பவனுங்கரவாளா
லந்தநெய்யிறைச்சியறுத்தெடுப்பவனுமதைவிலைசெய்திடுபவனு
நிந்தையின்றதனைவாங்குகின்றவனுநெருப்பினிற்பதம்பணுமவனும்
பந்தியிற்படைக்குமவனுமுண்பவனும்பாதகரென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (௫௧ - ம் சுலோகம்) “ பிராணியை ஹிம்சை செய்யும்படி விதிப்பவனும், விதித்தபடி செய்பவனும், கரத்திற்பிடித்தசுரிகையினால் அக்கொழுப்புடன் கூடிய இறைச்சியை யறுத்தெடுப்பவனும், அதனை விற்பவனும், நிந்தனையின்றி அதனை வாங்குகின்றவனும், நெருப்பில் அதனைப் பாகஞ்செய்பவனும், உண்பவர் பந்தியிலதனைப் படைப்பவனும், அதனை யுண்பவனும் பாதகராவர் ” என்றுரைக்கும். (௧௭௪)

ஊனுணவொழித்தோனுறுபலனதுவோவதையுயர்பழங்கிழங்கன்ன
மேறுகர்முனியுமடைகிலனெனுமம்மெய்புகல்கூறருளெழிலார்
ஞானபராசரன்சொனமிருதிநலவிலங்கைக்கொளும்வலைஞன்
மீனடுவினைஞன்பறவைகள்வதைப்போன்வினைவனைநெற்களந்தனிலே.

இரப்பவர்க்கீயாதவனெனுமின்னோரெசினிற்சமமுளனென்னுங்
கரப்பறுமோரூர்தனிற்சவங்கிடந்தாற்கனற்றிடுகாறுமவ்வூரி
னுரப்பருள்சோறுநீருமுண்ணெண்ணுவுண்டிடின்மாமிசமுண்ட
நிரப்புறுங்குருதிகுடித்தவொர்தோடமுநேருமென்றோதிடுங்கருடம்.

உண்மை கூறும் அவ்வத்தியாயம் (௫௪ - ம் சுலோகம்) "ஊனுணவை நீக்கினவன் அடையும் பலனெதுவோ அஃதை, உயர்ந்த பழங்கள், கிழங்குகள் அன்னமென்பவைகளையே புசிக்கும் முனிவனுமடையான்" என்று புகலும். அருளும் அழகும் வாய்ந்த ஞானியாகிய பராசரமுனிவ ரருளிச்செய்த **பாராசரஸ்மிருதி** (ஆசாரகாண்டம் உ - ம் அத்தியாயம்) "நிரபராதிகளான மிருகங்களை வலைவைத்துப் பிடித்துக் கொல்பவனும், மச்சங்களை வதைப்பவனும், பறவைகளை வதைப்பவனும், விளைந்த கதிர்கள் சேர்கின்ற நெற்களத்திலே,— (௧௭௫)

வந்திரப்பவர்க்குக் களப்பிக்ஷை யிடாதவனுமாகிய இவர்கள் குற்றத்திற் சமானமுடையராவர்" என்று கூறும். களவற்ற "ஒரூரிற் பிணங்கிடந்தால் அது தகனஞ் செய்யப்படுமளவும் அவ்வூரில், மனிதர்க்குத் தேஹதிடந் தருஞ்சோறும் நீருமுண்ணப் படுவனவல்ல. அவையிற்றை யுண்டக்கால் மாமிசம்புசித்த தோஷம் பொருந்தும். உதிரங்குடித்த தோஷமுஞ்சம்பவிக்கும்" என்று **கருடபுராணம்** (உ௩ - ம் அத்தியாயம்) இயம்பும். (௧௭௬)

உயரறமுப்பத்திரண்டனுள்விலங்குக்குணவிடல்விலைகொடுத்துயிரைத்
தயவொடுகாத்தலெனவிரண்டுரைக்குந்தருமமோதிடுநூல்க
ணயமுறுதீக்கைபெற்றவன்களைகண்ணாகியநறுஞ்சிவனிந்தை
யுயிரடலாதிவிடுகவென்றோதுமொருபெருஞ்சம்புவினாலே.

ஆதுலர்க்குச் சாலைமுதல் கன்னிகாதானம் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட முப்பத்திரண்டு உயர்ந்த தருமங்களில் மிருகங்களுக்கு ஆஹாரங் கொடுத்தல், கொல்லக் கொண்டுபோகப்படும் பிராணிகளை விலைகொடுத்து வாங்கிக் கிருபையுடன் காத்தல் என விரண்டு தருமத்தைத் **தருமங் கூறுநூல்கள்** கூறும். "ஆன்மலாபத்தைக் கொடுக்கத்தக்க சிவதீக்ஷையைப் பெற்றுக்கொண்டவன், ஆதாரவாகிய சிவபெருமானை நிந்தித்தலையும், பிராணிகளைக் கொல்லுதன் முதலிய செய்கைகளையும் விடக்கடவன்" என்று **சர்வான்ம சம்புவினது** (சித்தாந்தப் பிரகாசிகையெனும்) ஒருநூல் கூறும். (௧௭௭)

நோன்பெனல்கொன்றுண்ணாமையென்றோதுநூனமிலௌவையினாருன்
வான்படர்ஞானப்பட்டினத்தடிகண்மற்றையமாண்பினர்பலரு
மூன்புசியேல்கொல்லேலெனவுரைத்தவுரைபலவென்றறியிதனைத்
தான்பகராநூலலபுகலாச்சாமியுஞ்சற்குருவல்லன்.

"நோன்பென்பது கொன்று தின்னாமை" என்று ஔவையா ரருளிய (கொன்றைவேந்தனெனும்) குறைவற்ற நீதிநூல் கூறும். சிறப்பின் மேம்ப

ட்ட ஞானத்தையடைந்த பட்டினத்தடிகளும் மற்றைப் பெரியோர் பலரும் "புலாலைப் புசியாதை, கொலைசெய்யாதை" என்று கூறிய வாக்கியங்கள் பலவுளவென் றறிவாயாக. இக்கொல்லா விரதத்தைக் கூறாதநூல், பெரியோர்பேணும் நூலாகமாட்டாது. அவ்விரதத்தை யுபதேசியாத குருவுஞ் சற்குருவாகான்.

[பட்டினத்தடிகள் வாக்கியம்.— "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு—கல்லாமல்" என்பதனானும், மற்றைப்பெரியோர் வாக்கியம்.— "நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களிலா ருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வாரூர்புக்—கெல்லை மிதித்தடியே னென்றுகொ லெய்துவதே" எனுஞ் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "கொல்லா விரதியர் நேர்நின்றமுக்கட் குருமணியே" எனுந் தாயுமானா ருரையானும், பிறவற்றாலும்பெறப்படும்.]

கலிவிருத்தம்.

என்று சொல்லிய வேசில்கண் ணுளன்முன்
னின்ற சீட னிணம்பொசி யுணுகர்
கின்ற வாயர்க்கு நோய்களுங் கிட்டுமோ
வென்று கேட்டன னேசிலி கூறுவான்.

என்று கூறிய நிர்த்தோஷ நேத்திரமுள்ள ஆசிரிய ரெதிரில் நின்ற சீடன், நிணம்பொசியும் புலாலைப் புசிக்கும் வாயுடையார்க்கு வியாதிகளு மெய்துமோ வென்று வினவினன். அங்ஙனம் குற்றமற்ற ஆசிரியர் கூறலாயினர். (௧௭௬)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கிட்டிடுமே செம்மறியி னூனுண் டான்முன்
  கிளராத நோயெல்லா மன்றி நாளு
மொட்டிடுமே செங்கிறமார் கரப்பன் மிக்க
  வுயராத குறும்பள்ளை யிறைச்சி யுண்ணி
னட்டமிலா வாதமிகு முருசி யோவு
  நவிலரிய திரிதோட கபகோ பந்தான்
விட்டகலா தெழுமலச ரோகந் தானே
  விஞ்சியநு தினந்துன்ப மீயு மன்றே.

செம்மறியாட்டினிறைச்சி யுண்டால் முன்னே பெருகாத நோயெல்லாம் வந்து பொருந்தும். அல்லாமலும், தினந்தோறுஞ் செங்கரப்பனெனும் வியாதிசேரும். மிகவும் வளராத குறும்பள்ளையாட்டிறைச்சி யுண்டாற் குறையாதவாதரோகம் அதிகரிக்கும். நாவு ருசி குறையும். கூறற்கருமையாகிய திரிதோஷகபகோபம் விட்டு நீங்காமலுதிக்கும். அலசரோகமும் தினந்தோறுமதிகரித்துத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். (௧௮௦)

கோலிகிளர் குறும்பாட்டி னூனுண் டக்காற்
குறைவி லெறும் பேறுநமைக் கிரந்தி வாத
சாலமிகும் விதைவாயு சனிக்கு மானின்
றசையுண்ணிற் பித்தமிகு நயன காசம்
மேலிடுப்வெங் கடமான திறைச்சி யுண்ணின்
மேவிடுமே குடலைவளி நோய்கண் மூரிக்
காலுடைய கவைப்பன்றி விடக்கை யுண்ணிற்
கடிரணம்வல் லிருமலுயர் கபநோய் தோன்றும்.

உரோமங்கள் பிரகாசிக்குங் குறும்பாட்டிறைச்சி புசித்தாற் குறைவில்லாத எறும்புகள் மொய்க்கும் நமைக்கிரந்தியும் வாதக்கூட்டங்களும் அதிகரிக்கும். அண்டவாத முண்டாகும். மானிறைச்சி புசித்தாற் பித்தம் அதிகரிக்கும். நயனகாசம் விருத்தியாகும். கொடிய கடமானிறைச்சி புசித்தாற் குடலை வளைத்துப் பிடிக்கும் பிணிகளுண்டாகும். பலத்த கால்களுள்ள காட்டுப்பன்றியிறைச்சி புசித்தாற் கடிரணமும், இருமலை விருத்திசெய்யுங் கபரோகமு முண்டாகும். (௧௮௧)

ஊருணவி திரிபன்றி முள்ளம் பன்றி
யூனுண்ணின் வாதபித்த தொந்தந் தோன்றுஞ்
சேருமதி பலவீனம் புண்க ளுண்டாஞ்
சிலேட்டுமமுண் டாநெஞ்சிற் றுயரே சூழுஞ்
சீருயரு மருந்துகளின் குணமெல் லாஞ்சாந்
திடவுருவத் தோடுதிரி தருநன் மாட்டி
லீருதிர விறைச்சியுணின் மறநெஞ் சுண்டா
மினியில்லா நோயனைத்து மெழும்பு மாலோ.

ஊரினுள்ளே மிகவுந் திரிகின்ற ஊர்ப்பன்றியிறைச்சி, முள்ளம்பன்றியிறைச்சி யென்பவற்றை யுண்ணில் வாதபித்த தொந்தரோக முண்டாகும். அதிகபலஹீனமெய்தும். புண்களுண்டாகும். சிலேஷ்மரோகமுண்டாகும். நெஞ்சில் நோயே யதிகரிக்கும். நலமிக்க மருந்துகளின் பிரயோசன மெல்லாங்கெடும். காத்திர தேஹத்துடன் திரிகின்ற நல்ல மாட்டில் ஈர்த்தெடுக்கு மிரத்தத்தோடு கூடிய இறைச்சி யுண்ணிற் பாபசிந்தை யுண்டாகும். வாராத பிணியெல்லாம் வரும். (௧௮௨)

சிறையுடைய கோழியினூ னுண்ணிற் பித்தந்
தேகவிளைப் போடவுட தக்கே டோங்குங்
கறையுடைய கொழுப்பிரண முண்டா நீண்ட
கழுத்தொடுசெல் வான்கோழி யூன்று னுண்ணின்

பிறையுடைய கரப்பனுறுஞ் சிலேட்டு மந்தான்
விஞ்சிடுநீர் நீந்துகின்ற வாத்தா னுண்ணி
னறையுடைய வாயுருசிக் கேடுண் டாகு
மரிகிரந்தி ரணங்கோழை யனைத்து மேவும்.

சிறகுகளையுடைய கோழியிறைச்சி யுண்ணிற் பித்தமும், தேகம் தினே தினே மெலிதலும், மருந்துகளின் குணங் கெடுதலும் அதிகப்படும். களங்க முற்றுக் கொழுத்திருக்கும் இரணங்களுண்டாகும். நீண்ட கழுத்துடன் நடந்து திரிகின்ற வான்கோழியிறைச்சி யுண்ணில் வலிமையுள்ள கரப்ப னென்னு நோயெய்தும். சிலேஷ்மரோகமு மதிகரிக்கும். நீரில் நீந்துகின்ற வாத்திறைச்சி யுண்ணில் நல்ல நாவுருசிக்கேடு சம்பவிக்கும். அரிகிரந்தி ரணமும், கோழைகளு மெய்தும். (கஅ௬)

குருகான தாராவி னானுண் டக்காற்
குறுஞ்சிரங்கு சிலேட்டுமம்வெங் கடுவ னுண்டா
மிருகானு நீள்கொக்கி னானுண் ணிற்கீ
ழெனு மேக முண்டாகுங் கருங்கொக் குண்ணி
னொருகாலுங் குறையாநீ ரேற்ற முன்னே
யுதியாத கரப்பனெலா முதிக்குந் துன்பந்
தருகாசப் புண்ணுமுண் டாங் கோழி முட்டை
தானுண்ணின் வாதபயித் தியங்க டோன்றும்.

வளர்த்த தாராவினான் உண்டால் சிறு சிரங்குகள், சிலேஷ்மவியாதி, கொடிய கடுவனென்னு நோயாகிய இவைக ளுண்டாகும். நீண்ட இரண்டுகா லுடைய கொக்கினான் உண்டாற் கீழ்மேகமுண்டாகும். கருங்கொக்கினான் உண்டால் எக்காலத்துங் குறையாத நீரேற்றமும், முன்னே யுண்டாகாத கரப்பன் வியாதிபேத மனைத்து முண்டாகும். துன்பந்தருவதாய்க் காசளவு பெருக்கும் புண்களுண்டாகும். கோழிமுட்டை யுண்டால் வாத பைத்தியங்க ளுண்டாகும். (கஅ௭)

பெருத்தவுரு வுடைநாரை யூனுண் ணிற்சீழ்
பெருகுகரப் பன்றோன்று நாணு ளுந்தான்
வருத்துகிற கபமுண் டாம் வாத மோங்கு
மலர்மேகம் வன்கிரந்தி யாவும் விஞ்சும்
பருத்தவுரு வுளகூழைக் கடாவூ னுண்ணிற்
படர்வாத கரப்பனும்வெம் புண்ணுந் தோன்றுந்
திருத்தவுரு வுளசிறகி யுண்ணின் வாத
சிலேட்டுமங்க ளதிகரிக்குந் தினமு மாதோ.

பெருத்த தேகமுடைய நாரைமாமிசம் புசிக்கிற் சீழ்பெருகு கரப்பனுண்டாகும். நாடோறுந் துன்பஞ்செய்கின்ற கபவியாதி யுண்டாகும். வாதமதிகரிக்கும். மலர்மேகமுங் கொடிய கிரந்தியனைத்தும் மிகும். பருத்ததேகமுள்ள கூழைக்கடாமாமிசம் புசிக்கில் தேகத்திற் பரவும் வாதகரப்பனுங் கொடிய புண்ணு முண்டாகும். திருத்தமான வுருவமுள்ள சிறகிமாமிசம் புசிக்கிற் பிரதிதினமும் வாதமுஞ் சிலேஷ்மமும் அதிகரிக்கும். (௧௮௫)

பூமருவு கின்றமனைப் புறாவை யுண்ணிற்
பொரிகரப்ப னுடுசருமச் சொறியு முண்டா
நேமமுடை யவுடதநற் குணமெல் லாம்போம்
நீர்க்காக வூனுண்ணிற் றினவு தோன்றுந்
தாமதமி லாமலரைக் கடுவன் றோன்றுஞ்
சலக்குறவை மீனுண்ணி னரோசி கப்பே
ராமயமல் கிடுமன்றி மலத்தைக் கட்டோ
ரரும்பிணியு மோவாம லெழும்பு மாலோ.

அழகு பொருந்துகின்ற மாடப்புறவினால் உண்டாற் பொரிகரப்பனுஞ் சருமச்சொறியு முண்டாகும். நியமமாகக் கொள்ளப்படும் மருந்துகளின் நற்குணமெல்லாங் கெடும். நீர்க்காக்கையினால் உண்டால் நமையுண்டாகும். அதிசீக்கிரத்தில் அரைக்கடுவ னென்னும் வியாதியுண்டாகும். நீரில் வாழுங் குறவைமீனால் உண்டால் அரோசிகரோக மதிகரிக்கும். அன்றியும், மலக்கட் டுண்டாக்குமொரு பெரியநோயும் நீங்காமலுதிக்கும்.

[கடுவன்=குரங்கு. அதுபோலப் பற்றும்பிணி கடுவனெனப்பட்டது.]

நீரா ருமிறாலூனை யுண்ணின் வாயு
நிகரின்றி யெழும்புமனன் மந்தந் தோன்றுந்
தீராத தினவுதிக்குங் கெண்டை யுண்ணிற்
றினைத்திடுமே குன்மமெலா மன்றி முன்னே
சேராம லொழிந்தபிணி யாவுந் தோன்றுந்
திமிர்வாத மோங்கியிடுஞ் சிறிய மூஞ்சி
யாராவி னாலுண்ணிற் சிலேட்டு மச்சூ
ரக்கினிமந் தங்கரப்பன் வாயூற் றுண்டாம்.

நீரிற் சஞ்சரிக்கும் இறாலூனைத் தின்றால் வாயுவெனுநோய் நிகரில்லாமலெழும்பும். அக்கினிமந்த முண்டாகும். நீங்காத அரிப்புதிக்கும். கெண்டையூனைத் தின்றாற் குன்மபேதமெல்லாம் பெருகும். அன்றியும், முன்னே தன்னைவிட்டு நீங்கிய நோயனைத்து முண்டாகும். திமிர்வாத மதிகரிக்கும். சிறியமூஞ்சியுள்ள ஆராவினாலைத் தின்றாற் சிலேஷ்மரோகமும் அக்கினிமந்தமுங் கரப்பனும் வாய்நீரூறலு முண்டாகும். (௧௮௭)

காய்வுற்ற வெங்கச்சற் கருவா டுண்ணிற்
கபபித்த மெழுமுளுவை யுணிற்க ரப்ப
ஞெய்பற்றும் வாளையெனு மீனு ளைத்தா
னுகரினடல் வாயுவெழுஞ் சேலென் கெண்டை
மாய்வற்ற குடர்வாதக் குத்துண் டாக்கும்
வாதப்ர மேகரணந் தோன்றச் செய்யுந்
தேய்வற்ற கடற்கெளிறு சிலேட்டு மத்தைச்
செயுங் கடுவ னொடுபுண்ணுஞ் செறிய வாக்கும்.

மிகவும் உலர்ந்திருக்குங் கச்சற்கருவாடு தின்றாற் கபபித்த முண்டாகும். உளுவைமீனார் தின்றாற்கரப்பன்வியாதிபிடிக்கும். வாளைமீன்மாமிசந் தின்றால் வலிய வாயுரோக முண்டாகும். சேற்கெண்டையூறனது (உண்பவர்க்குக்) குடல்வாதக்குத்தலை யுண்டாக்கும். வாதப்பிரமேகத்தை யுண்டு செய்யும். குறைதலில்லாத கடலிற் பிடிக்கப்படுங் கெளிற்றானது சிலேஷ்ம ரோகத்தை யுண்டுசெய்யும். கடுவன்வியாதியோடு புண்ணும் நெருங்குமாறு அவற்றை யுண்டாக்கும். (௧௮௮)

கொள்ளியெனுங் கருவாடு வனப்பைப் போக்கிக்
கொடுத்திடுமி ரணங்கிரந்தி கரப்ப னாதி
முள்ளுயருந் திரிகைவா தாதிக் கச்சூர்
முழுதுமளித் திடுமடவை மீன்வா தத்தை
யுள்ளபடி தருங்கடுவன் முளைமூ லங்க
ளுயர்பித்த மாந்திரவா தங்க ணல்கும்
வெள்ளமுறை யுல்லமெனு மீனான் பேதி
யிரணமுளை வெங்காணுக் கடியுண் டாக்கும்.

கொள்ளிக் கருவாடானது தேகத்தி னழகை மாற்றி, இரணங் கிரந்தி கரப்பன் முதலிய வியாதிகளைக் கொடுக்கும். முள் உயர்ந்திருக்குந் திரிகை மீனானது வாதாதிக்க நோய் முழுதுந் தரும். மடவைமீனானது வாத ரோகத்தை யுள்ளபடி கொடுக்கும். மேலும், கடுவன் வியாதியையும் முளை மூலங்களையும் அதிபித்தரோக ஆந்திரவாத ரோகங்களையுந் தரும். நீரில்வாழுகின்ற உல்லமெனுமீன் தசையானது பேதி, இரணக்கூட்டம், கொடிய காணுக் கடியெனும் வியாதி யென்பவற்றை யுண்டு செய்யும்.

[திரிகை வடிவொத்திருக்கும் மீன் “ திரிகை ” எனும் பெயர் பெற்றது. இஃதிக்காலத்தில் “ திருக்கை ” என வழங்கப் படுகின்றது.] (௧௮௯)

கற்றலையென் மீன்வயிற்று ளிரைதல் காட்டிக்
கழியாத கழிதலெலாங் கழியச் செய்யு

நற்றலையில் கருவெளவான் மீனான் வாதை
நல்கதிக மூத்திரமுங் கிரந்தி நோயு
முற்றலையச் செய்யுஞ்செங் கரப்ப னல்கு
முருநீண்ட நெய்த்தோலி யெனுமீன் வாத
முற்றலையே செய்துபயித் தியமுண் டாக்கு
முரணுன வக்கினிமந் தமுமே செய்யும்.

தலையிற் கல்லையுடைய கற்றலையெனும் மீனானது வயிற்றிலிரைதலுண் டாக்கி முன்னில்லாத பலவகைப் பேதிகளை யுண்டாக்கும். நல்ல தலையில்லாத கருவெளவால் மீன்றசையானது வருத்தந் தருகின்ற வெகு மூத்திர மெனும் வியாதியையுங் கிரந்திரோகத்தையு மடைந்து அலையும்படி செய்யும். செங்கரப்பன் வியாதியையுங் கொடுக்கும். நீண்டவுருவமுள்ள நெய்த்தோலியெனும் மீனானது வாதரோக முதிர்ச்சியைச் செய்து பைத்தியத்தை யுண்டெண்ணும். வலிதான அக்கினி மந்தத்தையு முண்டாக்கும். (கக௰)

அரவனைய வுருமலங்கென் மீனான் புண்ணு
மரோசிகமுங் கோழையுநல் லுடப்பின் மேலே
பரவுதவ ளைச்சொறியுங் கடுவ னேயும்
பலித்திடவே செயுங்கூவ மீனான் மம்மர்
விரவொருநோய் பீலிகநோய் வாத குன்மம்
விளைவிக்கும் விரிமடுவின் மீனான் வாதை
தரவணவு சிலேட்டுமமும் வயிற்று நோயுந்
தடையறுசுக் கிலப்பிரமே கமுமுண் டாக்கும்.

அரவம்போன்ற வுருவமுள்ள மலங்குமீன் தசையானது இரணமும், அரோசிகமும், கோழையும், நன்றாயிருந்த தேஹத்திற் பரவுந் தவளைச்சொறியும், கடுவன் வியாதியும் பலிக்கும்படி செய்யும். கிணற்றுமீன் தசையானது மயக்கங்கலந்த ஒருவித நோயையும், பீலிக ரோகத்தையும், வாதகுன்மத்தையும் விருத்தியாகுமாறு செய்யும். அகன்ற மடுவிற் சஞ்சரிக்கு மீன் தசையானது வாதையுண்டாக்கப் பொருந்துவதாகிய சிலேஷ்ம ரோகத்தையும், வயிற்று நோயையும், தடையின்றித் தானே வெளிப்படுஞ் சுக்கிலப் பிரமேக ரோகத்தையு முண்டாக்கும். (கககக)

கடலிடைவாழ் ஞண்டினதூன் வாத கோபங்
கடுவனெனும் பிணிசருமச் சொறிபல் காலு
மிடர்தரவே யெழுகுருதிக் கிராணி யாதி
யிரும்பிணிக ளீயும்வய னண்டேன் வெம்மை
தொடருமகா பித்தசினந் தனையே தூண்டுஞ்
சோரியிலா நத்தையினூன் மந்தஞ் செய்யும்

பாடருணர்வோ யேனையவூன் களுமிவ் வாறே
பலநோயுஞ் செயுஞ்சொல்லிற் பெருகு மன்றே.

கடலிற் சஞ்சரிக்கும் நண்டின்மாமிசம் வாதகோபம் கவே னெனும் வியாதி சருமச்சொறி நெடுங்காலமாகத் துக்கத்தை யுண்டாக்கவரும் இரத்தக்கிராணி முதலிய பெருவியாதிகளைக் கொடுக்கும். வயல்நண்டின் மாமிசம் அதிகவுஷ்ணமுள்ள மஹாபித்தகோபத்தை யுண்டாக்கும். உதிரமற்ற நத்தையின் மாமிசம் மந்தத்தை யுண்டாக்கும். பரவுமுணர்வுடையவனே! மற்றமாமிசங்களும் இப்படியே பல வியாதிகளையு முண்டு பண்ணும். அவற்றை விரித்துக் கூறப்புகில் இவ்வியாசம் அளவுகடந்து பெருகும். (கசஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

இங்குநா முரைத்த யாவு மேசிறொன் மருத்து வர்க்குஞ்
சங்கையின் றறிந்து ளோர்க்குஞ் சம்மத மாகு மென்று
புங்கவன் புகன்று னக்காற் புதல்வனு மெழுந்து தந்தாய்
வெங்கொலை புரித லூண்டன் மிகுபவ மெனநன் கோர்ந்தேன்.

இங்ஙனம் நாம் கூறியவெல்லாம் குற்றமற்ற புராதன வைத்தியர்களுக்கும், ஐயமின்றி யநுபவவாயிலாக அறிந்திருப் பவர்களுக்கும் சம்மதமானவைகளே யாமென்று ஆசாரியர் கூறினர். அப்பொழுது சீடனானவன் எழுந்துநின்று என் ஆசாரிய மூர்த்தியே! கொடிய கொலைத்தொழிலும், புலாலுண்டலும் பெரும்பாவச் செயல்களாமென்று நன்றாக அறிந்தேன். (கசங)

இந்தநாள் காறு மிங்கே யிவ்வுயி ரறத்தை யோரா
தெந்தையே பலவு யிர்க்கு மெமனென விருந்தே னிச்
சிந்தையா லூனு முண்டேன் செய்தவ மிழந்தே னிந்த
நிந்தைசேர் பாவம் போக்கு நெறியினி யருள்வா யென்றான்.

என்குரு மூர்த்தியே! இந்நாள்வரையும் இப்பூமியில் தாங்கள் கூறிய இந்தச் சீவதருமத்தை யறியாதவனாகி, பல பிராணிகளுக்கும் இயமன்போ லிருந்தேன். அற்பபுத்தியால் மாமிஸமும் புசித்தேன். செய்துவந்த தவங்களையும் வீணாக்கினேன். தருமசாஸ்திரங்களிலும் பெரியோராலும் நிந்திக்கப் படும் இவ்விரண்டு பெரும்பாவங்களையும் ஒழிக்குமார்க்கத்தை, இனி யெனக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்றனன். (கசச)

உ-வது மூடர்வாததும்ஸம்.

க. சாஸ்திர மூடன்வாதமும், வித்யாரண்ய ராகிய விவேகபூரணகுரு மறுப்பும்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

என்றவன் சொலலுஞ் சூழ விருந்தவர் களிலே யெல்லா
மொன்றென விசாரஞ் செய்த வொருவனங் கெழுந்துலோகம்
நன்றிழி வுணருஞ் சீவ னற்பர மூன்றும் பொய்யா
மொன்றெனும் பிரமந் தானே யுளதென வுரைக்கு மேனுல்.

இவ்விதமாகச்சீடன் விண்ணப்பித்திடலும் அங்கேகூடி அவனைச்சூழ்ந் திருந்தவர்களில், பிரமப் பொருளாகிய ஜக ஜீவ பரங்களாகிய அனைத்தும் ஏகபதார்த்தமே யாகும். அதைத்தவிர இரண்டாவது பொருளில்லையெனும் தனது விசாரத்திற்றேறிய கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்த சாஸ்திரமூட னெனுமொருவன் அவ்விடத்தெழுந்து நின்று, இந்த ஜகம், நன்மை தீமை களை யறியுமறிவுடைய ஜீவன், சர்வ சுபலக்ஷணங்களு மமைந்த பரம் ஆகிய மூன்றும் மித்தையாகும்: ஏகமாகிய பிரமமொன்றே சத்தியமென அத்தி யான்மிக நூல்களாகிய உபநிடதங்கள் கூறும். (கசரு)

ஆகலிற் கொலைசெய் வோனு மக்கொலைப் படுவ தொன்று
மாகமண் களினு மில்லை வதையுமின் றானுண் போர்க
டேகமு முளமு நோவச் செய்வது மிலையென் றுன்மேன்
மோகமில் வித்யா ரண்ய முனிவரன் முறுவ லித்து.

ஆகையால், கொலைசெய்பவனும், அப்படிக் கொலைசெய்யப் படுவதா கிய ஒரு பிராணியும் ஆக இரண்டு பதார்த்தம் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகி லுமில்லை. (அதனுல்) ஜீவவதை யென்பது மில்லை. மாமிச முண்பவர்களு டைய சரீரமும் மனமும் வருந்தும்படி தண்டிக்கும் இயமனுள னென்பதும் பொய்யென்று கோஷித்தான். அதற்குமேல், மோஹங்களை யொழித்தவித் யாரண்யரெனும் முனிசிரேஷ்டர் மந்தஹாஸமுடையராய்,— (கசசு)

சாத்திர மூடா விந்தத் தரணியிற் றோன்றி நல்ல
சீர்த்திகொண் மாந்தர் தம்மைச் செகுத்தருந் தாப்பி ரிக்கா
நாத்திகர் முனருன் ஞான நவிலவ ருனைக்கொல் போது
பூர்த்தியா முண்மைகாண் பாய் போவென வவனுமோய்ந்தான்.

சாஸ்திரமூடா! இந்தப்பூமியில் மற்ற மனிதரைப் போலவே பிறந்து நற்கீர்த்திபெறத்தக்க மனிதரையுங் கொன்று தின்னுங் காப்பிரிகளென்னும்

ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்து நாஸ்திகர் முன்பாக உனது ஞானத்தை யுரை: அவருன்னை ஆகார நிமித்தம் வதைக்கும்போது உன் ஞானத்தின் பூரணலாபத்தை யுணர்வாய்: அங்கே செல்கவென்று கூற, அந்த மூடனும் அதற்கு மேலொன்று முரைக்க அசக்தனா யிருந்தனன். (கக௭)

௨. கற்றமூடன் வாதமும், குரு மறுப்பும்.

ஓய்ந்ததன் பினரே யந்த வொருபரப் பிரம போதம்
வாய்ந்தவான் மாவு மூண்டு மரணமி லதனைக் கொல்ல
வேய்ந்தவல் லமையுள் ளோர்யா ரிலையத னாலிவ் வாறே
யாய்ந்தறுத் துணல்கொல் பாவ மாவதின் றெனவே பேசும்.

இப்படி அவன் அசக்தனாயிருந்த பின்னர், அனைத்துந் தானேயாகிய அந்த ஏக பரப்பிரமத்தின் ஞானத்தாற் பிரகாசிக்கும் ஜீவான்மாவெனப் படுவது மொன்றுண்டு. மரணமற்றதாகிய அதனைக் கொல்லப் பொருந்திய வல்லமையுள்ளவர் யாவர்? ஒருவருமில்லை யாகலின், இவ்வித ஆராய்ச்சிசெய்து பிராணிகளின் தேஹத்தைச் சேதித்துண்ணுதல் கொலைப்பாவ மாவதில்லை யென்று கூறிய,— (கக௮)

கற்றமூ டனைப்பார்த் தத்தன் கலியுணர் நீயு நாமுன்
சொற்றவா றப்பி ரிக்காத் துட்டர்க ளிடஞ்செல் வாயே
லற்றமி லுறுதி தேர்வா யறைந்துகொல் புலிகண் டாலு
மிற்றென வுணர்வா யுன்றீர் வினையென வவனு நின்றான்.

கற்றமூடனை அவ்வாசிரியர்நோக்கி வஞ்சகநாடகமறிந்த நீயும், நாம்முன்னர்க்கூறியபடியே ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலுள்ள துஷ்டர்க ளிடத்துப் போவாயாகில், உன் ஞானத்தின் பூரணலாபத்தை யறிவாய்: அடித்துக்கொல்லும்புலியை நீ சந்தித்தாலும் உன்ஞானமுடிவு இன்னதென அறிவாயென்று கூற, அந்தமூடனும் பேச்சொழிந்து நின்றுவிட்டான். (கக௯)

௩. ஆனந்த மூடன்வாதமும், குரு மறுப்பும்.

மாணவர் நலகத்தார் மேலிவ் வாதரிங் குரைத்த வெல்லாம்
வீணினி துரைப்பல் கேண்மின் விவேகிகாள் புற்பூ டாதி
காணுயிர் களைமா டாதி யுயிர்களுங் கறையா னாதி
சேணுறு வுயிரைக் கோழி முதலிய வுயிருந் தின்ன.

படைத்தவ னுக்க ளிந்தப் பழஞ்சைவர் பிதற்று வாயை
யடைத்திட வுளதே யாத லானமக் கினிய வூன்கள்
கிடைத்திட வதைத்த லாலோர் கேடுமெய் தாதா னந்த
முடைத்தவ சயாமென் றான்கண் மூடியா னந்த மூடன்.

அவனின்று விட்டமை நோக்கிய மாட்சிமையுடையார் பலரும் (அங்ஙனம்) சிரித்தனர். அதன்மேல், ஆனந்தமூடனுனவன் இந்தவாதிகள் கூறியனவெல்லாம் அப்பிரயோஜன மானவைகளே. யாதொரு பொருத்தமான நியாயஞ்சொல்வேன் விவேகிகளே கேட்பீர்களாக. புல் பூண்டு முதலியனவாகக் காணப்படும் உயிர்களை மாடுமுதலிய பிராணிகளும், கறையான் முதலிய உயர்வற்ற பிராணிகளைக் கோழிமுதலிய பிராணிகளுந் தின்னும்படி,—

சிருஷ்டித்தவன் உள்ளக் குறிப்பானது இந்தப் பழஞ்சைவர் தம்மனம் போனபடி பிதற்றும் வாயை அடைக்குங் கபாடமாயுள்ளது. ஆதலால், நமக்குப் பிரியமாகிய இறைச்சிகள் கிடைக்குமாறு கொலைசெய்தலால் ஒருகெடுதியும் வாராது. (அதனால் நாம் நன்றாக மென்று மென்று தின்னும்போது) நமக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கவுள்ளது மூடைமணத்தோடு கூடிய மாமிசமேயாமென்று அவ்வானந்தக் குறிதோன்றக் கண்களை யிமையினாலே மூடிக்கொண்டு சொல்லினன். (உ0௧)

அந்தவோர் மூடன் வாயை யடக்கிட நினைத்த வைய
னெந்தையா மீச னுக்க மிற்றெனை வோர்ந்த நெஞ்சோ
யந்தமா டாதி சேயை யன்னையை யுடன்பி றப்பைச்
சொந்தமாப் புணரு மந்தத் தொழில்புரி வாயோ நீயும்.

அந்தவொரு மூடன்வாயை யடக்கும்படி நினைத்த ஆசிரியர், எம் பரம பிதாவாகிய பரமேசுவரன் திருவுள்ளக்குறிப்பு இத்தன்மைய தெனவறிந்த நெஞ்சுடையானே! அந்த மாடுமுதலிய பிராணிகள்— பிள்ளையையும், தாயையும், உடன்பிறப்பையும் உரிமையோடு புணர்ச்சிசெய்யும். அச்செய்கையுஞ் சிருஷ்டித்தவன் ஏற்பாடுதானென்று நீயும் அம் முறையிலாத் தொழிலைச் செய்வாயோ? (உ0உ)

உயர்வறு மிருக மாதி யுயிர்களி னியற்கை காட்டி
யுயர்வுறு மநுடர் கொள்ளு முயர்நலம் விலக்கு நீதா
னுயர்வுள மநுட னோநின் குறையெனை வவனும் வெள்கி
யுயர்வற விருந்தா னஞ்ஞான் றொருவனங் கெழீஇ நின்று.

பகுத்தறி யறிவு, நாணம், நகை, கண்ணீர்வார அழுதலின்மையா லிழிந்த மிருகமுதலியவற்றின் சுபாவத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி, அவையுடைமையா லுயர்ந்த மனிதர் அங்கீகரிக்கும் ஆசாரத்தை விலக்குகின்ற நீ அம் மநுஷியனைவையோ? நன்றாக யோசித்துக் கூறுவாயாக வென்று கூற, அந்த மூடனும் நாணித் தனது கெம்பீரமடங்கி யிருந்தனன். அப்பொழுது மற்றொருவன் எழுந்து நின்று,— (உ0௩)

௪. வம்பாராய்ச்சிமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஒற்கமின் றெலும்பி றைச்சி யுலைத்தனைத் திமூத்துண் ணற்கே
மற்கதழ் வுடைய மாந்தர் வாயினிற் கடிய கூர்த்த

பற்களுண் கிளையு மந்தப் பரன்படைத் தனனென் றனந்
நற்குண வித்யா ரண்ய னவிலுவா னவனை நோக்கி.

(மாமிசமுண்ணும் விலங்குக ளொப்ப) அஞ்சாமல் எலும்பு இறைச்சிகளைக் கடித்திழுத்து நைத்து உண்பதற்காகவே மிக்க காயபலமுள்ள மனிதர் வாயினிடத்தே கடினமான கூர்மையுள்ள நான்கு பற்களையும் அந்த ஈசுவரன் படைத்தனனென்று கூறினன். அவனைச் சற்குண சம்பன்னரான அந்த வித்யாரண்யரெனுங் குருவானவர் பார்த்துப் பின்வருமாறு பகரலாயினர்.

மூடருள் வம்பா ராய்ச்சி மூடகே ளெலும்பூ னுண்ணக்
கோடரக் குரங்கு கட்குங் கூர்த்தவப் பற்க ளுண்டு
பீடறு நினது பேச்சொன் றினைநனி பிடிக்க நல்க
வாடிரு கரந்தி ருட்டே யாற்றிடப் படைத்தா னீசன்.

மூடருள்ளே வீண்வாதிழைக்கும் வம்பாராய்ச்சி மூடனேகேட்பாயாக! எலும்பிறைச்சிகளைத் தின்னாத கோடரமாகிய குரங்குகட்குங் கூர்மையான அப்பற்க ளுள்ளன. நீ பேசிய பேச்சு.—யாதேனு மொன்றை நன்கு பிடிக்கவும் கொடுக்கவும் உபயோகப்படுங் கைகளிரண்டையுந் திருட்டுத் தொழிலுக்காகவே ஈசுவரன் படைத்தான்,— (௨௦௫)

என்பவ னுரைக்கு நேரா மிம்மதி யொழித்தே யப்பல்
புன்புல வெலும்பல் லாத பொருள்வலி சிதைக்க வுற்ற
வன்பொரு ளாகு மென்றோர் மதிகொளா யென்றான் கேட்ட
வன்பறு மூட னுந்தன் னுரையொழிந் தயர்ந்தி ருந்தான்.

என்றுகூறும் அறிவிலான் கூற்றுக்கே நிகராகும். (ஆகையால்) இந்த ஸ்தூலபுத்தியை யொழித்து, அப்பற்கள் அற்பமாகிய மாமிசமும் எலும்பு மல்லாத பொருள்களின் கடினத்தை யொழிக்க வமைந்த கடின கருவிகளாகுமென்று ஓரும் நற்புத்தியைக் கொள்வாயாக வென்று கூறினர். கேட்ட ஜீவகாருண்ய மில்லாத அவ் வம்பாராய்ச்சி மூடனும் தன் பேச்சைவிட்டயர்ந்திருந்தான்.

[வம்பாராய்ச்சி யென்பது வீணாராய்ச்சி, நூதன ஆராய்ச்சி யென்று பொருளாம்.] (௨௦௬)

௫. கல்லாமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அவனயர்ந் திருந்த நீர்மை யறிந்தகல் லாத மூட
னிவர்முன ரூனுண் டோரா யிருப்பரேன் மிசைந்த வாயை
யெவருமே காண விப்போ தறுத்தெறிந் திளைய நீதி
நவில்வரே னாமுங் கேட்டு நடக்கலா மெனத்தெ ரித்தான்.

அவன் அயர்ந்திருந்த தன்மையை யறிந்த கல்லாமூட னென்போன், இந்தச் சைவர் முன்னமே ஊனுண்டவரா யிருப்பரேல், உண்ட அசுத்தமு ள்ள இவரதுவாயை யாவருங்காண இப்போது இவரறுத் தெறிந்து விட்டு இத்தகைய நீதியைக் கூறுவராயின், அதனை நாமுங் கேட்டு நடந்து கொள் ளலாமென்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். (உ0எ)

அன்னவன் றனைப்பா ரவவ் வருட்செல்வ னுனே னீயு
மன்னைபா லருந்து போதுன் னுக்கையிற் படிந்த பவ்வீ
யின்னுமுண் டெனத்தேர்ந் தந்த விடமறுத் தெறிந்து வாபோ
வென்னவே யச்சீ ரில்லா னிருந்தலை கவிழ்த்து நின்றான்.

அவ்வாறு கூறியவனை அவ்வருட் செல்வராகிய ஆசிரியர் பார்த்து, நீ உன் தாயினிடத்தில் ஸ்தன்யபானம் பண்ணும் பருவத்தில் உன்னால் போச னஞ்செய்யப்பட்டு உனது தேகத்தி லொட்டிக் கொண்ட பவ்வீ யெனும் மலம், இன்னும் அதிலிருக்கிறதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அந்த இட த்தை யறுத்தெறிந்து விட்டு இங்கேவா: அதற்காக இப்போது போ என்று கூறவே அந்த இழிதகையனும் தன் பெரிய தலையை நாணத்தாற் கவிழ்த்து நின்றான். (உ0அ)

8. தர்க்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

பின்னரிவ் வூனுண் ணுத பெரியவ ருனுர் தேகந்
தன்னிலே யிருத்த லாலெப் படிச்சுசி சார்ந்தோ ராவ
ரின்னவர் மார்க்க முந்தா னெப்படி யுயர்வா மென்றான்
றன்னிலை யுணர்ந்தி டாது தருக்கிடுந் தருக்க மூடன்.

அதற்குப்பின் தன் யோக்கியதையைத் தானுணராமே கர்வித்திருக்குந் தர்க்கமூட னென்பவன், ஊனுண்ணுதவராகிய இப்பெரியவர், மாமிசம் பொ ருந்திய தேகத்திலே யிருப்பவரன்றே: ஆதலால், இவரெப்படிச் சுத்தமு டையராவர்? அசுத்தமுடையவராகிய இவர் கூறுமார்க்கமும் எப்படி யுயர்ந்த மார்க்க மாகும்? என்று தர்க்கித்தான். (உ0கூ)

அவனையு மருளோன் பார்த்துன் னகட்டினுமலமுண்டாங்குச்
சிவணிநீ யிருத்த லானுன் றீர்வைபோ னீயு மந்த
நவைமல மாக வேண்டு நனியத னையுமுன் னொன்ன
மவுனமாய் நின்று னந்த வாதிழைத் தவனு மங்ஙன்.

அவனையுந் தயாளுவாகிய ஆசிரியர் நோக்கி, உன்வயிற்றினுள் மலமு ண்டு, அதனுடன் கூடிய தேகத்திலிருப்பவன் நீ யன்றே: ஆதலால், நீயு ரைத்த நியாயத்தின்படி (அதாவது ஊனுலாகிய தேகசம்பந்தம் நமக்கிருத்த லால் நாமும் ஊனே ஆதலால் ஊனுண்ணலாமென்றுமாறு) நீயும் அந்தக் குற்றமுடைய மலமேயாக வேண்டும். ஆகவே, அவ்வித மலத்தையும் நீ நன்

றாகவுண்மெனன்று கூற, வாதித்த அந்த மூடனும் அங்ஙனம் மௌனமாய் நின்றனன். (உசம)

எ. குதர்க்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஊனினை விலக்கு நீயி ருணுந்ததி மதித நெய்பா
லூனிலே கொல்லோ வென்றுண் டுரைத்தனன் குதர்க்க மூடன்
வானிறை வுணர்வோ னுன்றன் வாயினி லூறு நீரைத்
தேனிதுவெனவுட்கொள்வாய்செம்புனல்கொளமாட்டாயால்.

குதர்க்கமூட னென்பவன், ஊனை நீக்கி யுண்ணும் நீங்கள் உட்கொள்ளுந் தயிர், மோர், நெய், பால் ஆகிய இவை ஊனல்லவோ வென்று அங்ஙனங் கூறினன். மேலாகிய ஆசிரியர் - விவேகபூரணனார், உன் வாயி லூறுகின்ற நன்னீரைத் தேன்போலும் மதுரமான திதுவெனப் பருகுவாய். அவ்வாயிற் றூனே (யாதொரு புண்ணின்வழிப்) பெருகும் இரத்தத்தை அப்படிப் பருக மாட்டாய். (உசக)

அருந்துமந் நீர ருந்தா தகற்றுசெம் புனலாங் கொல்லோ
மருந்தென நீதா னுண்ணு மறியினா னதன்வ யிற்றுள்
ளிருந்திடு மலமாங் கொல்லோ வியம்புதி யெனவன் னேனும்
பருந்துதன் கூட்டிற் சேரும் பண்பென வடங்கி னுனல்.

(ஆகையால்) உட்கொள்ளும் அந்த நன்னீர் உட்கொள்ளாது விலக்கப் படும் இரத்தமாமோ? இது தேவாமிர்தமே யென்று நீ தின்னும் ஆட்டிறை ச்சிதான் அவ்வாட்டின் வயிற்றினுள் ளிருக்கும் மலமாமோ? கூறுக வென் ன, அந்தமூடனும் பறந்து திரிந்த பருந்து தன் கூட்டி லொடுங்குந் தன்மை போலப் பேசாதொடுங்கினன்.

[இங்ஙனம் தயிர்முதலிய பதார்த்தங்கள் ஊனுகமாட்டாவெனல் சாதிக் கப்பட்டது. இவ்வாறு சாதிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை யுண்ணலாமென்று ஆசிரியர் கூறுதலால், இவைகளை.— ஊன்விலக்கிக் காய்கறி முதலியசுத்த பதார்த்தங்கொள்ள முயல்வோர் சரீரஞ் சூடுண்ணுது குளிர்ந்திருக்கு நிமி த்தம் உண்ணவே வேண்டுமென்க. "நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்" என்றதும் அதுவென்க.] (உசஉ)

அ. பிரமாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

மேற்பிர மாத மூடன் வெய்தென வெழுந்து நின்றிவ்
வேற்பர னடியார் தீர்வை மேனெறி யாகி னுலும்
பாற்பரு வத்தவ் வாறு பழக்கிடிற் பொருந்து மிந்த
மேற்பருவத்தே செய்யின் வெம்பிணி யுண்டா மென்றான்.

அதற்குப்பின், பிரமாதமூட னென்போன் விரைவாக வெழுந்து நின்று இந்த வேலாயுதக் கடவுளினடியார் கூறுஞ் சித்தாந்தம் உயர்ந்த மார்க்கமாயி

னும், முலைப்பாலருந்தும் பருவந்தொட்டு அவ்வாறு பழக்கிடின் அம்மார்க்கம் யாருக்கும் அநுகூலமாகும். எனக்குள்ள இந்த முதிர்வயதிற் பழக்கினால் யாருக்குங் கொடிய நோயுண்டாகு மென்றனன். [பிரமாதம்=அசட்டை]

நல்லழ குடைய பெண்ணை நறுமணத் தீந்து பின்னர்ப்
புல்லுதி யிவளை யென்னிற் புகலதின் முலையுண் போதே
யில்லிடை யெனைப்ப ழக்கி யிருந்திடிற் பொருந்து மிந்நாட்
புல்லினே யுண்டா மென்று புகலுமா னவனு முண்டோ.

கட்டழகுடைய ஒருபெண்ணை நல்ல விவாக முன்னிலையிற் கொடுத்து நீ யிவளைக் கூடியிரு வென்னில், சொல்லப்பட்ட அவ்விஷயத்தில் தாய்பாலருந்தும் பருவத்திலேயே என்னைப் பழக்கி யிருந்தால் அது பொருந்தும், இந்தக் காளைப்பருவத்தில் அது செய்யப்படின் நோயுண்டாகு மென்று கூறும் ஆண்மகனு முளனோ? (௨௧௪)

௯. இழிபலிமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அறைகென வறிஞன் முன்னே யப்பிர மாத மூடன்
பறைமொழி யிழந்தி ருந்தான் பக்கலி லிருந்த மற்றோர்
கறையின னெழுந்து நின்று கருணையி னிவருக் கேற்ற
துறையினையிவர்சொல்கின்றார்தொன்மையெங்குலதேவிற்கே.

இடுபலி யிட்டே னுண்ணு திருப்பினஃ தலைக்கு மென்றா
னடுவுள னவனை நோக்கி நல்லருண் மார்க்கம் பேணு
நெடுமதி யனுக்கோர்·கேடு நினைக்குமோ வதுவும் வேறா
மடுதொழி லாள னைத்தா னலைக்குமற் றென்று கேட்டி.

கூறுகவென்று கூறிய விவேகபூரணாசாரியர் முன்னர், அந்தப் பிரமாத மூடனானவன் ஒன்றுங்கூற வாயின்றி யிருந்தனன். அவன் பக்கத்திலிருந்த மற்றொருபாவி யெழுந்து நின்று, இவருக்குள்ள ஜீவ காருண்யத்தினாலே இவருக்கு உசிதமாகத் தோன்று மார்க்க மொன்றனை யிவர் கூறுகின்றனர். புராதனமான எங்கள் குலதேவதைக்கு,— (௨௧௫)

வழக்கமாகக் கொடுக்கும் பலி கொடுத்து அந்தப்பலியாகியபிராணியின் மாமிசத்தை நாமுண்ணுவிடின் அந்தத் தேவதையானது எம்மைக் கஷ்டப்படுத்துமென்றான். அது செவிக்கொண்ட நடுநிலையுள்ள ஆசிரியர் அவனைப் பார்த்து, பெரியோரால் நன்குமதிக்கப்பட்ட ஜீவகாருண்ய வொழுக்கத்தை யநுஷ்டிக்கும் விசேஷ புத்திமான்களுக்கு அக்குல தேவதையும் யாதொரு கேடுபுரிய நினைக்குமோ நினையாது. தன் குலதேவதைக் கென்பதின்றித் தானுண்ணற்கெனக் கொல்கின்றய னெவனோ அவனைத்தான் அத்தேவதை கஷ்டப்படுத்தும். வேறொன்று கூறுதுங் கேட்பாயாக. (௨௧௬)

பெரும்பலி விரும்புன் றேவுன் பிள்ளையில் லவளை வெட்டித்
தரும்படி சொலிற்செய் வாயோ சாற்றிழி பலிமூ டாவென்
னரும்பறை முழக்கி னானன் னவனுமுள் ளயர்ந்தி ருந்தா
னிரும்பக வழக்க மூட னெழுந்தன னிவ்வா றோத.

பெரிய பலியை விரும்பும் உன்குல தேவதையானது, உன்மக்களையாவது மனைவியையாவது வெட்டிப் பலியிடும்படி கேட்கில் நீ அப்படிச் செய்வையோ இழிபலிமூடனே ! கூறுவாயாக வென்னுந் தம்முடைய உறதிவாக்கியத்தை முழங்கும்படி செய்தனர். அந்த மூடனும் உற்சாகமின்றி யிருந்தனன். (பின்பு) இரும்புபோன்ற கடினசித்தமுள்ள வழக்கமூடன் பின்வருமாறு கூற வெழுந்தனன்.

["பிள்ளை யில்லவளை" எனவே, பிறவுயிர்களைப் பிள்ளைகட்கும், பிரியமுள்ளவர்கட்கும் நேராக நினைக்கவேண்டு மென்பது போதரும்.] (௨கள)

௧0. வழக்கமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

௧௧. துணைமூடன்வாதமும்.

எங்கண்முன் னவரு னுண்ட வழக்கமே யெனக்கு மாதல்
பங்கமின் னெறியா மென்று பகர்தலும் வித்யா ரண்ய
புங்கவ னவனை நோக்கிப் பொறியிழந் தேயுன் முன்னோர்
துங்கமின் மலமே நாளுஞ் சுமந்தறு காசு பெற்றே.

உய்ந்ததுன் டொனிலிந் நாணீ யும்மதை யேசெய் வாயோ
மைந்தனே யெனவன் னேனும் வாய்திறந் திலன்பின் னெஞ்சு
நைந்தெழு துணைமூ டன்று னங்குடி யார்க ளேனுண்
மைந்தரா காரே னனு மறுப்பலவ் வூனை யென்றான்.

எங்கள் முன்னோர் மாமிசம் புசித்து வந்தனர் : அவ்வழக்கமே யெனக்குமாதல் குற்றமில்லாத மார்க்கமாகுமென்று கூறியவுடன் வித்யாரண்யரெனும் ஆசிரியர், அந்த மூடனைப்பார்த்து உன் முன்னோர் அறிவிழந்து பிரதிதினமும் துர்க்கந்த மலத்தைச் சுமந்து தினமொன்றற்குக் கேவலம் ஆறு செம்புக்காசு கூலிபெற்று,— (௨கஅ)

ஜீவனஞ் செய்துவந்த வழக்கமுளதாயின், இப்போது நாகரிக முடையவனாயிருக்கின்ற நீயும் அந்தத் தொழிலையே செய்வாயோ பிள்ளாய் என்ன, அந்தமூடனும் அதன்மேல் வாய்திறவா திருந்தனன். அதன் பின்னர் இவ்வாத தும்ஸங்களால் மனம்புண்ணாகி (நாம் இது சொல்லிப் பார்ப்போமெனுங் கருத்தால்) அங்ஙனமெழுந்த துணைமூடனாவன், நம்முடைய குடியிலுள்ளார் புலால் புசியாதவராயரேல், நானும் அப்புலாலை நீக்குவே னென்றனன். (௨கக)

குருமறுப்பு.

என்னனும் வித்யா ரண்ய னேசுளோய் வழக்க மூடன்
பின்னவ னுகு நீயப் பிழையற்கோ தியதைத் தானே
யுன்னகத் துணர்தி யென்று னவனுமுள் ளுடைந்தி டைந்தான்
பின்னரங் கிருந்த குஞ்சிப் பிடர்விதி வாத மூடன்.

இவ்வாறு துணைமூடன் கூறலும் ஆசிரியர்-வித்யாரண்யனுர், பாவியே! வழக்க மூடனுக்குத் தம்பியாகும் நீ அந்தப்பாவிக்குக் கூறிய நியாயத்தையே எழுச்சியுள்ள மனத்தினுணர்ந்து கொள்வாயாக வென்றனர். அவனும்மனக்கமிழ்ந்து விலகினன். பின்பு, அங்கிருந்த பிடரியிற் றொங்குங் குடுமியுள்ள விதிவாதமூட னென்பவன்,— (௨௨௦)

௧௨. விதிவாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

கதுமென வெழீஇ நின்றிக் கடுஞ்சைவர் பலவா றுய்நன்
மதியரை யேய்க்கின் றாரிம் மண்ணினி லவர வர்க்காம்
விதிவழி நடக்கு மெல்லாம் வீணிவ ருரைக ளென்றான்
பதியருட் குருவன் னேனைப் பார்த்திது பகருற் றுனல்.

விரைவாக வெழுந்து நின்று, இந்தக்கடுஞ்சைவர் பலவகையிலும் நல்ல புத்திமான்களா யெனக்கு முன்னெழுந்து பேசியவர்களை யெல்லாம் ஏய்க்கின்றனர். இப்பூவுலகில் அவரவர்க் கேற்பட்ட விதிப்படி எல்லா வியவகாரங்களும் நடக்கும். ஆதலின், இச்சைவர் கூறியவை யனைத்தும் அப்பிரயோஜனமே யாமென்றான். அதுகேட்ட பதிப்பொருளாகிய சிவபரஞ்சுடரினருளைப் பெற்ற ஆசிரியரானவர் அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கினர். (௨௨௧)

உன்றனை விடாது பற்றி யுனதுகண் களைக்க லக்க
வின்றொரு வனையிங் கேவு கின்றன மிதுவு மந்தத்
தொன்றெனும் விதியென் றேசும் மாவிருந் திடநீ வேண்டு
மென்றனனவனும்வெள்குற் றிடைந்தன னகைத்தார்பல்லோர்.

(நீ ஒடினும்) உன்னை விடாமற் பிடித்துக் கொண்டு உனது கண்களைக் கலக்கிக் கெடுப்பதற்கு இங்கொருவனை யிப்பொழுதே ஏவுகின்றனம். (அவ்விதகாரியத்தை அவன் செய்கையில்) இதுவும் அந்த வூழெனும் விதியே யென்று (சித்த சமாதானத்தோடு) அவனை மீறாமலும் அவனுக்கொரு தீங்கு செய்யாமலும் அசைவற நீ யிருக்கவேண்டுமென்று கூறினர். அது கேட்ட

அவனும் (நமதுபேச்சு நமக்கே கேடுவிளைக்கின்றதெனுங் கருத்தால்) வெட்கி விலகினன். அதுகண்டு அங்கிருந்த பலரும் நகைத்தனர். (௨௨௨)

உற்றபாவமொழிக்குமா றுணர்த்தல்.

மேற்படிவிருத்தம் வேறு.

இப்படி மூடர்கள் கத்திய யர்ந்தபி னிகழ்வுத ணந்தகுரு
துப்புறு மாணவ கன்முக நாடுபு சுகுணமு ளோயினிநீ
யெப்படி யுஞ்சுக பக்குவ ழுயினை யெனனமெ னிற்றனது
தப்பைநி னைந்துப யந்திடு கின்றவொர் தருமம்வி ளைந்தமையின்.

இவ்விதம் மூடர் பன்னிருவருங் கோஷித்து ஒய்ந்ததற்பின் அவர்களைப் பரிஹஸிப்பதை விட்ட பரமகுருவானவர், சமர்த்தனுகிய சீடன் முகத்தை நோக்கி நற்குணமுள்ளோனே! இனி நீ எப்படியாயினுஞ் சுகம்பெறு பக்குவத்தை யடைந்தனை. எக்காரணத்தா லென்னில், "தன் குற்றத்தை நினைந்து அதனு லுண்டாகுந்துன்புக்கு அஞ்சியிருப்பதாகிய சற்சீடவிலக்கணம் நின்னிடத் துண்டான தன்மையால்"

["தனது தப்பைநினைந்துபயந்திடுகின்றவொர் தருமம்விளைந்தமையின்" என்றதிலுள்ள தருமமானது மநுஸ்மிருதி கக-ம் அத்தியாயத்து ௨௨அ-ம் சுலோகம் "பாவஞ்செய்தவன் தான் செய்த பாவத்தை எப்படி யெப்படிப் பலரிடத்திலுஞ் சொல்கின்றனனே அவன், அப்படி யப்படியே பாம்புதோலி னின்று நீங்குவதுபோலப் பாவத்தினின்று நீங்குகின்றனன்" என்றும்; ௨௨௯-ம் சுலோகம் "பாவஞ் செய்தவனது மனம், எப்படி அந்தப் பாவத்தை நிந்தித்துக்கொண்டு பச்சாத்தாபப்படுமோ அப்படியே அந்தப் பாவமும் அவனை விட்டு நீங்கும்" என்றும் அருத்தமாமாற்றானும் பெறுதும்.] (௨௨௩)

பாவமெ னுநினை வோரிட மேபல பவமுறு மென்றுயர்நூல்
யாவுந வின்றிடு மென்பவர் சொற்களை யமனென வேநினைதி
சீவனி னைப்பினி மைப்பது மாசறு சிவனது செயலாகா
தாவியு ருக்களை யேனுக ரேலினி யருள்விர தம்பிடியே.

"இது பாவமென்று நினைப்போ ரிடத்திற்றான் பலபாவங்களுஞ் சேரும்: (அப்படி நினையாது மனம்போன வண்ணம் எவ்வித காரியஞ் செய்யினும் பாவமே யணுகாது) என்று மேலான சாஸ்திரமெல்லாம் முறையிடுகின்றன" என்பார் வார்த்தைகளை இயமனென்றே நினைப்பாயாக. ஜீவபோதத்துடன் செய்யப்படும் ஜீவச்செயல் அனுதிமல முக்தனுகிய சிவன்செயலாகாது. இனி, பிராணிகளைக் கொல்லாதிருப்பாயாக. அவற்றின் ஊனை

யுண்ணுதிருப்பாயாக. இந்த அஹிம்ஸா விரதவழி யுண்டாகுந் திருவருட்டபத்தை யநுஷ்டிப்பாயாக. (௨௨௪)

மேற்படிவிருத்தம் வேறு.

இந்நயத்த வருணூலைப் பலகாலும் படித்துரைக்கு மியல்பி னாலுந்
தந்நலத்துக்கெனவூனுண்பவரை யதைவிடப்புரியொர் தருமத்தாலும்
பொன்னையளித் துயிர்காத்தல் புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவி னாலு
முன்னிழைத்த கொலைமறமு மூன்புசித்த தலைமறமு முடுகி யோடும்.

உயிர்க்கு உறுதிப்பயனைப் பயக்கும் இந்த ஜீவயாதனவியாசத்தைப் பலகாலும் தானும்படித்துப் பிறர்க்கும் போதிக்குந் தன்மையினாலும், சுய நன்மைக்கென ஊனருந்துபவரை அவ்வருந்தலை விட்டொழிக்கும்படி செய்யுஞ் சமானமற்ற தருமத்தினாலும், விலைகொடுத் துயிர்காத்தல் கங்கை முதலாய புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகிய அன்பினாலும், முதலிற் செய்த கொலைப்பாவமும், அக்கொலைக்குக் காரணமாய்ப் பின்பு ஊன்புசித்த பிரதானபாவமும் விரைந்தோடும்.

[காசிகண்டம்.—

" ஆதி யுகத்தில் யோகத்தான் முத்தி யடையு மதன்பின்ன
ரோது மூகத்தி லருந்தவத்தான் முத்தி யுளதா மோங்கரிய
சோதி ஞானத் தான்முத்தி மூன்று முகத்திற் றன்னுமுயிர்
காத லோடுங் கலியுகத்திற் கங்கை படியின் வீடடையும்."

என்றியம்புமாறு ஜீவான்மாவானது,— கிருதயுகத்தில் யோகத்தினாலும், திரேதாயுகத்தில் தவத்தினாலும், துவாபரயுகத்தில் ஞானத்தினாலும், கலியுகத்தில் கங்கா ஸ்நானத்தினாலும் சிவாதிக்ய மோக்ஷம் அடையத்தக்கதாகலின், இக்கலியுக நோக்கி, " புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவினாலும்" என்றனர் ஆசிரியர். " ஒருவன், அந்தக் கங்காநதியில் மூழ்கற் கேக உறுதியாய் நினைத்தவுடன் பாவமெல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்கி, இனி யெங்கே செல்வோமென நினைக்கும்." எனும் அருத்தத்தைத் தரத்தக்க,

" கடவுட் கங்கை நதிப்படிவான் செல்ல வொருவன் கருதுமுன
மிடர்கூர் பாவ மவனையொழிந் தியாண்டுச் செல்வோ மெனக்கருதும்
விடய மதனின் மனம்போகா தடக்கி ஞான வெறுவெளியி
லடையு மவருங் காசிநக ரடைவார் பெறும்பே றடைவாரால்."

எனுஞ்செய்யுளை, அக் காசிகண்டந் தருமாற்றால், புண்ணியநதி பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்து விளங்கும் அக்கங்கையைப் " புனிதகங்கை " என்று

எல்லாத் தேவர்களுங் கொடுக்கும் பேறுகளைவிட விசேஷமாகக் கொடுக்கும் உதாரமுடையா ரென்பதற்கு அறிகுறியாகப் பன்னிரண்டு விசாலமான கரங்களுள்ள ஸ்ரீ ஷண்முகப்பெருமானாகிய என் பரமபிதாவின் பாதசரோருகம் வாழக்கடவன. அழகுக்கழகு செய்யுந் தன்மையவாகிக் கண்டோருள்ளத்தைக் கவரு மிலக்ஷணங்க ளனைத்து மமைந்த ஸ்ரீ தேவசேனையாரும், குறவர்குல மீடேறவேண்டு மென்னுங் கிருபா விசேஷத்தால் அக்குல மடந்தையாக அழகெலாம்பிறங்கவவதரித்த ஸ்ரீ வல்லிதேவியாரும் வாழக்கடவர். மின்னலொத்துப் பிரகாசிக்கும் வேலாயுதம் வாழக்கடவது. மயில் வாகனம் வாழக்கடவது. ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளையே வழிபட்டுக் கல்வியறிவுகளின் மேம்பட்டுப் பிறவாப்பேறுபெற்ற ஸ்ரீ அருணகிரிநாதவள்ளலார் வாழக்கடவர். ஹிதோபதேசஞ்செய்யுங் காருண்யமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியர்கள் வாழக்கடவர். குருபக்தியுள்ள சீடரும் வாழக்கடவர். (௨௯௦)

ஆகப்பாயிர முட்படத் திருச்செய்யுள் - ௨௯௫.

௨௧ - வது

ஸ்ரீவயா தனையைக்குறித்தவியாச மூலமுமுரையு

முற்றுற்றன.

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூன்மூலம்:— கலியுகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ்ந்த சுபகிருதுஹு ஆவணிமீ ௩௧௨ புதவாரம் சென்னையிற் பாடி முடிந்ததாகும்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கசு	ரு	வாக்கியத்தின், பொரு	வாக்கியத்தின்பொரு
சஉ	உஉ }	ஈசனுக்கென ஒருமீனையெ	ஒருமீனை யீசனுக்கென
...	உரு }	[டுத்து	[வெடுத்து
ருசு	ச	வமாகச்செய்த	வகமாகச்செய்த
ருஎ	சு	ரவ்வமய	ரவ்வமைய

விளம்பரம்.

இவ்வியாசத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் - சுவாமிகளா லருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களில் இன்றுகாறும் பல்லோரானும் அச்சிடப்பட்டவை பல. அவற்றுட்சில:— சென்னை வைத்தியநாத முதலியார் தெரு 10 - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் கா. ஆதிகேசவ முதலியாரது "வேதாந்தசித்தாந்தசமரச விஸ்தாரசாஸ்திரங்கள்" எனும் பிரகடனத்தி னன்கு விளங்கும்.

இந்த உக - ம் வியாசம்— சென்னை அருணாசலமுதலியார் தெருவிலுள்ள பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிலும், திருவனந்தபுரம் புத்தன்சந்தைத் தெருவிலிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, நரசிங்கமூர்த்திப் பிள்ளையவர்கள் குமாரர் N. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்க ளிடத்திலுங் கிடைக்கும்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.